

İHANET

JANE ASHER

Çeviren:
Özgü Çelik

Rachel Hore, Lucy Ferguson, Jenny Parr ve Carole Balke'ye, ayrıca esin kaynağı olduğu için Kathleen Vener'e sonsuz teŖekkürlerimi sunuyorum.

Clare'e

1. BOLUM

Ee, tatilin nasıl geçti bakalım?"

"Olağanüstü, teşekkür ederim Bayan Hamilton. Kesinlikle olağanüstüydü. Orada havanın nasıl olacağını kestirmek zor ama biz gerçekten çok şanslıydık - hava gerçekten çok güzeldi. Jackie çok güzel yandı, ben de her zamanki gibi çillendim ama ikimiz de gerçekten çok iyi vakit geçirdik."

Eleanor Ruth'un gevezeliğini dinlemeyi sürdürürken biraz yüzünü buruşturdu, kızın ses tonuyla o serbestçe ortalığa saçtığı 'gerçekten' sözleri her zamanki gibi kulak tırmalıyordu. Ağzının etrafında gerildiğini hissettiği kaslarını rahatlatmak için elini üst dudağına sürdü, ardından omzunu kaldırıp ahizeyi çenesiyle tuttu. Uzanıp su ısıtıcısını kendine doğru çekti ve kafasını uzatarak ısıtıcının parlak yüzeyindeki eğri büğrü yansımalarını inceledi. Burnundan ağzına inen çizgilerin netliğini ve derinliğini görünce nahoş bir sürprizle karşılaşmanın o bildik şaşkınlığını duydu.

"Ne kadar şanslısınız!" dedi, karşısındaki görüntüye biraz daha yaklaşp yoğun bir şekilde kendini incelediğine dair en ufak bir ipucu vermeyen sakın bir sesle.

"Ah evet, haklısın. Gerçekten şanslıydık. O son dakika rezervasyonu çok büyük bir şanstı gerçekten ve Bay Hamilton'm böyle bir hafta önce gitmeme müsaade etmesi. Daha cuma günü döndük ama hâlâ bir parça rüya gibi geliyor."

Eleanor ağzını ayırıp kaşlarını kaldırarak yüzünün yumuşak derisini şaşkın bir O şeklinde gerdi ve gözlerini kocaman açtı. Çizgiler uzamış ve incelmışti ama inatla yerlerini koruyorlardı. Geniş, sevimsiz bir şekilde sırttı ve profilden nasıl görüldüğüne bakabilmek için başını sağa sola çevirdi. Şimdi yanaklarına gömülen çizgiler daha makuldüler, sırtması da orada olmaları için bir bahane sunmuştu. Biraz gevşedi, hatta dudaklarındaki yayvan açıklığı bozmadan gülümsemesine biraz sıcaklık bile kattı. Saçının iyi görüldüğüne karar verdi. Kuafördeki yeni kız, Eleanor'un o nefret ettiği kırpık görüntüyü yaratmadan biraz hareket ve tarz kazandıran bir kesim yapmıştı. Rengi de mükemmeldi -kızıl kahvesi tam kararındaydı. Birden Ruth'un dalgalı, gür, koyu kızıl saçlarını hatırladı ve içten içe hafif bir kıskançlık duydu. Dudaklarındaki sırtış biraz bozulan Eleanor iç geçirdi.

"Her neyse Ruth," diye sözünü kesti. "Martin Havers'a geçen aldığım birkaç yeni saati göstermek istiyorum. Renkleri çok hoş. Uygunlar yani."

"Ne için?"

"Sergilenecek ev için. Manchester'daki."

"A tabii, evet. Sen gelecek misin yoksa ben."

"Hayır, ben gelirim. Perdeleri söylüyorum. Anladın mı?"

İHANET

"Evet, Bayan Hamilton, şimdi anladım. Acaba?"

"Yarın şehre geleceğim. Meşgul mü yoksa herhangi bir zaman uyar mı ona, biliyor musun?"

"Hemen sizi Bay Havers'ın ofisine aktarıyorum. Güzel bir sarı buldunuz mu? Sarı arıyordunuz değil mi?"

"Evet, buldum. Hatırlaman ne güzel! Çok tath. Hoş bir sarı."

Eleanor konuşurken, bir yandan da limon sarısı pamuklu pike numunesini Martin Havers'm masasına serdiğini gözünün önüne getirip onun minnet dolu tepkisini düşünerek başını hoşnutlukla hafifçe salladı. Bir yanından büzülmüş örtünün, yeni evin manolya kokulu odalarına güneşle aydınlanan pencerelerden ansızın girdiğini hayal etti. Şirketin lüks mallarıyla ilgili projelerini planlamayı seviyordu; kumaş ve badana işlerine vakit ayırma fırsatını bulabilmek daha düşük maliyetli evlerle ilgili çalışmalarının ucuz hedeflerinin onda yarattığı rahatsızlığı gideriyordu.

"Bay Havers'm hattı şu anda meşgul, Bayan Hamilton, ama denemeye devam ediyorum. Bay Hamilton'la konuşmak istiyor muydunuz? Buralarda bir yerde de, masasından kalkmış herhalde. Saat onda bir randevusu var yani birazdan döner."

"Hayır, boş ver, onunla konuşmayacağım; sadece Martin'le görüşme zamanı ayarlamak için aramıştım. Daha sonra ararım o zaman - ya da o beni arasın. Acelesi yok."

"Sarıdan bahsetmişken, Bay H.'nin yeni kravatına bayıldım. Üzerindeki o spiral desenler filan, tarzının çok dışında."

"Eh şu sıra sarı dönemimdeyim desene. Sanırım sarı onu açtı, neşeli bir hava veriyor. Her zamanki bordodan kesinlikle daha iyi! Neyse, Ruth, daha sonra geldi-

ğimde görüşürüz. Tatilinin güzel geçmesine çok sevindim — Martin'e söyleyiver, beni arasın vakit bulunca."

"Evet, tabii Bayan Hamilton. Görüştüğümüze sevindim. Hoşça kalın."

Eleanor büyük, zevkli döşenmiş salondan çıkıp büyük, zevkli döşenmiş holüne girerken elini nazikçe saçının ön tarafına sürdü, sonra da ensesindeki yumuşak buklelere hafif hafif dokundu. Merdiveni çıkarken içgüdüsel bir şekilde sırtını dikleştirip karnını içine çekerek devetüyü rengi eteğinin beliyle baldırlarındaki pililer arasında tümsek oluşturan inatçı çıkıntıyı düzleştirme-ye çalıştı. Pencerelerden birinin önünde durup belirsiz yansımaları inceledi. Hafifçe iç çekti, kaslarını biraz daha gerdi ve kalan basamakları sopa yutmuş gibi çıkararak yatak odasına doğru ilerlerken ne diye yüzü ve vücudu konusunda endişelendiğini sordu kendine; sık sık sorardı bu soruyu. John'un onu olduğu gibi sevdiğini biliyordu. Hakikaten bunu ona sık sık hatırlatırdı. Onun giyim tarzını biliyor ve beğeniyordu; saç ve makyajına gösterdiği özeni de; bakımlı tırnaklarını ve gıcır gıcır pabuçlarını da (babasının dediği gibi temiz pak), ama Eleanor'un farkında olduğu ve vücudunun her yerinde sinsice yer eden acımasız yaşlılık belirtileri John'un ona karşı duygularını hiç etkilememişti ve evliliğinin fiziksel yanının kaçınılmaz gelgitleriyle ilgisi yoktu. Cinsel ilişkileri belli belirsiz ve arada bir farkına vardığı çok ağır ilerleyen döngüler halinde gelip gidiyordu. Kimi zaman sadece yatağa uzanıyor, evliliğinin sonsuz, hayali bir yeryüzü gibi değişip gelişen hal ve vaziyetleri üzerine kafa yoruyordu. Büyük büyük parçalar bin yıllar

İHANET

zarfında yer değiştirip birkaç yüzyıl süren ağır çekimde birbirleriyle çarpışıyor, sonra soğuk bir ayrılığa kayıyorlardı. Bazen haftalar hatta aylar boyu sevişmediklerini fark ettiği dönemler olurdu (buna ne şaşıyor ne de üzülüyordu). Tabii daha önce, en azından otuz yılı aşkın zaman önce başlayan ilişkilerinin ilk günlerinden beri haftada bir seferden fazla yaptıkları da olmamıştı, zaten ona göre muhtemelen ortak verdikleri çocuk sahibi olmama kararı da cinsel hayatlarına bir manasızlık katmış, onun heyecan eksikliğine katkıda bulunmuştu. Bazen geceleri düşünelere daldığında, çocuk sahibi olmama planına onu John'un ikna ettiğini kendine itiraf ediyordu; işin aslı onun 'rahat yaşamlarına' bir ara vermeye ya da bir renk katmaya itirazı olmazdı ama John bundan çok katı bir biçimde kaçınma yanlısıydı ve bazen Eleanor bu kadar kolay teslim olduğu için kendinden nefret ediyordu. Ama esas itibariyle bu fikri tamamen kabul ettiğine ve bebeklerinin olmamasından veya cinsel hayatlarının düzensizliğinden ve heyecansızlığından dolayı eksiklik duymadığına kendini ikna etmişti. Eş olmanın getirdiği huzur verici arkadaşlığı ve yoldaşlığı ona yetiyordu, ayrıca John'un libidosunun, kendisinininki gibi, arada bir yaşanan birleşmenin iki tarafı da tatmin ettiği bir seviyeye indiğini uzun zaman önce anlamıştı.

Somon rengi sessizliğindeki büyük yatak odasına girdi, tuvalet masasına doğru yürümeye başlamıştı ki birden odanın ortasında durdu. Gözlerini karşıdaki pencereye dikmişti ama hiçbir şey görmüyordu.

Başta hayatının sonsuza dek değiştiğini böyle kesin bir şekilde nereden bildiğini bir türlü anlayamadı. Adımı havada asılı kalmış, henüz bir dayanağı, bir mantığı olmayan bilgisinin şokuyla donakalmıştı. Zihni hemen bir-

kaç dakika önceye döndü, bağlantısız, düzensiz parçalar halinde bir anın diğerini izleyişini gördü. Odaya girişini gördü; sonra kapıdan içeri adım atan ayaklarını; sonra halıda yürüyüşünü; ayaklarının merdivenin son birkaç basamağını çıkışını - hayır, zihni sakındı o zaman; bu mesafeden merdivendeki normalliğini hissedebiliyordu. Merdivenin tepesiyle şey arasında bir yerde-

Eleanor yanılıyor olmayı umarak, birazdan yatak odasının bitişiğinde bulunan giyinme odasındaki kanepenin üzerinde göreceğini bildiği şeyi değiştirmek için kaderindeki bu kritik anı kontrol eden güce sessizce feryat ederek, çabucak yatak odasından çıkıp merdiven sahanlığına geri gitti.

Biraz önce olduğu gibi, artık kadife yüzeyde kıvrılmış bekleyen sarı yılanın hâlâ orada olduğu hakikatini değiştirecek gerçekçi bir ümidi yoktu ama keşke bu gerçeği en azından bir şeyin belirtisi olmaktan çıkarabilseydi; şeklini, rengini değiştirebilseydi; o kadar zehirli olmasaydı. Şimdi durduğu yerden yalnızca kanepenin mavi kolunu görebiliyordu: Oturma yeri ve öteki ucu giyinme odasının kapısının arkasında kalıyordu. Daha iyi görebilmek için vücudunu birkaç santim yana eğip kafasını uzatarak görmek istemediği şeye kaçamak bir bakış attı. Eleanor ilerleyince, görüş alanının ön kısmında yer alan odak dışı beyaz parlak tahta, açılıp iç bulandıran bir tabloyu sergileyen bir perde gibi kenara kaydı.

Hâlâ oradaydı, tahmin ettiği üzere; kanepenin lacivert kolu arka plandaki parlak sarıyla daha vurgulu hale gelmişti. Cansız ama zehirli varlığıyla büyülenmiş bir halde ona bakarken zehrin ruhuna sızmaya başladığını hissetti. Bilinçaltının giriftliğine hayran kalmıştı; bir ömürlük birkaç kısa an önce açık kapının önünden geçtiğindeki saniyenin milyonda birini kapsayan farkı-

İHANET

na varışla öğrenmiş olduğu şeyi, ancak şimdi, geriye döndüğünde anlamaya başlamıştı.

Şaşkınlık içinde kımıldamadan durarak kanıtı mantıklı ve sakın bir şekilde gözden geçiriyor, önündeki yılan biçimli ipeğe rağmen hâlâ bir şeyin gözden kaçmış olabileceği, kaçınılmaz sonucun değiştirilebileceği veya engellenebileceğine dair bir ümit kırıntısı barındırıyordu içinde. Ama dikkatini çeken olaylar, kaçınılmaz bir biçimde tek bir sonuca götüren dehşet verici bir mantık yürütme gibi onu sürekli huzursuz ediyordu.

Yeni kravatı daha geçen hafta aldım.

Kravat burada karşımda duruyor.

Ruth iki haftalığına tatile çıktı.

Ruth daha cuma akşamı döndü.

Demek ki, arkadaşlar,

John bugün kravatı takmamış.

Ruth John'u iki haftadır görmüyordu, daha bu sabah gördü.

Ve yine demek ki,

Ruth John'un yeni kravatını görmedi.

Ama az önce bana John'un yeni sarı kravatını beğendiğini söyledi.

Sonuç:

Birisi yalan söylüyor.

Tartış dur.

Eleanor hemen telefona koşup Ruth'la tekrar konuşmak, bir açıklama yapmasını beklemeden panik halinde bağırıp çağırmak istedi. Sonra aklını başına topladı: Bu çok basit olurdu. Ruth telefonda bu işten kolayca sıyrılabilirdi; aptal değildi. Yüz yüze görüşme şarttı; bunun için şehre gitmesi ve bir de filmlerdeki gibi damdan düşercesine ofisten içeri dalması gerekiyordu - suçlama ve ayıplamalarla kocasının krallığının orta yerine

dalan intikam peşindeki eş. Ama resepsiyoncu, sekreter ve alt kademe müdürlerin bu utanç verici manzara karşısında zevkten ve eğlenceden dudakları aralanmış, gözleri belermiş halde yüzlerini şaşkınlık içinde ona çevirdiklerini gözünün önüne getirdiğinde nefret ve utanç hissiyle ürperdi. Birkaç saniye kımıldamadan durup sakince nefes alıp vermeye çalıştıktan sonra yavaş yavaş sahanlığı geçip merdivene doğru ilerledi.

Mutfakta su ısıtıcısına gidip fişini prize takarken bembeyaz yüzünün yansımalarının yarım yamalak farkındaydı. Bunun gayet tabii akla uygun bir açıklaması olabilir, diye geçirdi aklından. Bir bağlantı kurulabilirdi. O halde neden bütün vücudu ona bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını söylüyordu? Her şeyi baştan düşünüp kendisini bu kadar huzursuz hissetmesine neden olan şeyi bulmaya çalıştı. Ruth cuma akşamına kadar burada değildiyse yeni kravatı görmüş olamazdı, bu kesindi. Yoksa başka bir kravat mı vardı? Başka bir kravattan söz ediyordu belki. Sarı üstüne spiral şekilli tarifine uyan başka bir kravatı görmüş olabilir miydi? Teni' diye bahsedebileceği?

Isıtıcıdaki su fokurdayıp guruldamaya başlarken Eleanor, John'un sabah çıkarken hangi kravatı takmış olduğunu hatırlamak için hafızasını zorluyordu. Banyodan çıkışını hatırlıyordu, gür beyaz saçları hâlâ ıslak, her zamanki gibi geriye doğru taranmış. Zihninde onun beyaz bornozunun içindeki hafif kamburlaşmış uzun bedeninin yatak odasından çıkışını canlandırdı. Her pazartesi sabahı yaptıkları gibi yatak odasından giyinme odasına, birbirlerine seslenerek, önlerinde onları bekleyen hafta hakkında konuşuyorlardı.

"Yani ben perşembeye kadar kalırım, sevgilim," diye seslendi John ona. "Büyük ihtimalle. Gidişata bağlı.

İHANET

Cumaya da bırakabilirim, bakalım işte. Abbottlar De-von'daki projeyi bitirmek üzereler, ben de onlar bitmeden bir bakmak istiyorum. Ayrıca yılsonu raporları da kapıda. Yapmamız gereken bir şey var mı?"

"Pek yok, gerçi Amanda'ya bir ara birer içki için onlara uğrayabileceğimizi söyledim ama hafta sonu boş. Devon'da o korkunç dalgalı tavanlardan olacak mı?"

Sessizlik oldu. Eleanor, evlerin adi sıvalarını eleştirdiğinde John'un aşırı derecede rahatsız olduğunu biliyordu. Ama evlerin tavanlarına uygulanan dalgalı kaba sıva o kadar rahatsız ediciydi ki Eleanor bunu söylemekten kendi alamıyordu. Onun gözünde, püskürtme dış sıvayla birlikte bu tavanlar evlere uyduruk malzemeyle baştan savma bir şekilde kaplanmış kalitesiz bir eşya havası veriyordu.

"John?"

"Evet. Büyük ihtimalle. Yani tabii ki öyle."

Eleanor onun sesinden bozulduğunu anlamıştı ama bir yandan yüzüne pudra sürerken, bir yandan da yarattığı o sürtüşmenin farkında olarak ve bundan zevk alarak devam etti. "Seni de öyle bir evde yaşarken görmek isterdim."

John cevap vermeye tenezzül etmedi, sessizce yandaki odada giyinmeyi sürdürdü. Eleanor, kocası gardırobu açarken menteşelerin hafif gıcirtısını ve ceketlerini gözden geçirirken metal askıların çıkardığı metal seslerini duyabiliyordu.

Gardırop kapanırken menteşeler tekrar gıcirdadı. Eleanor gözkapığına kahverengi far sürdüğü sırada bir kulağıyla da John'un bir gömleği çamaşır paketinden çıkarırken çıkan naylon hışırdamasını ve gömleği kuvvetlice silkeleyerek katlarını açarken çıkan kırbaç şaklaması gibi kumaş sesini dinliyordu. Yüzünü göre-

ne kadar onun nasıl hissettiğini kestiremedi ve tavan muhabbetine devam etmeye değip değmeyeceğinden ve rahatsızlık mevzuunun aşılp aşılamayacağından emin olamadı. Kötü sıvalı tavanlardan aşırı rahatsızlık duyduğu yoktu ama John'a onların o kadar çirkin ve kaba olmalarını başından beri planladığını itiraf ettirerek ilginç ve zoraki hedefine ulaşmış olacaktı. Bu tartışmalar sırasında iki tarafın kısacık bakışları yoluyla geçen dile gelmemiş sözler, en az söylenenler kadar anlamlıydı. John'un kalkık kaşları ve meraklı bakışları Eleanor'a sessizce tadını çıkardığı bu hayat tarzının aslında hor gördüğü tavanlar sayesinde sağlandığını neden anlamadığını soruyordu. Karşılığında Eleanor'un yılışıkça sırtması onun faturaların nasıl ödediğinin gayet farkında olduğunu gösteriyordu ama John da, ahlaki ve estetik değerleri feda etmeden de karısına bu kadar yüksek - veya daha yüksek — bir standardı sağlayabilen erkekler olduğunu bilmiyor muydu? Görünmez bir top gibi aralarında zıplayarak gidip gelen sessiz sohbetle birlikte, karşılıklı sorular, cevaplar, şikayetler ve hoşgörüsüzlük bir süre devam ederdi.

Isıtıcıdaki su kaynayıp düğme çat diye ses çıkarınca Eleanor, John'u yatak odasına girerken gözünde canlandırmaya çalıştığı düşüncelerinden sıyrıldı. Kendini zorladıkça kocasının taktığı kravat somutlaşmayı reddediyordu ama Eleanor onun ısrar etmedikçe hep meylettiği o her zamanki çizgili kravatlarından birini taktığından emin gibiydi. John'un doğal eğilimi gösterişsiz gelenekçilikti ve eğer üst kattaki kanepeden korkutucu imalarda bulunan kravat gibi parlak sarı bir kravata uzaktan yakından benzeyen bir şey takmış olsaydı Eleanor mutlaka fark ederdi.

İHANET

Çayı otomatik olarak yaptı; ne plastik çay kavanozuna, ne süt kutusuna, ne de şekerliğe bakmadan, ihtiyacı olan şeyleri elleriyle buldu; zira elleri her Allahın günü aynı hareketleri aynı şekilde yaptığı için ısıtıcıdan fincana, kaşıktan şekerliğe olan ve süt kutusunu buzdolabına geri koyarken kat ettiği mesafeyi düşünmeden, tam olarak biliyordu. Vücudu sakin ve rutin bir şekilde devinirken zihni mekik dokuyor; günler, bakışlar, aylar, ifadeler, tebessümler, cümleler, bahaneler, yıllar, gülüşler, yokluklar, şimdi bir ipucu teşkil edebilecek her şey arasında gidip geliyordu. Kimi anı ve sahneler ısrarla aklına gelip durdu: Evi aradığı ama cevap alamadığı zamanlar; John'un Londra'ya her gidişinde yüzünden eksik olmayan tebessüm; beklendiği zamanda ülkeye dönemeyeceğini bildirmek için ofisten yolladığı mesajlar; her akşam düzenli olarak yaptığı telefon görüşmelerinde verdiği öpücük. Kafasının içindeki resimler, zihnini içeriden tahrip eden, tahammülü zor gizemin görsel çılgınlığına doğru kreşendo yapıyordu. Sıcak çaydan bir yudum alır almaz ağzı öyle bir yandı ki bir an zihnindeki karmaşadan koptu.

Neden sonra gergin beyaz bir örtünün üzerinde yürüyen kırmızı bir karınca gibi, tek ve yaman bir resim boşalan zihninin sakinliğine ve açıklığına sürünerek giriverdi. Saç. Kızıl saç. Bir ahizenin üzerinden dökülen uzun kızıl saç.

Ruth'un saçı.

2. BÖLÜM

O pazartesi sabahı George yürüyüşe çıkarılmadı. Eleanor şaşkın siyah Labrador'u mutfığa kapattı, çantasını holdeki masadan aldı, dış kapıyı kilitledi ve Range Rover'a atlayıp A3 yolundan Londra'ya doğru yola koyuldu. Oraya vardığında ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu, birkaç kilometre yol aldıktan sonra mükemmel bir bahane olabilecek sarı perde numunesini güzelce katlanmış halde çalışma odasındaki masanın üzerinde unuttuğunu fark etti.

"Aptal!" diye bağırdı kendine, sonra, "Aptal!" dedi tekrar, bu sefer, bir bahaneye ihtiyacı olduğunu düşünmüş olduğu için; kendisine yanlış yapılan, masum olan oydu.

"Bahaneye ihtiyacı olan o. Serseri!"

Radyoyu açtı, birkaç saniye Klasik FM'in harpla çalınan jingle'mı dinlerken, o haliyle bile bu minyatür temanın kaç versiyonunun olduğunu ve acaba bestecisinin her çalmışında telif alıp almadığını merak etti.

"Tabii ki hayır. Hepsini kapsayan bir sözleşme yapmışlardır."

İHANET

Kendi saçmalamasına gülümsedi, sonra birden kaşlarını çattı ve boğazında garip bir sıkışma, gözlerinde bir doluluk hissederek ağlamak üzere olduğunu fark etti. Yavaşlayıp duracak bir yer aradı.

Yolun kenarına çektikten sonra motoru durdurdu ve camdan kafasını uzatıp yan taraftaki arazide otlanan ineklere baktı. Çimenleri kopararak ağır ağır dolanıyor, kuyruklarını sallayarak sinekleri uzaklaştırıyor, çenelerini sürekli sağa sola hareket ettirerek geniş getiriyor, arada bir kafalarını kaldırıp etraflarına bakıyorlardı. Eleanor onları izlerken derin bir üzüntü hissetti. John'a karşı yetersiz mi kalmıştı? John'un ihtiyaç duyup da onun veremediği şey neydi; onun yerine kızıl saçlı Ruth'un verdiği?

"Seks, herhalde," diye söylendi yüksek sesle. "Orta yaş krizi; erkek menopoza ya da adı neyse işte. Ama başka ne var elimde? Neden bir şeylerin yolunda olmadığından bu kadar eminim? Gerçekten ne biliyorum? Ve kendi kendime konuşmayı bıraksam iyi olur — düşünmem gerek."

Durdu ve kendini bir nebze sakin hissetti. Her zamanki düzenli, mantıklı zihninin onu terk etmesinden hoşlanmıyordu ve John'un sadakatsizliğinin korkunç kesinliğini körükleyen kanıtı düşünmeye başladı. Daha önce böyle hissettiği başka bir zaman olup olmadığı hatırlamaya çalıştı ama bulamadı. Bu his ona tamamen yabancıydı. Evli kaldıkları yıllar boyunca birbirlerine sinir oldukları, gına getirdikleri, arkadaşlık ettikleri ve içli dışlı oldukları dönemlerde, onun bir ilişkisi olabileceğine dair en ufak bir düşünce dahi geçmemişti aklından. Bu

ona birden, çok hazin geldi. Her gün terk etme, boşanma ve sadakatsizlik haberleriyle dolu gazeteleri okuyup da nasıl kendini güvende hissettiğine inanamıyordu şimdi.

John'un ofisindeki çekici, müsait sekreter ve asistanlar zihninde şöyle bir resmigeçit yaptılar. Hepsini onunla yatakta hayal etti - önce teker teker, sonra hareketli, çılgınca eğlenen bir grup olarak.

Bu hayalin etkisiyle korkunç, öfke dolu ve gergin bir enerji dolumu yaşayan Eleanor direksiyona sarılıp sert bir şekilde kontağı çevirince motor gürültülü ve sabırsız bir şekilde gümbürdedi. Sıcak yağ kokusu ona artık anahtarı tutuşunu gevşetmesi gerektiğini hatırlattı ve anahtar ateşlemede geri döndü, motor da mırılarak canlandı. El frenini boşa aldı ve dikiz aynasından şöyle bir geriye bakarak park ettiği yerden çıktı.

Portland Place'deki ofisin karşısındaki sayaçlı otoparkta durduğunda daha sakindi. Kapı koluna uzanırken durdu ve saatine baktı, tekrar yerine oturdu. Şimdi Ruth'u görmeye gerek yoktu. Onunla karşılaşmanın düşüncesi bile işkence gibiydi: Bildiği -ya da bildiğini sandığı- şeyle, onun karşısına geçip hiçbir şey olmamış gibi davranmasına imkan yoktu. Bir beş dakika sonra Ruth öğle yemeğine çıkardı, Eleanor da John'la yalnız konuşabilirdi. Ne söyleyeceğini henüz düşünmemişti. Sadece ona bakması, yıllarca tanıdığını zannettiği ama şimdi tamamen yabancılaştığı adamın yüzünü incelemesi yeterli olacaktı. Kızıl saçlı güzel sekreteriyle 'flört eden' bu adam, sanki otuz yıldır tanıdığı sıkıcı, uyumlu, şaşırtmayan kocası değil bir roman veya televizyon dizisinden fırlamış bir karakter gibiydi.

İHANET

Birkaç dakika sonra Ruth'un ince uzun vücuduyla büyük binanın siyah boyalı ikiz kapısını aralayarak sü-tunlu taş merdivenden inişini izledi. Bej rengi ince yağmurluğunun kemerini sıkıca beline doladıktan sonra gökyüzüne bakıp serpiştiren yağmurdan dolayı yüzünü ekşitirken, Eleanor onun kırıksız, solgun, çilli tenine ve berrak, aydınlık gözlerine kaygıyla baktı, rakibinin ait olan bu çekici yüzü çok farklı görerek. Ruth omzunun üzerinden deri sırt çantasına uzanmak için Ele-anor'un olduğu yöne doğru dönünce Eleanor koltuğunda aşağı doğru kaydı. Daha bunu yaparken, Range Ro-ver'in en az kendisi kadar iyi tanınabileceğini fark edince tekrar doğruldu ve her türlü selamlamayla başa çıkmaya, sergileneceğinden emin olduğu arkadaşça masum tavra içinden köpürmeye hazır halde, doğrudan genç kıza bakarak gözlerini kaldırmasını bekledi. Ama Ruth çantasından küçük, kısa bir şemsiye çıkararak arabaya bakmadan açtı ve tekrar dönerek ıslak kaldırımında kuzeye doğru yürüdü. O gözden kaybolduktan sonra Eleanor arabadan indi ve mantosunu ve ayakkabılarını lekeleyen yağmura aldırılmadan karşıya geçti.

"Sevgilim, bir dakika sonra yanında olurum. Ruth yemekte ama istersen Judith sana bir fincan çay getirebilir. Ya da kahve?"

John kafasını ofisin kapısından uzatıp cevap verdiğinde Eleanor, Ruth'un adını onun ağzından duyunca karnının ortasında hissettiği şok dalgasından kurtaramadı kendisini. Tam zamanında başını kaldırıp John'un boynundaki çizgili bordo kravatı göz ucuyla görmüştü ve koltuğundan fırlayıp onu izlememek için

yapabildiği tek şey buydu. Kendini toplayıp becerebildiği kadar normal bir sesle kahve istemeye hazırlanırken, daha bir kere nefes alamadan John'un koridordan ona seslendiğini duydu.

"Martin'i görmek istiyor musun? Ruth ona göstermek için bir şeyler getireceğini söyledi."

Durum umutsuzdu. Aynı ismi ikinci kez ağzına alır almaz yine karnında bir burgu hissetti ve yine ağlayacak gibi olduğundan ağzını açmamaya karar verdi. John'un onun cevabını beklemeyeceğini biliyordu -John çoğu zaman sorularını retorik olarak sorardı ve o da bu sorulara cevap verdiğinde duymazdan gelinmeye alışmıştı, özellikle de ofis söz konusu olduğunda. Eleanor cevap vermezse John hangi yöne gidiyorduydu uzun adımlarla yoluna devam eder, aradan uzun zaman geçtikten sonra geri dönüp, onun oturduğu lüks ofise gelerek ona kısaca 'merhaba' derdi. Şimdi ise yüzünü iki saniye gördükten sonra bir anlam çıkarmaya çalışmış, karşılaştığı bu yeni kişiyle ilgili her türlü ipucunu yakalama derdine düşmüştü. Onu her zamanki gibi görmek sınırlarını bozmuş, bir varsayımdan yola çıkarak onu hemen suçlu ilan etmek bir kez daha panik ve suçluluk duymasına neden olmuştu.

Çantasından kırık dökük yaldızlı bir pudra çıkardı ve birkaç dakika önce yağmura sızlanırken gördüğü genç kızın yukarı kalkık yüzüyle elindeki minik aynada gördüğü yüz arasındaki farka aldırılmamaya çalışarak burnunu ve yanaklarını pudralamaya başladı.

"Teşekkür ederim, Judith."

Çay, önündeki sehpanın üzerinde duruyordu. Birden sesinin onu ele verdiğini zannedip telaşlanarak başını kaldırdı; Judith'in yüzünde bir merak ya da sempati görmeyi bekliyordu ama karşılaştığı ifade onun her zamanki nazik kayıtsızlığıydı.

İHANET

"Bay Hamilton gecikmeyeceğini söyledi. Başka bir şey ister miydiniz Bayan Hamilton? Bay Havers'ı çağırayım mı?"

"Hayır canım, niye herkes benim Martin'i görmek istediğini düşünüyor ki? Ayrıca, ben kahve istemiştim, Judith."

"Affedersiniz Bayan Hamilton, Bay Hamilton'm çay getirmemi söylediğini sandım. Ruth'un da sizin Bay Havers'ı görmeye geldiğinizi söylediğini sanıyordum."

Eleanor, Judith'in haklı ve sesindeki hafif kırgınlığın da tamamen gerekçeli biliyordu ama bu onun rahatsız olmasına engel değildi. Ne cüretle ona böyle cevap verirdi? Ne hakla-

"Kahveyle değiştirmemi ister miydiniz?"

"Yo, yo, bırak kalsın. Bırak. Çay da olur."

Judith uzaklaşırken onun dar etekli geniş kalçalarına baktı ve birden hissettiği korkudan vücudunu ateş bastığını hissetti. Yoksa o da mı? Artık John'u tanımadığı için, adam her şeyi yapabilirdi. Ama şişman kadınları hiç sevmezdi; hep öyle derdi. Ama Eleanor bunu düşünürken bile, artık 'hep'in hiçbir anlam taşımadığını biliyordu: 'hep'li adam yoktu artık.

Çevresine bakındı, büyük modern suluboya tabloları, krem rengi koltuklara ve cam sehpayı göz gezdirirken zihninin arka taraflarında yoğunlaşan başka bir şeyi saptamaya çalıştı. Bunu öğrenmek birkaç saniyesini aldı: Karnı acıkmıştı. İlk yemek olarak her zamanki mar-melatlı ekmek ve bir saat kadar sonra Kadın Saati eşliğinde kahveyle bisküvi, sabahki karışıklıkta unutulmuştu ve on beş saat önceki hafif akşam yemeğinden beri hiçbir şey yememiş olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

Eleanor sağlam yapıydı; kırklı yaşlarının ortalarında klasik İngiliz armut biçimli orta yaş formuna girdik-

ten sonra pek az değişikliğe uğrayan bir vücut şekli vardı. Beslenmesi de yıllar içinde çok az değişikliğe uğramıştı: Her ne kadar her geçen ay sarf ettiği enerjinin biraz daha azaldığını fark etse de enerji desteğini ayarlamak için hiçbir şey yapmıyor, diyet ve egzersiz rüzgarına kapılmış olan arkadaşlarıyla da gizliden gizliye biraz alay ediyordu. Jimnastik ve aerobik salonları daha genç olanlara göreydi, hatta insana vücuduna dair sağlıklı bir farkındalık verdiği için hor görülmeliydi. Öğün atlamak hafife alınacak bir şey değildi, şu ruh halinde bile rutin ihtiyaçları kendini belli ediyor ve giderilmesi gerekiyordu.

Judith'i çağırıp ofis mutfağında bir sandviç veya bir tabak bisküvi getirebileceğim düşündü ama kalırsa kaçınılmaz bir şekilde John'u tekrar gördüğünü zihninde canlandırınca açlığını gitmek için bahane olarak kullanmaya karar verdi ve hemen çantasıyla mantosunu alıp çıktı.

Arabayla geri dönüp yan yolların birinden Marylebo-ne Caddesi'ne ilerlerken, en sevdiği kafenin vitrininde olacağını bildiği kişilerle ekmeklerin düşüncesi, Ruth'un, tek kalçasını masasının bir köşesine dayamış, bir gevreği kemirirken veya bir maden suyunu yudumlarkenki hayaliyle yer kapmak için hokkabazlık ediyordu.

"Kahve ve çörek lütfen."

"Kapuçino, espresso, filtre?"

Eleanor sipariş vermek için sesini normal tonuna ayarlamaya çalışırken duygusal ve fiziksel gerilim yüzünden serserim gibi hissediyordu. Karşılığında kendisine bir soru sorulması üzerine birden şaşkınlığa düştü.

İHANET

Genç garson ona bakarken Eleanor bir cevap vermeyi denemek üzere ağzını açtı ama birden durdu; müthiş bir kararsızlıkla kalakalmıştı. Kahve seçimi yapmak birden imkansız bir şey gibi göründü. Kim olduğunu bilmezken nasıl bir seçim yapabiliirdi ki? Kendisini kekelerken ve panik içinde buldu: Ne cevap verebiliyor ne de kızın gözlerine bakabiliyordu. Garsonun bariz utancı durumu daha da kötüleştiriyordu, neyse ki masanın cilalı ahşap yüzeyine bir mönü koyarak birazdan tekrar geleceğine dair bir şeyler mırıldanıp başka bir müşteriye doğru gitti de Eleanor rahatladı.

Eleanor bir muhasebe yaptı. Böyle kontrolünü kaybetmek onun için çok olağandıydı. Yeni bir şeyle karşı karşıyaydı ve bu onu korkutuyordu. Evet, kocasının bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu ama bununla da diğer sorunlarda olduğu gibi serinkanlı ve mantıklı bir şekilde başa çıkabilirdi. Neden kendini bu kadar aciz hissetmişti? Fiziksel koşullar bile kurallara uymuyordu sanki: Mermer zemin ayağının altından kayıyor, duvarlar eğri büğrü ve yumuşak, masa yamuk görünüyordu. Alnını bir an avucuna yaslayıp gözlerini yumdu. Gözkapaklarının iç yüzeyini pembe bir dünyamn nispi sakinliğinde daha berrak görebiliyordu ve birden anladı. Değişen sadece John değildi: Kendisi de artık aynı kadın olmaktan çıkmıştı. Düzenli, rahat, orta-sınıf dünyasındaki konumu altüst olmuştu ve kim bilir ne zamandır ona yalan söyleyen bir adamla yaşayarak saçma sapan bir aldatmacaya bilmeden ortak olmuştu. Uzun zamandır dergilerde 'birinin karısı' olmaktan şikayet eden kadınları okumuş, daima onların endişelerinin çocukça ve saçma olduğunu düşünmüştü: Şimdi onların ne demek istediklerini anlıyor, hissediyordu. Bu kadar uzun süreli mutlu bir evlilik yaşayan kadın değildiyse hiçbir şey değil demektir.

Garson geri döndükten sonra nihayet bir sipariş verebildi, kapuçinoyla tavuklu sandviçi midesine indirdikten sonra daha güçlü ve azimli hissetti. Birden ne yapması gerektiğini anlayarak hesabı ödeyip arabaya döndü, yeni bir amaç ve yön anlayışı ile yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Dikiz aynasını hafifçe eğdi ve çantasından tarağını çıkarıp biraz nemlenmiş ama hâlâ parlaklığını koruyan kahve buklelerini istediği şekli alıncaya kadar taradı. Makyajının, yaşadığı duygusal karmaşıklıkların yıkıcı etkisine rağmen bozulmamış olduğunu görünce sevindi ve dudaklarına şöyle bir ruj sürerse bu sıra dışı günün bir sonraki safhasının hakkından gelecek şekil şemaile ulaşmış olacağını düşündü. Arabasını sayaçlı park yerinden kolayca çıkarıp Notthingam Place'deki daireye doğru giderken neredeyse heyecanlanmıştı. Sabahki keşfinden sonra hissettiği korkunç beklenti duygusu, yerini neredeyse cinsel içerikli gergin bir enerjiye bırakmıştı. Bu arada fena halde işeme ihtiyacı duyan Eleanor bacaklarını sıkıca bitiştirerek bu hissi kontrol altına almaya çalıştı.

Bulabildiği tek park yeri Paddington Caddesi'ndeydi ama yağmur durmuş olduğu için eve beş dakika yürümek o kadar göz korkutucu değildi ve temiz hava almak iyi olur diye düşündü. Oturma odasına bir güzel yerleşir, akşam John'un eve dönmesini beklerdi; böylece o gelene kadar ona yönelteceği saldırıyı da dikkatlice planlar ve ona paçayı sıyırma fırsatı vermemiş olurdu; onun bütün bahanelerini net ve mantıklı cevaplarla karşılayabilirdi. Adımları dikkatli ve neredeyse güven doluydu. Kör paniğin yerine bir berraklık ve aşırı bir her şeyi öğrenme ihtiyacı gelmişti.

Eleanor, sanki kafası gideceği yere ulaşmaya ayaklarından daha hevesliymiş gibi üst bedeni kalçasından iti-

İHANET

baren öne eğik bir şekilde yürüyordu ama bunun ona kattığı kendinden emin görüntü bu sefer onun içindeki çatışmaları gizliyordu: Dışardan bakan biri için, parlak Londra kaldırımlarında uzun adımlarla yürüyen, sağlam ayakkabılı, Burberry yağmurluklu bu orta yaşlı, uzun boylu kadının dünya umurunda değil gibi görünüyordu.

Ama bu uzun adımlar çok şaşırtıcı bir o kadar da bariz - o kadar bariz ki dehşet içinde kalakaldığında bile bunu nasıl tahmin etmediğine şaşırdı - bir şey yüzünden kesildi. İzlediği yerden, yolun on metre ilerisinden, bir elinde şişkin bir alışveriş paketi taşıyan, zarif giyimli, kızıl saçlı, çekici kızın koyu kırmızı büyük tuğla-h apartmana yaklaşıp kapıdan içeri girdiğini gördü. Ne kadar aptaldı! Başka nerede buluşacaklardı ki? Ne hayal etmişti - ofisteki kanepede alelacele, çılgın bir eğlence mi? Ya da eteği havada, külotu aşağıda, masaya dayanmış istekli bir vücut mu? Fotokopi makinesinin yanında kaçamak öpüşmeler mi?

Eleanor zihni korkunç görüntüler arasında durmaksızın kayarken, son birkaç dakikanın sakin berraklığının buharlaştığını hissedebiliyordu. Aslında bu görüntüler ne kadar tahammül edilmez olsalar da onların gerçeğin kendisi kadar korkunç olmadığını da biliyordu. Ruth'un dairenin kapısından girişini hayal ederken, bu görüntülerin yerini daha sakin, daha evcil, çok daha acı verici görüntüler aldı. Sıcak bir yuvanın klişe sinema versiyonunda, Ruth John'un pie-â-terre'sinin mutfağında küçük hoş bir İtalyan yemeği hazırlıyor, John gizlice onun arkasından yaklaşıyor, kollarını beline kaydırıp ensesinden öpüyor. Eleanor kendine gelerek, onlar yatak odasına gidip onun özenle seçmiş olduğu kenarları beyaz yatak örtüsünün üzerine kendilerini atmalarına izin vermeden karşıya geçti. Bazı şeyleri

görmek daha iyiydi - en azından şimdilik. Hışımın evin kapısından girdi, artık kaçınılmaz olduğunu düşündüğü, hatta sabırsızlıkla beklediği karşılaşmaya doğru ilerledi.

Apartmanın koridorunun karanlığı rahatlatıcıydı; burada daha az görülüyor, yüzünün, hissettiği acı ve öfkeyi sergilemesine rahatlıkla izin verebiliyordu. Bir an durdu, kafasını merdiven boşluğuna doğru kaldırıp, nefret-lik yüküyle üçüncü kata çıkan asansörün motorunun mırıltısını duymayı bekleyerek dinledi. Ama hiçbir şey yoktu; sadece uzaktan gelen bir televizyon sesi. Ruth'un, daha o peşinden gelmeye fırsat bulamadan bu kadar kısa sürede asansöre binip eve çıkma hızına şaşırarak kaşlarını çattı, sonra da aptallığından dolayı hayıflandı.

Tabii merdivenlerden çıktı; ben asansörü kullanıyorum diye herkes kullanacak değil, diye düşündü. Kadın genç ve formunda - elinde alışveriş paketi olsa bile fark etmez. Kesin aerobik, step yapıyor veya öyle bir şeyler. Jimnastik. Jimnastik yapıyor. Üstünde mayo, altında parlak taytla. Saçını o süslü lastiklerin biriyle toplayıp yüzü terleyip kızarana kadar egzersiz yapıyor. İncelip sıkılaşıyor. John da onun sıkı haline bayılıyordun Ağzını onun-

"Aman kapa çeneni, aptal kadın!" diye aniden bağırды kendi kendine Eleanor ve asansöre doğru yürüdü.

Üçüncü katta asansörden indi ve avını, üzerine doğru alçalan, devetüyü etekli şahine karşı uyarmamak

İHANET

için dönüp gayet eski moda metal asansör kapısını sessizce kapattı. Dış kapıyı da çekerken birden panikledi, o an Ruth'un gözlerine doğrudan baktığında ne diyeceğini ne yapacağını bilemedi. Kızın onu nasıl karşılayacağını görebiliyordu: Patronunun karısını görür görmez gülümseyecek, sevinecek, bu evde olmaması gerektiği, karşısındaki kadının kocasının onun sadece patronu değil sevgilisi de olduğunu bilme ihtimalinin bilinciyle hafif bir suçluluk hissedecek, sonra hızla ve rahat bir şekilde bir özür ve açıklama mırıldanacaktı.

Eleanor cebinden dairenin anahtarını çıkardı, aşınmış kıvrık kahve halı serili zeminde yürüyerek kapıya geldi. Anahtar ileri doğru uzatıp, beyaz değneğiyle yolundaki nesnelere saptamaya çalışan kör biri misali, onun hızını kesmekle tehdit eden kararsız düşünceleri dağıtmak istermiş gibi hafifçe sağa sola salladı. Neredeyse kalp atışlarını duyacağını sandı ama hissettiği şeyin kalbinin göğsündeki atışı olduğunu ve dokunmayla işitme duyularının birbirine karıştığını biliyordu. Elinin, düşüncelerinden çok daha sakin olduğunu şaşkınlıkla fark ederek anahtar kilitte döndürürken, kapının açılışıyla gözler önüne serilecek şeyi görmemek üzere gözlerini kapattı.

3. BOLUM

Eleanor derin bir nefes alıp kapıyı iterek açtı. Kapının altı, hafif bir ses çıkararak krem rengi halıya sürtündü ve Eleanor gözlerini açarak karanlık dairenin ışısız girişine baktı. Evde hiç ışık yanmadığı ve koridorun öbür ucundaki mutfakta hiçbir hayat belirtisi olmadığı için hem rahatlayıp hem hayal kırıklığına uğrayarak biraz yüzü asıldı.

"Merhaba?" diye seslendi korkusuz bir şekilde boşluğa doğru.

Cevap yok.

Eve girdi ve kapıyı kapattı, rakibinin odalardan birinde olma ihtimalinin bilinciyle, kendini hayvanlarından biriyle aynı kafese kapatan bir aslan terbiyecisiyle aynı duyguları paylaşarak. Koridorda yürürken gürültüyle öksürdü; tuvalet, banyo, mutfak ve salona çabucak göz atarken kızıl saç görmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Yatak odasına doğru ilerlerken kalbinin yine hızlı hızlı kaburgalarına çarptığını hissetmekten rahatsız oldu. Kalbinin hızını kesmek ya da en azından inanılmaz

İHANET

derecede sıkışan göğsünde ona biraz daha yer açmak için derin ama sessiz bir nefes alırken bugün ona yüzüncü kez uğrayan dayanılmaz bir ağlama isteği duydu. Daha önce kendini şu andaki kadar yalnız hissetmiş miydi acaba? İçerde olduğuna inandığı güzel kızı görme düşüncesinin verdiği sıkıntıyla kendi yatak odasına - ya da en azından Londra'ya yaptığı seyrek ziyaretlerinde John'la paylaştığı yatak odasına - gizlice giriyor olmak öylesine küçük düşürücüydü ki birine dönerek, böyle zor bir durumda kaldığı için hak ettiğine emin olduğu sempatiyi istemeyi arzuladı. Hatta ruhunun karanlıkta kalmış bir yerinden teselli için, yıllarca herhangi bir sıcak duyguyla düşünmediği bir insan olan annesine seslenirken buldu kendisini.

Yatak odasına girip odanın boş olduğunu fark edene ve hayal kırıklığıyla öfke içinde yıkılana kadar fırtına patlamıştı ve çocukluğundan beri ilk defa bu kadar şiddetli ve sarsıntılı bir şekilde gözyaşlarına boğuldu.

Ağlama işini fazla uzatmadı. Ruth burada olmadığına göre ne cehennemdeydi? On dakika önce apartmana giren kızı yanlışlıkla Ruth mu zannetmişti? Aşırı uyarılmış hayal gücü Ruth'un kopyasını yaratıp onu alaya alıp yanlış mı yönlendirmişti? Eleanor birden yine kendini sabahtan beri yaşadığı kabusu başlatan kanıtı incelerken buldu. Bir kere daha ufacık bir belirsizlik ve kararsızlık kırıntısı için hafızasını taradı. Ama bunu yaparken bile haklı olduğundan emindi. Kökü derinde bir kadınsı içgüdü zamanını boşa harcamamasını söylüyordu. Ortada bir ilişki vardı. Ve Ruth'un bu apartmana girdiğini görmüştü. Kızın nereye gitmiş olabileceği sorusuna aldırmaaksızın, banyo penceresinden kaçtığı veya mutfak tezgahının altına saklandığı hayalleri bir kenara bırakarak, yoğun ama kontrollü bir enerjiyle ya-

taktan kalktı ve yatak odasıyla banyoda yabancı bir kadına ait ufacık da olsa bir ipucu aramaya başladı. Her köşeyi didik didik aradı, her şeyi tam bir konsantrasyonla teker teker inceledi.

Yirmi dakika sonra buna bir son verdi. Odada başka hiçbir kadının kalmadığından emin oldu veya bir kadın kaldıysa bile Eleanor'un kendisine ait olmadığını anlayacağı herhangi bir iz bırakmayacak kadar akıllıydı. Dikkatle her şeyi yerine koydu, banyo lavabosunda yüzüne soğuk su çarptı ve daireden çıkıp asansöre yürüdü.

Asansör kapısında bir iki dakika bekledikten sonra asansörden hiç ses seda çıkmayınca merdiveni kullanmaya karar verdi, üç kat merdiveni inmek çıkmaktan daha kolaydı ne de olsa. Aşağı inerken geçecek olan zaman rahatlatıcı bir etki yapmıştı; merdiven boşluğunda geçireceği üç, dört dakika ona kendini toplayıp güç kazanma şansı verecekti. Daha önce işittiği televizyon sesini fark etti yine, aşağı inerken ses arttı ve Eleanor birinci katta, bir dairenin açık kapısının yarattığı belli olan cereyana ulaştı. Alkış ve kahkahalarla kesilen insan sesinin değişen ton ve iniş çıkışlarının sıradanlığı gayet rahatlatıcıydı, Eleanor geçerken kapıdan içeri baktı ve kısa bir an beyaz saçlı bir kadın gördü. Basamakları inerken kapının televizyonun sesini boğarak yavaşça kapatıldığını duydu, son kata indiğinde daha dengeli ve sakin bir haldeydi.

Surrey'e geri dönüş yolculuğu macerasızdı. Şimdi ne yapacağına dair hâlâ bir fikri yoktu ama kafası rahat bir şekilde arabayı park edip eve girdi, temizlikçinin bıraktığı notu okudu ve onu görünce sevinçten çılgına dönen köpekle meşgul oldu. Telefonu alıp Gloucestershi-re'daki erkek kardeşini aradığını fark ederek şaşırıldı,

İHANET

ona ne diyeceğini de bilmiyordu ama birisiyle konuşmaya duyduğu karşı koyması güç ihtiyacı gidermeliydi.

Andrew sıkıntıyla telefonu açtı. Birkaç yıldır telefona cevap vermekten nefret ediyordu, çünkü karşı tarafın ne dediğini güçlkle duyuyordu, daha da beteri duysa bile kimin aradığını anlamaktan tamamen acizdi. Hafızasını, en azından isimler ve yüzler söz konusu olduğunda neredeyse tamamen yitirmiş olması, onu fena halde utandırıyor ve sıkıyordu, ayrıca Catherine'in dışarıda olduğu ve telefona kendisinin cevap vermek zorunda kaldığı böyle zamanlarda kötü muameleye uğramış gibi hissediyordu.

"Alo? Winstead 354?"

"Andrew? Andrew, benim."

Bu sesi tanıyordu. Kız kardeşinin sesini tanıyınca büyük bir rahatlama hissetti ve onun adını hatırlamak için çok kısa bir anın geçmesini beklediği gerçeği de ciddi olmaktan ziyade komikti.

"Nellie. Nasılsın?"

"İyiyim. Şey ben- yok, iyiyim."

Kısa bir sessizlik oldu ve Andrew kendinden bir şey beklendiği düşüncesiyle hafif panikledi. O sabah Catherine çıkmadan önce onunla yaptığı konuşmayı hızlıca aklından geçirdi. Birisine vermesi gereken bir mesaj var mıydı acaba? Nellie'nin doğum günü filan değildi ya? Kendi doğum günü de değildi kesin? Kendi kendine gülümsedi. Hayır, zihnindeki adres defteri ve fotoğraf dosyaları tamamen birbirine girmiş olsa bile kendi doğum gününe rahat birkaç ay olduğunu biliyordu. Ama Nellie'nin böyle durup dururken araması da garipti. Onun kırk yılda bir aramaları daha çok ya hafta sonu ya da pazartesi öğleden sonra olurdu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii. Catherine nasıl?"

"O da iyi. Köye alışverişe gitti. Dünden beri stok yapıyoruz. Cemaat toplantılarından birini yaptık. Catherine müthiş bir ziyafet hazırladı."

"A öyle mi?"

Yine bir sessizlik oldu ve Andrew ağırlığını romatizmalı kalçasından diğerine aktarıp boğazını temizledi. Koridordaki saat çalmaya başlamadan önce garip gıcırta sesini çıkararak, evin girişinin cilalı sessizliğinde çınladı ve Andrew dönüp saate baktı.

"Birazdan döner," diye devam etti. "Bir kırk beş dakika oldu çikalı. John nasıl?"

Eh, evet, diye düşündü Eleanor, tabii ki bunu soracaktı. Bu sorunun benim açımdan büyük önem taşıdığını bilemez.

Ona renk vermeyen bir cevap vermek için ağzını açtıysa da sonra durdu çünkü gerçeği söyleyecek olursa, en ufak bir fikri olmadığı yanıtını vermesi gerekecekti. John nasıldı? Mutlu muydu? Suçlu muydu? Ruth'un taze etiyle geçirdiği her hafta sonunun ardından yıpranmış yaşlı karısına dönmek zorunda olduğu, uzlaşmacı hayatından sıkılmış, perişan halde miydi? Yoksa Londra hayatının inceliklerinden sonra düzenli Surrey evinin rahatlığına dönebilmenin tadını çıkararak karısını aldatma işinde gösterdiği beceriden dolayı gizli gizli eğleniyor muydu? Eleanor ağzından kendi aptallığına ufak bir homurtu çıkmasına engel olamadı.

"Ne?"

"Yok bir şey, Andrew. O da iyi, teşekkürler. Belki gelip birkaç gün sizde kalırım diye düşündüm -evde misafiriniz var mı şu anda?"

Neden söyledim ki şimdi bunu? diye düşündü. Ağzından çıkana kadar bunu söylemeyi aklından bile geçir-

İHANET

memiştii ama onun cevabını beklerken böyle ufak bir kaçışın düşüncesi dahi rahatlatıcı geldi ona.

"Yok, yok, sadece biziz. Olur tabii Nellie, istediğın zaman gel. Sadece sen mi geleceksin, yoksa John da birkaç gün kaçabilir mi?"

"Hayır, sadece ben geleceğim. Hemen değil, ama bir haftaya kadar gelirim. Ararım. Sana sormam gereken bir iki şey var."

Bu son cümle Andrew'a kötü bir şeyin habercisi gibi geldi. Rahiplik yaparken bile başkalarının sorunlarını dinlemek zorunda kalmaktan nefret ederdi. İşinin cemaati yönlendirme ve terbiye etme kısmındansa, ki bu da işin kaçınılmaz bir yanındı, o daha çok tören ve yönetim tarafını tercih ederdi ve bir şeyi kişisel bağlamda tartışmaktan da hiç hazzetmemişti. Hayatı boyunca kiliseyi temsil eden, hiç değilse kilise için çalışan bir adam olarak ruhsal ve duygusal meseleleri konuşma konusundaki gönülsüzlüğü sakil bir özürdü ama işinin rahatlatıcı ayinlerinin arkasına saklanarak bu sorunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Sadece İncil ya da Dua Kitabı'ndan belirtilen bölümleri kullanarak değil, ayrıca eğitimi sırasında kendinden daha yaşlı ve bilgili meslektaşlarından kopyaladığı sık kullanılan basmakalıp teselli sözlerini de tekrarlayarak cemaatindekilerin boşanmaları, yoksullukları, hastalıkları ve ölümleriyle gayet güzel baş etmişti. Ama biri gözlerine bakıp gönülden inandığı şey hakkında sohbet etmek istediğinde veya kendi tutkuları, acıları veya ruhun karanlık bir gecesinden söz ettiğinde Andrew utanarak başını eğer ve konuyu değiştirirdi.

Şimdi de Eleanor'un konuşma şeklinden çok duygusal bir şeyin kapıda olduğunu anlamış, bununla yüzleşmek zorunda kalacağı için canı sıkılmıştı.

Öğle yemeklerinden sonra ofis daima bir parça ses-sizleşirdi, John da yerinden çıkıp koridorun karşısındaki Ruth'u görme fırsatı buldu.

"A merhaba Bay Hamilton," diye gülümsedi Ruth, "öğle yemeği nasıldı?"

"Güzeldi, Ruth, teşekkür ederim, çok güzeldi. Her şey yolunda ve müşteri gayet memnun. Son ev önümüzdeki hafta tamamlanacak. Her zamanki gibi yardımların için teşekkürler - yemek de çok güzeldi. Oraya tekrar gidelim."

"Tamam, not edeyim. Mektup yazdırmak istiyor musunuz bana?"

"Hayır, şu an için gerek yok, sonra hallederiz. Dörtte gel onlar için, olmaz mı?"

"Tabii, Bay Hamilton."

John tam dönüp giderken ona ne sormaya gelmiş olduğunu hatırladı.

"Oraya gidip benim için alışveriş yapabildin mi, Ruth?"

"Evet tabii, yaptım. Hallettim. Her şey yolunda. Gayet iyi oldu."

John'a küçük cesaret verici bir gülücük attı, o da Ruth'a başını salladı.

"Harika. Tekrar teşekkürler. Dörtte görüşürüz."

Ofisine döndü ve kapısını kapattı, şimdi her şey yoluna girdiğinden kendini sabahkinden daha huzurlu hissediyordu. Ruth onun yanında çalıştığı beş yıl boyunca vazgeçilmez olmuştu. Görünüşü de hoştu. Bugün ne giyiyordu? Kadın giysileri konusunda pek iyi olmadığını biliyordu ama kızın bir dakika önce masasında otururken gördüğü çekici vücudunu hatırlamaya çalıştı.

İHANET

Açık mavi. Tabii ya, öyle değil miydi? Açık mavi bir kazak; güzelce üzerine oturmuş. Güzel kızıl saçını çubuklu bir tokayla toplamıştı. Çok hoş. John hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Hafifçe iç geçirerek düz aklaşan saçını iki eliyle arkaya doğru düzeltti ve masanın ardındaki döner deri koltuğa kendini bıraktı. Pantolonunun dizlerini otomatikman yukarı çekerek koltuğa otururken bir yandan da, öğlen tavuğun arkasından düşüncesizce Stilton peyniriyle bisküvi yediğine pişman oldu, ama maden suyundan şaşmadığı için de kendini kutladı. Kafasını sallayıp gülümseyerek, şirket başkanı olduğundan beri öğle yemeklerinin ne kadar değiştiğini bir kere daha aklından geçirdi. Eskiden ofisteki yemek odasına yerleşir ve üç, dört saat orada kalırlardı; bol ve güzel yemek - en az üç çeşit - yanında bordo şarap, belki bir Sauternes, sonra puding ve porto şarabıyla puro. Tabii öğleden sonra geri kalan zamanda yemeğe katılan herkesin üzerine bir ağırlık çökerdi - doğal olarak pek bir iş de yapılmış olmazdı, yapıldıysa bile ertesi gün o işin üzerinden tekrar dikkatlice geçilmesi gerekirdi. Babası emekli olduktan sonra işleri üstlenen John bu tür zevkli aşırılıkları kesti ve Londra'daki arkadaşlarından gördüğü üzere öğle yemeklerini normal ofis rutininin bir parçasıysa bir saate, yok, müşteriyle çıkılan bir yemekse bir buçuk saate indirdi. Şirket içinde yiyip içmeye son verilmesi gerekti: İnsanın yiyecek içecek konusundaki her türlü tercihini bilen küçük bir ekibin şirkette düzenli olarak yemek pişirmesi güzel olsa da şirketin vazgeçebileceği bir müsriflikti.

Manchester'ın hemen dışındaki projede yer alan on beş dört-altı yatak odalı müstakil evin planları hâlâ masanın üzerinde yayılmış duruyordu, John onları kendine doğru çekti. Özellikle bu projeye gurur duyuyor-

du: Evler seçkin ve orantılı görünecek, baştaki on dört eve bir tane daha ekleme konusundaki ısrarıyla sayının artmış olmasına rağmen etrafları birer bahçeyle çevrilerek bir mahremiyet de sağlanmış olacaktı. Mimarlarının yapı yüksekliği açıları, alan genişliğine bağlı duvar köşeleri, bahçelerin oda sayısına oranı hakkında ortaya koydukları gerçekleri dinlemiş fakat kendisi her pafadan alacağı ufak birer alanın, dikkatle planlanmış çit, kemerler ile stratejik bir şekilde yerleştirilecek duvarlar sayesinde yaratılacak hayali alanla telafi edilebileceğine inanıyordu. Planlama görevlisiyle çok buyurgan bir tarzda konuşmuştu, gerçi bunu kendisi söylüyordu.

Yakında ince sıva da atılırdı, ayrıca bölgedeki emlak-çıların ilgisi de gayet teşvik ediciydi. Bunlardan özellikle hızlı bir dönüş istiyordu, sergilenecek evin durumu hakkında bilgi almak ve açılış tarihini iyice öğrenmek için hemen telefona uzandı.

"Ruth, bana Martin'i bağlar mısın? Bayan Hamilton bu sabah ona renk numunelerini gösterdi mi? Onun gittiğini görmedim - onunla bir araya gelebildi mi acaba, biliyor musun?"

"Sanmıyorum, Bay Hamilton. Ben de gittiğini görmedim. Aramamı ister misiniz?"

"Hayır, boş ver. Sen bana Martin'i bağla yeter."

Çok kafa yormamakla birlikte, Eleanor'un neden hoşça kal demeden gittiğini merak etti - çay filan istememiş miydi? Genellikle içeceğini John'un odasına getirir ve ona en son tasarım fikirlerini aktarırdı ama belki bugün başka bir yere gitmesi gerekmişti. Eleanor'un görev aldığı hayır işi, kilise organizasyonu ve mahalli yardım birliklerinin çeşitliliği, Surrey'deki hayatlarıyla ilgili bir şey hakkında konuştuğunda, John'un onun neden bahsettiğini hiçbir zaman tam olarak bilmemesi

İHANET

anlamına geliyordu. Belki öğleden sonra geri dönmesini gerektirecek bir işi vardı - ama o zaman da tutup şehre gelme zahmetine girmesi garipti. Sırf Martin'e numuneleri göstermeye gelmezdi; şehirde yapacağı başka bir şey daha olmalıydı. John bu sabahki konuşmalarını hatırlamaya çalışmanın faydası olmayacağını biliyordu; Eleanor planlarıyla ilgili bir şeyler söylemişti ama o her zamanki gibi pek dinlememişti. Böyle konuşmalarda John dinlediğini düşündürecek kadar sık ve yeterli cevaplar vermeyi beceriyordu ama bu sabahki konuşmadan hatırladığı tek şey karısının yine şu eski dalgalı tavan meselesini gündeme getirmesiyle oluşan belli belirsiz, rahatsız edici bir histi. Bu hissi asıl uyan-dıransa onun karısının farkında olmadan çok haklı bir noktaya temas ettiğini biliyor olmasıydı. Devon evleri onun iyi projelerinden biri olmayacaktı: Satılacaklardı çünkü o bölgenin bu tip ve ödeme kolaylığına sahip ev açığı büyüktü, ama evler pahalı ve çirkindiler, bu yüzden John onları ne kadar hızlı bitirip satar ve unutursa o kadar mutlu olacaktı.

Martin'in telefona gelmesini beklemekten vazgeçti, bunun yerine Surrey numarasının telefondaki hızlı arama tuşuna bastı. Eleanor eve döndüğünde onu karşılayacak sıcak bir koca mesajı bırakmaya hazırlanmıştı ama karısının telesekretere kaydettiği zoraki mesaj yerine onun gerçek sesinin cevap verdiğini duyunca şaşırıldı.

"Alo?"

John sesinin her zamankinden daha durgun, hatta çekingen geldiğini düşündü. Eleanor'un orta sınıf tonlamaları genellikle kalabalık bir odada bile öbür uçtan duyulacak kadar bağırtı niteliğine sahiptiler; bu nazikçe söylenen tek sözcük ise güç duyuluyordu.

"Eleanor? Benim. İyi misin? Migrenin filan tutmadı ya?"

"Hayır, niye migrenim tutsun? Andrew geri aradı zannettim."

"Çünkü ofise geldin ama sonra kayboldun. Ben de şehirde bir randevun vardır diye düşündüm, o yüzden telefona cevap verince şaşırđım - Andrew mu? Andrew, kardeşin Andrew mu? Neden arayacaktı?"

"Çünkü ben onu aradım."

"Anladım."

Hiç şüphe yoktu; ses tonunda garip bir şey vardı. John tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Otuz yıldan sonra onun ruh hallerini ve sağlık durumunu gayet isabetle anlayabilmekle övünürdü; onu ne zaman yalnız bırakması gerektiğini ve ne zaman o iyi becerdiği rahatlatıcı koca rolüyle şımartması gerektiğini çok iyi öğrenmişti. Ama bu biraz sıra dışıydı.

"Andrew'u neden aradın?"

"İçinden geldi."

"İçinden geldi? Bildiğim kadarıyla kardeşini aramak senin pek içinden gelmez öyle. Mecbursan, evet de; araman gerektiğini düşünüp aradığın da çok olmuştur ama kendiliğinden aramazsın. Bence öyle. İyidir umarım?"

"Evet, iyi."

Yine bir sessizlik oldu ve John bu gizemli veciz söz alışverişinden giderek rahatsız olmaya başladı.

"Neyse ben karışmıyorum, o zaman. Yarın geliyor musun?"

Evet, diye düşündü Eleanor, elbette geliyorum. Hiç şüphelen olmasın.

"Hayır, bütün gün burada olacağım."

"Tamam. Ben akşam ararım yine de. Hoşça kal sevgilim."

"Hoşça kal." Çok kısa bir sessizlik. "Sevgilim."

4. BÖLÜM

Eleanor üç günlüğüne koştura koştura Londra'ya gitti. Görüşme ve toplantılarının çoğunu çok fazla sorun yaşamadan iptal etti ya da erteledi, en azından önceden ayarlanmış görüşmeleri yapmak üzere de eve zamanında dönmeyi başardı. Sakin bir şekilde yalan söyleyebilmesi onu şaşırtmıştı; hiç zorlanmadan John'un projelerinden birinde programın değiştiğini ve kendisinin iç dekorasyon işinin öne alınması gerektiğini açıklıyordu. Kurnazlığının ortaya çıkmasından hiç endişe duymuyordu - Surrey'deki hayatı John'un Londra'daki hayatından o kadar ayrıydı ki ikisi nadiren çakışırdı. John'un hafta içi Eleanor'un ondan ayrı geçirdiği zaman hakkında hiçbir bilgisi olmayacağından adı gibi emindi; çok iyi biliyordu ki, pazar akşamı veya pazartesi sabahı ona haftalık programını anlatırken bile kocası onun bahsettiği insanları ve yerleri ne biliyor ne de umursuyordu. Bundan hiç gocunmamıştı; aksine kocasının onu mutlu etmek için aşağı yukarı doğru yerlerde arada bir homurdanma veya cevap verme zahmetine girmesi ona tatlı bir jest olarak görünüyordu, bu mono-

loğlar - evet bu konuşmalar monologdan başka bir şey değildi - sıkılmış kocasıyla olduğu kadar kendiyledi. Ama şimdi kocasının onun yaşantısı konusundaki ilgisizliğine farklı bir gözle bakıyordu. Öte yandan bu ilgisizlik onun şehre yaptığı gizli gezintiler söz konusu olduğunda çok işine yarıyordu.

Zamanını ofisin önüyle apartmanın önünü izlemek arasında ikiye bölmüştü ve arabanın içinde saatlerce sükün içinde oturmaktan memnundu. Arabayı dikkatlice park ediyor böylece tanınma ihtimalini en aza indirmiş oluyordu. Hâlâ arada bir, kafasında kurduğunu düşünüyordu ama fikri enine boyuna gözden geçirdiğinde haklılığına bir kez daha ikna oluyordu. Ruth'un tamamen tesadüf eseri John'la aynı apartmanda oturması ihtimali kravat ve John'u iki haftadır görmediğine dair bariz yalanına dair bilgiyle birleşince ortaya sadece bir sonuç çıkıyordu. Eleanor tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Ama iyice bakarsa bir şeyin veya birinin bir ipucu sunacağını, ona biraz daha fazla kanıt, biraz daha fazla bilgi vereceğini biliyordu. Eleanor olayları sathi olarak anlayıp gerçeği ortaya çıkarmaya çalışırken düşüncelerine iki soru hakimdi. Bunları aklından çıka-ramıyordu. Bu teninde yolup ovaladığı kaşıntılı bir bölge gibiydi; yanmaktaki bölgeyi merak ediyordu, ta ki alttaki çirkin yara ortaya çıkana kadar. İlişki ne zamandır devam ediyordu? Ve John Ruth'u sevdiğini düşünüyor muydu yoksa bu çoktan gevşemeye başlamış kısa ömürlü bir cinsel ilişki miydi? Her iki halde de Eleanor nihayet hamlesini yaptığında nasıl tepki göstereceğinden emin değildi; tabii eğer bir hamle yaparsa.

Birkaç kere hiçbir şey yapmayı Surre/e dönmeyi, hiçbir şey olmamış, Ruth'un sarı kravattan bahsettiğim duymamış ve onu Nottingham Place'de görmemiş gibi davranmayı düşündü.

Ama bunun imkansız olduğunu biliyordu. Bir daha asla John'un yalan söylediğini düşünmeksizin onun gözlerine bakamaz, şehirdeki akşamları veya dairedeki geceleri hakkında konuşmasını dinleyemezdi.

Perşembe günü eve erken dönmeye dikkat etti çünkü John o akşam eve gelebilirdi ve o gelmeden her şeyin mümkün olduğunca normal görünüp görünmediğini kontrol etmek, hafta sonundan beri ilk defa yüz yüze geleceği kocasıyla karşılaşmasının garipliğiyle sakin bir şekilde başa çıkmaya hazır olup olmadığını görmek istiyordu. Eleanor'un ortalıkta olmadığı üç gün boyunca evde tek başına kalan İspanyol temizlikçi Carla ortalığı normalden fazla toplayıp temizlemişti, Eleanor son üç gün içinde evde yaşadığına dair bir izlenim yaratmak için eşyaları tekrar ayarlayıp pencereleri açtı ve oraya buraya biraz hayat belirtisi saçtı.

John saat altıda aradığında kızgın mı, rahatlamış mı yoksa düş kırıklığına uğramış mı hissetmesi gerektiğine karar veremedi. Tabii bu yeni bir şey değildi, yıllar boyunca John'a yemek pişirip akşam onunla oturmayı beklerken bir geceyi daha tek başına televizyon izleyerek geçirmekten mutluluk duyduğu çok olmuştu. Ama şimdi çarpık bir şekilde durmuş onu dinlerken bir yandan da sözlerinin birinin bile gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

"Yani yarın kadar buradayım sevgilim, yarın öğleden sonra biraz erken ayrılacağım. Amandalarla içki içme işi ne oldu, yoksa daha ayarlamadın mı?"

"Hayır, onu aramadım daha. Bugün bir sorun mu çıktı? Bu gece gelmemenin özel bir nedeni var mı?"

Ruth biraz arzulu mu bugün? Bu hafta ona yetmedi mi?

"Hayır, pek sayılmaz. İşler benim beklediğimden biraz daha fazla, hepsi bu." Sebep Ruth değil. John. Onunla bir gece daha geçirmek istiyor: Sıkı, dik göğüs-leriyle oynamak, çizgisiz, pürüzsüz yüzünü öpmek istiyordu.

"Tamam o zaman yarın görüşürüz, dört civarı her zamanki gibi. İyi akşamlar." Umarım sevişirken kalp krizi geçirirsin.

"Evet tamam. Teşekkürler tatlım. Yarın görüşürüz." Benden ayrı bir gece daha geçireceği için Tanrı'ya şükrediyor, kart zampara.

Eleanor ahizeyi yerine koyduğunda ertesi gün yine Londra'ya gideceğini biliyordu. Bu onun son şansı gibi gelmişti; John hafta sonu eve gelip bütün hafta sonunu burada harcarsa Eleanor ya kendini tutamayıp bir şey söyleyecek ve ona paçasını kurtarma fırsatı vermiş olacaktı ya da hiçbir şey yapmayacak ve şüphelerin daimi ve işkenceli bir gizeme dönüşmesine izin verecekti. Daire son bir macera için en iyi seçenekti: Ofiste karısının haber vermeden çıkagelmesine alışmışlardı. Halbuki daireye John'la kırk yılda bir akşamüzeri dışarıda vakit geçirdikten sonra uğradı. Eğer Ruth John'la orada düzenli olarak buluşuyorsa onu orada yakalama şansı yüksekti.

Hayır - tabii ki! diye düşündü birden. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Onları gündüz değil, şimdi, akşam, gece yakalayabilirdi. Bir bahaneyle aramış - aşâğılık - ve karısının zararsızca evde oturduğundan emin olmuştu. Şimdi birlikte olacaklardı ve o da onları şimdi yakalayacaktı.

Uzun kollu kahverengi elbisesinin üzerine bir ceket geçirdi, çantasını aldığı gibi, çabucak kapıyı kilitleyip çıktı. Mutfaktan geçerken köpeğin sitemkar bakışı da gözünden kaçmadı.

İHANET

"Aman Tanrım, sana mama veremedim, değil mi Ge-orge? Aman, dönünce veririm. Uslu dur."

Apartman girişini rahatça görebildiği her zamanki park yerine yerleşti ve bekledi. On dakika sonra sabırsızlanmaya başladı ve saatine baktı. Yedi kırk beş diye mırıldandı kendi kendine. Yoğun bir iş gününde kocası saat yedi buçuk, sekize kadar ofiste kalır ve daireye sekiz on beş gibi gelirdi. Bir on dakika daha bekle.

Ama sonra korkulu bir heyecan ürpertisi hissetti karnında. O saatte mi gelirdi acaba? Benim bildiğimden daha erken geliyor olmasın daireye? Beni, onunla yemek yedikten, seviştikten, banyo yaptıktan ya da daireye gelince ilk ne yapmaktan hoşlanıyorlarsa onu yaptıktan sonra mı arıyor? Bana daha yeni geldiğini söylerken ikisi bir saattir gevşemekte, içkilerini içip birbirlerinin gözlerinin içine hoşnut, yılışıkça ve bilen bir şekilde bakmaktaydılar?

Öfke bir yıldırım gibi indi vücuduna ve kaslarını ani, yoğun bir şekilde canlandırdı. Arabadan fırlayıp kapıyı çarptı ve binaya doğru koşmaya başladı, hayatında ilk defa arabayı kilitleme zahmetine girmeden ve yalnızca bir şey yapmayı amaçlayarak. Onları bulmayı. Birlikte. Hemen şimdi.

Asansörü beklemeye sabrı olmadığından merdivenleri yarı koşarak, yarı yürüyerek çıkmaya başladı, ikinci kata varmadan nefes nefese kalmıştı ama gideceği kata varıp aşıkların yuvası olduğuna inandığı ye-

ri ortaya çıkarana kadar durup dinlenmemeye kararlıydı. Hâlâ arabadan indiğinden beri ona hükmeden öfkeyle yanıp tutuşarak, doğruca kapıya gitti ve anahtarı deliğe soktu.

Ama daire yine boştu.

Bu sefer etrafına bakıp aramakla uğraşmadı. Kendini, şimdi bile ona bakıp güldüklerini düşündüğü bir çift komplocu tarafından alaya alınmış, kandırılmış hissediyordu. Hayal kırıklığı içinde gözleri dolan ve arabanın yalnızlığına geri dönmeye isteksiz olan Eleanor yine ağır ağır merdivenleri inmeye başladı. Şimdi ne yapacağı, nereye gideceği konusunda kararsızdı, daireden çıkıp ılık, karanlık merdivenden yavaşça aşağı indiği geçen sefer bulduğu nispi sükûneti tekrar yakalamaya çalışıyordu.

Birinci kattaki dairenin kapısı o oradan geçerken yine aralıktı ama bu sefer televizyon sesi yoktu ve kulaklarına dolan sessizlik derindi, tamdı, ona huzursuzluk veriyordu. Üç gün önce ona güven veren o izleyici kahkahasını özlediğini fark etti. Bir kere daha adımları merdiven sahanlığının eski döşeme tahtalarını gacırdattı ve az önceki merdiven tırmanma çabasından sonra nefesi hâlâ düzene girmemişti.

Son basamakları inmeye başladığında kapının arkasından biraz daha açıldığını işitti. Bunu neredeyse ensesinde hissediyormuş gibi birazdan sıra dışı bir şey olacağını anladı. Sanki tam olarak ne duyacağını bir saniye önceden biliyordu, alçak ve tereddütlü ses sahanlığın alacakaranlığına doğru kibarca konuşurken gayet sakin bir şekilde merdivende durup dinledi.

"Ruth, hayatım, sen misin? Sen misin, Ruth?"

Eleanor dönüp daha önce gördüğü beyaz saçlı kadına şöyle bir baktı. Altın çerçeveli gözlüğünün arkasında

saklanan gözleri bir saniyeliğine onunkilere bakarken endişeli gibiydi, ama geri dönüp yaklaştığında kapı hızlıca ve sertçe suratına kapandı.

Orada durup düşündü. Bu kadının üç gündür onu rahatsız eden sorularına cevap olacağını neden bu kadar kesin bir şekilde bildiğinden emin olamıyordu. Mantığının normal işleyişine gölge düşüren şüphe ve huzursuzluk halinde bile alternatif açıklamalar olduğunu idrak edebiliyordu. Evet, burada başka bir tesadüf olması mümkündü: Bu kadın başka bir Ruth'u tanıyor olabilirdi; aynı Ruth da olabilirdi ama buradaki işi tamamen masumaneydi belki: Buradaki arkadaşı veya akrabası tamamen tesadüf eseri John'la aynı apartmanda oturuyor olabilirdi - ya da belki tesadüf değildi, John'un tavsiyesi üzerine buraya taşınmıştı. Zaten Ruth becerikli bir asistandı; burayı biliyordu; sorunlarla ilgili olarak veya John'u ertesi günün toplantıları hakkında bilgilendirmek için burayı arıyor olmalıydı. Arkadaşına veya akrabasına da bu apartmanı tavsiye etmiş ve onun için buradan bir daire ayarlamış olabilirdi.

Ama bitkin aklına gelen hiçbir şey onu ikna edemiyordu. Her türlü alternatifi düşünürken dahi her adımın onu bir açıklamaya götürdüğünden emin, yavaşça kapalı kapıya doğru yürüdü. Gerçeği öğrenmeye duyduğu güçlü ve dinmez arzuyla her şeyle yüzleşmeye hazırdı.

Kapının yanındaki küçük beyaz düğmeye bastı ve ardından hafif bir zil sesi duydu. İçerde bir hareket işittiğini zannetti ama ses birkaç saniye sonra kesildi ve sahanlık az önceki kadar sessizleşti. İçerden bir yerden dinlediğinden emin olduğu kadının onu bu şekilde yok saymasına sinirlenerek tekrar zile bastı. Kendisinden yarım metre ötedeki bu kadın onun üzüntüsünü hissedemiyor muydu? Bu yandaki münferit utanç aradaki

kapının kalın tahtasını geçip öte yana ulaşamıyor muydu? Bunu sezmiş olması gerekirdi? Eleanor alnını kapıya dayayıp gözlerini kapattı. Parmağını zile basılı tutarak bu arada bütün düşüncesini aklından çıkmayan sorulara yoğunlaştırdı. İrade gücüyle onları öteki tarafa geçirebilecekmiş gibi geliyordu. Hiçbir zaman kadınların kardeşliği veya ortak kadın ruhu gibi bir düşünceye itibar etmese de şu anda içinden bir his, kapının öbür yanındaki henüz tanıdığı kadınla aralarındaki ilkel bir bağın ona o öğrenmeye çok ihtiyacı olduğu cevapları vereceğini söylüyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen söyle, diye içinden yalvarırken buldu kendini. Kapıyı aç ve benimle konuş. Acı çekiyorum burada - hissetmiyor musun? Kötü birine benze-miyorsun; böyle acı çekmemi istemezsin herhalde?

Kapı birden açılınca Eleanor'un başı öne fırladı. Bir an için kapıyı kendi ağırlığıyla itelemiş olabileceği geçti aklından ama başını kaldırıp dengesini sağladığı zaman gözlüğünün camları parlayan kadını karşısında buldu.

"İçeri gir."

Sesi yine alçaktı ama gözlerindeki endişe gitmiş, Eleanor'a meydan okurcasına bakıyordu.

"Olur. Teşekkür ederim."

Dairenin planı John'unkiyle aynıydı ama ters yöneydi. Önünde yürüyen hayli kısa kadının peşinden koridoru geçip salona doğru ilerlerken Eleanor esrarengiz bir biçimde üst kattaki dairenin içine giriyormuş gibi hissetti, ama bu bir şekilde onun aynadaki görüntüsüne dönüşmüş, gerçeküstü bir versiyonduydu. Renk ve dekordaki farklılıkların hayal meyal farkındaydı ama daha önce bulunduğu bir yerde olduğu, önündeki kadının da o zaman ziyaretçi konumunda bulunduğu düşünce-

İHANET

sini kafasından atamıyordu. Onu salona götürüp çiçekli kanepeye buyur etmesi gereken Eleanor'du.

Kadın karşısına geçip küçük bir koltuğa oturdu; her an ayağa fırlamaya hazır ve konuğunun yanında ihtiyatı elden bırakmamaya özen göstererek koltuğun ucunda ve öne eğik oturuyordu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar, böylece Eleanor onun düz, kısa saçını, uzun, makyajsız gözlüklü yüzünü ve zayıf, yıpranmış vücudunu daha açık bir şekilde görebildi. Kadın sıkıca kenetlenmiş kırmızı ellerinden yukarı doğru uzanan lekeli, tombul kollarının bir kısmını açıkta bırakan parlak yeşil bir bluz giyyordu ve desenli eteği dizlerinin hemen altında iki bacağının arasında gerilmişti.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kadın en sonunda, şimdi odanın sessizliğinde Kuzey Londra aksanı daha belirgindi. "Bunun bir gün mutlaka olacağını biliyordum."

"Evet," dedi Eleanor. "Siz onun annesisiniz, değil mi?"

"Evet. Adım Barbara."

Eleanor şaşırtıcı bir şekilde sakindi. Kendine hakim. Odaya bakındı, mesleki alışkanlıktan otomatikman gördüklerini değerlendirdi. Kafasının içinde, mobilyaları tekrar düzenlemekten, perdelerin kumaşını değiştirmekten ve perde alınlıklarıyla koltukların altındaki fırfırları kaldırmaktan kendini alamadı.

"Burada mı görüşüyorlar?" diye sordu. Sesi kulağına, kocasının metresinin annesiyle konuşmuyormuş da, bir ahbabıyla sohbet ediyormuşçasma normal gelmişti. Metres de değildi - bu kelime ona gereğinden fazla saygınlık katıyordu; geçmişin güzel pahalı odalıklarını çağrıştırıyordu; günümüzün Armani kıyafetli, somurtuk, şımarık âşıklarını. Fahişe. Bu daha uygundu. Fahişe. Eleanor alçaltıcı sıfatların birbiri ardı-

na aklına gelmesine şaşırdı: Kocasının fahişesi; kancık; kaltak; şıfıntı; sürtük.

Kadın çok kısa bir an durakladı ve Eleanor o yere bakarken görünüp kaybolan kaygılı bir belirsizlik gördüğünü sandı.

"Eh, evet. Tabii. Tabii."

Eleanor kendini tutamadı. Odaya girdiğinden beri vücudunda ve sesinde hakim olan sükûnet yerini hiddetli bir nefrete bırakıverdi. Tabii? Bu kadın ne cesaretle karşısında böyle sakın sakın oturuyordu? Ne cesaretle gözlerine bakarak bu şekilde konuşabiliyordu? Ne berbat bir ahlak anlayışı vardı ki fahişe-sürtük-kızını John'un okşayan, seven ellerine güle oynaya veriyor, sonra da bunda yanlış bir şey yokmuş gibi adamın karısıyla karşılıklı oturmuş tabii diyordu? Eleanor'un öfkesi taşıverdi; kanepeden hışımla fırlayıp ürkek bir şekilde kendisine bakan yüze suiistimale dair uzun bir konuşma püskürttü.

"Ne demek, tabii? Nasıl böyle konuşabilirsin? Utanmıyor musun karşıma geçip benimle böyle konuşmaya - ne yüzle karşıma çıkıyorsun? Ne biçim kadınsın sen? Kocan yok mu senin - kocan yok muydu - Tanrı aşkına nasıl böyle dersin? Tanrı aşkına, nasıl böyle dersin? Anlamıyorum seni, anlayamıyorum - iğrençsin, midemi bulandırıyor sun, hepiniz midemi bulandırıyor sunuz!"

Rengi atan ve ödü kopan kadın Eleanor'un saldırısının dehşetli öfkesi yüzünden yan felçli gibi yavaşça koltuktan kalktı. Gözleri, araba farıyla hipnotize olmuş bir tavşanın gözleri gibi, vücudunu Eleanor'un devam eden tacizinin ıslısından yavaşça uzaklaştırdı.

"Ne zamandır? Ne zamandır? Sadece bunu söyle bana. Onları seyrediyor musun? Kocam kızını becerirken sen de seyrediyor musun? Seyrediyor musun?"

İHANET

Kadın sanki Eleanor ona vurmuş gibi soluğunu tutup elini yüzüne tuttu. Nihayet konuşmayı başardığında sesi şok, şaşkınlık ve dehşet ile titriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Ne söylüyorsun? Böyle - böyle şeyler söyleme. Ne dediğini bilmiyorsun sen. Onlar."

"Örtbas etmeye çalışma - artık çok geç. Seni buldum. Biliyorum. Onların ne yaptığını biliyorum. Nasıl yaparsın, sen onun annesisin — böyle bir şeye nasıl izin verirsin? Nasıl?"

Eleanor kadının canını yakmaya yönelik dayanılmaz bir istek duyarak ona doğru ani bir hamle yaptı. Onun çok fena canını yakmak, kendi şiddetli ıstırabını içinden söküp karşısındaki bu dehşete düşmüş mahluka yüklemek istiyordu. Elini kaldırıp ona - ne? vuracağı? çimdik atacağı? tokatlayacağı? - sırada bile derinlerde bir yerde yatan ahlak duygusu, hayatı boyunca nefret ettiği fiziksel şiddete karşı çıkıyordu ve bizzat kolunun, intikam içgüdüsünün yarattığı öfkeyi engellediğini, hiddetinin gücüne karşı koyarak ağırlaşp yavaşladığını hissetti. Kolunun o ana kadar kazanmış olduğu hız onun hızla karşısındakinin göğsüne çarpmasına neden oldu, kurban acıdan ciyaklayarak geriye yalpaladı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı ürken kadın, elini göğsüne yapıştırıp saldırgandan geri geri kaçarak. "Aman Tanrım! Gider misin, lütfen, git, çık dışarı - lütfen."

Kendi şiddetinden ürken Eleanor geri çekildi, kendi gaddarlığı karşısında duyduğu dehşet ve kadının zavallılığı karşısında tiksinti duyguları içindeydi.

"Evet," dedi, öfke patlamasından ve ona hakim olmak için kendisiyle girdiği mücadeleden dolayı nefes nefese, "evet, gidiyorum. Seninle şu anda konuşmam. Ama konuşacağım. Buna katlanacak eşlerden olduğu-

mu sanma. Bunu senin ve fahişe kızının yanına bırakacağımı da sanma."

Kapıya doğru yürürken bir an durup yüzünde korkunç bir nefret ve öfkeyle kadına baktı.

"Ve sakın ona buraya geldiğimi söyleme. Hiçbir şey söyleme. Söylersen hiç hoş şeyler olmaz. Bunu aklından çıkarma."

Gözlüklerin ardından ürkmüş, ıslak gözlerle hâlâ onun odadan çıkışını izlerken yüzü dönük halde geri geri yürüdü; görüşmenin dehşet ve alçaltıcılığından dolayı titremesi henüz geçmemişti. Daire kapısını açarken arkasında bir kıvıltı sesi işitti, döndüğünde kadının hâlâ bir eliyle göğsünü tutarak salonun kapısında durduğunu gördü.

"Düşünmem gerek," dedi Eleanor kendi kulaklarına korkunç derecede cılız ve barışçıl gelen bir sesle. "Buradan ayrılmak zorunda kalabilirsin. Ne gibi ayarlamalar yaptın bilmiyorum - buradan ayrılmak zorunda kalabilirsin, o kadar söyleyeyim. Ruth'a gelince. Bunu ikinizin de yanına bırakmayacağım. Senin ve kızının."

Kapıyı kapatıp zemin kata inmeye başladı. Son basamakta, yukarıdaki sahanlıkta kapının tekrar açıldığını duydu. Hâlâ ürkek gelmekle birlikte aralarındaki mesafenin verdiği rahatlıktan dolayı daha kendine güvenli çıkan ses samimi bir şaşkınlıkla körüklenen telaş içinde aşağıya seslendi.

"Ne demek istiyorsun? Anlamadım ki. Ruth'la ne ilgisi var? Kızımın adı Ruth değil ki. Ne demek istiyorsun?"

5. BOLUM

Eleanor merdivenden inmeyi sürdürdü. Görüşmenin yarattığı duygusal ve fiziksel kargaşa onu şoka uğratmış, yaralamıştı ve başta kadının ne söylediğini anlayamadı. Sırf anlam ve imalar değil, sözcükler bile kafasında bir form teşkil etmediler; sözcükler kendi gizemli belirsizliklerinde yüzüyorlardı sanki, tuhaf ses ve yankılar yaratsalar da belirgin bir işaret göndermekten uzaktılar. Dışarıda karşıdan karşıya geçerken Notting-ham Place yönünden gelen ve geçerken farları gözünü alan bir arabanın önünden otomatik olarak kaçtığına söylenenleri anlamaya başladı. Konsantre olmak için kımıldamadan durması gerekti, dolayısıyla ancak arabanın kapısını açıp bindikten sonra sözcükler kafasında anlaşılır bir sıraya girmeye başladılar. "Kızımın adı Ruth değil."

Evet, en önemli cümle buydu. Bütüne uymayan, durumu tamamıyla anladığına dair düşüncesini de yanlış çıkararak parçaydı bu. Nasıl olabilirdi bu? Kadın kızın annesi olduğunu söylemişti, bu konuda bir şüphe ya da tereddüt yoktu. Ruth'un başka bir ismi mi vardı? Sade-

ce ofiste kullandığı bir ismi: Kendi korkunç isminin yerine kullandığı bir isim? Annesi onu Charlene, Kylie ya da Tracy olarak mı tanıyordu? Ya da kızına seslenirken Çilli, Zencefil, Alık, Sürtük, Kaltak-dur, dur. Sakin ol. Doğru düzgün düşünmeye çalış.

Ama kafasındaki kızıl saçlı piliç imajına bu isimleri yakıştırırken bile yanlış yolda olduğunu biliyordu. Bunlar da, en az annesi olması gereken kadının aksanı, giysileri ve genel havası kadar Ruth'la ilgisizdi. Yoksa o kadın onun annesi değil miydi? Her halükarda Eleanor kadının ona ne söylediğini duymuştu. Merdivenden aşağı 'Ruth' diye seslendiğini duymuştu. Çok anlamsızdı.

İç geçirip başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Geri dönüp o kadıncağızla tekrar konuşması gerektiğini biliyordu ama şu anda bunu kaldıramazdı. Arada bir geçen araba sesi ve yakınlardaki daha yoğun caddelerden gelen trafik uğultusu dışında hiçbir sesin

John Hamilton masasından kalktı ve ıkınma sesi çıkararak omuzlarını geriye doğru esnetti. Kafasını sağa sola salladı, gerdanının dalgalanıp, aklaşan başıboş bir saç tutamının şakağına düştüğünü hissetti. Koltuğunun arkasında asılı duran çizgili gri ceketine uzandı. Ceketini çıkarmak pek âdeti değildi ama akşamın geç saati olduğu ve şirkette hemen hemen kimse kalmadığı için, gelecek yıl bütçesinin ilk taslağını incelerken kendine gömlekle oturma izni vermişti. Tam evrak çantasını alacakken Eleanor"u aramadığını hatırladı ve saatine bakarak telefona gitti.

İHANET

Sekiz on beş. Biraz geç kalmıştı ama çok da geç değildi. Ondan sonra aramakta tereddüt ederdi, kendisi Londra'dayken karısı akşam yemeği hazırlaması gerekmediği için erkenden yatabilirdi. Masanın kenarına yerleşip telefonun çalışını dinledi. Bir, iki, üç - altı kere çalana kadar bekledi, sonra devreye giren tık sesini duydu, Eleanor'un canlı sesi evde olmadığını ve lütfen mesaj bırakılmasını belirtti.

"Çok güzel," diye mırıldandı John kendi kendine, uzun bip sesini beklerken. Sohbet havasında değildi zaten, Eleanor da yardım toplantılarından birinde olduğuna göre bir mesaj bırakır, konuşmaktan kurtulurdu. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama bilmesi gerekiyorsa da muğlak bir mesaj bırakarak bunu gizleyebilirdi.

"Selam, sevgilim. Benim. Kusura bakma daha önce arayamadım, bütçe zamanı ve daha yeni bitirdim. Ne kadar geç olduğunu ancak kafamı kaldırdığımda fark ettim. Yarın gece görüşürüz tatlım. Umarım her şey yolundadır. Daha sonra konuşamazsak diye şimdi arayayım dedim. Zavallı ben! Bekar yatağıma ve yemeğime döneyim bari. Oraya gidince ararım belki ama araya-mazsam yarın konuşuruz. Sevgiler."

Mesaj bırakma işinde ustaydı ve neden insanların makinenin sessizliğiyle karşılaştıklarında kekeleyip duraksadığını anlayamıyordu. Kendisine bir cevap veren olmadığında konuşmaya bayılıyordu; karşısında sözünü kesecek biri olmadığı, söylemek istediklerini dikkati dağılmadan, yorum ve tetkik olmadan ortaya koyabileceğini bildiği zaman daha rahat konuşuyordu. Arabayla Surrey'e gidip dönerken veya akşam evde kasete kaydettiği ofis çalışanlarına yönelik mesajları meşhurdu. Bu mesajları güçlü, ayrıntılı ve eksiksiz olur, anlat-

mak istedikleri daha net ve kesin bir biçimde karşı tarafa geçerdi. Öte yandan ofiste çalışanına birebir konuşma yapması gerektiğinde tavrında güvensizlik uyandıran çok ufak bir şey olurdu: Karşısındaki insanın gözlerine birkaç saniyeden uzun bakamaz, gözlerini kaçırır, bakışlarını başka yere, ya önündeki kağıtlara ya da kolundaki hayali bir lekeye kaydırırdı.

Şakağına düşen saçını avucuyla düzeltti, çantasını aldı ve yapılması gereken her şeyi yapmış olmanın rahatlığıyla odadan çıktı. Artık bu gece biraz dinlenip gevşeyebilir, belki biraz da keyif yapabilirdi - yo, bunu sonra düşünecekti, yemek yedikten sonra.

Köşeden Nottingham Place'e döndüğünde, apartmanın karşısındaki bir park yerinden yeşil bir Range Rover çıktı ve hızla uzaklaştı. John da BMW'yu kolayca boşalan yere park etti, yan koltuktan çantasını aldı, yolun karşısına geçti ve küçük tıkacı doyurucu bir tık sesiyle anahtarın içine bastırarak kapıları kilitledi ve alarmı etkin konuma getirdi. Gümüş anahtarlık halkasını tutup araba anahtarını saldı ve diğer anahtarların içinde istediği anahtarı aradı.

Eleanor Nottingham Place'den hızla uzaklaşırken tek derdi sıcak suyla dolu küvete uzanmaktı. Arabanın içinde bir yirmi dakika daha oturmuştu, hem John'un gelmesini bekliyor hem de bundan korkuyordu ama birden daha fazla beklemeye tahammülünün kalmadığını anladı, yeniden aklı başında bir düşünceye kavuşmak için tanıdık bir mekana gitmeli ve evinin güvenliğinde sıcak bir banyoyla günün dehşetini üzerinden atmalıydı. Yola koyulduğundan beri kendini daha iyi hissediy-

İHANET

yordu, akşamki olayları tekrar düşünmeye başlamamak için radyoyu açtı.

John asansörle üçüncü kata çıktı ve dairesine girdi. Çantasını krem rengi kanepeye savurdu ve yanına oturdu. Yanındaki küçük cam sehpanın üzerinde duran telefona uzanarak bir eliyle ahizeyi kaldırdı, diğeriyle numarayı çevirdi.

"Merhaba. Evdeyim. Eve geldim... Ne oldu?.. Tamam, oldu... Emin misin? Sanki-... İyi... O zaman daha sonra balık ve patates yeriz?.. Tamam, acelemiz yok... on bire kadar açıklar... Ben banyo yapacağım... Bir yarım saat sonra bana bir içki koy... Hoşça kal."

Bir an başını arkasına yaslayıp gözlerini kapadı, sonra birden kalkıp ceketini çıkararak odadan çıkıp koridorda yürüdü. Ceketini yatağa fırlattı, sonra banyoya geçti ve muslukları açmak için eğildi, buhar yüzüne doğru yükselirken doğruldu ve arkasını dönüp lavabonun üstündeki aynada kendisiyle yüz yüze geldi. Camın üzerinde oluşmaya başlayan buharı sildi, ardından başını sağa sola çevirerek yüzünü inceledi, tıraş olmayı düşündü ama elini şöyle bir çenesinde gezdirirken uğraşmayacağını biliyordu.

Banyodan sonra kendini iyi hissediyordu. Fayans zemininden gömleğini ve şortunu kaldırmaya gitti fakat belinin bir noktasına giren sancı yüzünden durdu. İnleyip doğruldu.

"Aman boş ver, Bayan Whatsit kaldırır," diye kendi kendine mırıldanarak onları ayağıyla köşedeki beyaz kirli çamaşır sepetine iteledi. 'Hım'layarak yatak odasına geçti, içi giysi dolu gardırobun düzgün bir şekilde is-tifli rafından aldığı kısa kollu temiz bir spor gömlek ile maun askıların birinin metal kıskaçlarından sallanan bej rengi bol pantolonu giydi. Koyu kahve deri terlikle-

JANEASHER

rini ayaklarına geçirdi ve cüzdanını ceketinin cebinden çıkarıp yatağın üzerine attı.

Salona gitti, anahtarlarını aldı ve daireden çıkıp hızla birinci kata inmeye başladı. Gümüş anahtarlığına şöyle bir baktı, sallanan Banham anahtarlarından birini seçti ve onu birinci kat dairesinin anahtar deliğine soktu.

Kapıyı kapattı ve arkasına döndü. Koridorun öbür ucunda bir genç kız durmuş onu izliyordu.

"Selam!" dedi John. "Nasılsın?"

"İyiyim."

John anahtarları pantolonunun cebine koyup ona doğru yürürken, kız dönüp koridora açılan odalardan birine girdi.

Eleanor dokuz buçukta eve vardı, dosdoğru banyoya gidip suyu açtı ve sinirli, mutsuz bir enerjiyle giysilerini çıkardı. Kendini kirlenmiş, alçalmış hissediyordu ve külotuyla sutyenini çıkarırken onları tutup lavabonun altındaki çöp kutusuna atmak geldi içinden, ama bunun yerine kirli çamaşır sepetini açıp onları ekose çuvalın içine soktu.

Su, onun yıllarca kaynar suyla banyo yapmaya alışmış teni için bile sıcaktı, o da elini suyun içinde kaydırırken biraz soğuk su ekledi. Küvetin üzerindeki rafa uzandı ve bir an iki aromaterapi yağı arasında kararsız kaldı - birinin etiketinde rahatlatıcı diğerininkinde canlandırıcı yazıyordu. Ya ikisine de ihtiyacın varsa? diye geçirdi içinden. Zavallı vücuduna denge kazandırma ümitsiz çabası içinde ikisini karıştırmayı düşünürken gülümser gibi oldu. Birkaç gün önce sabah banyosuna

İHANET

birkaç damla canlandırıcı birkaç damla da rahatlatıcı yağ ekleyen kadın şimdi akşam banyosu alan bu kadından ne kadar farklıydı. Onu rahatlatmak veya yenilemek için şimdi yağdan fazlasına gereksinim vardı; son birkaç günde bu kadar yıprandıktan sonra eski haline dönmesi çok zordu. Ancak daha mütevazı bir amaç için kullanılırsa - eski bir elbiseyi kesip toz bezi yapmak ya da bir mobilyanın bir parçasını yakacak odun olarak kullanmak gibi - bir işe yarardı.

Şu anda rahatlamak söz konusu bile olmadığı ve buna teşebbüs etmek bile ters geldiği için 'canlandırıcı' yağı seçti ve birkaç damla ekleyip karıştırdıktan sonra, şimdi dayanılacak kadar sıcak olan suya girip uzandı. Yağın bariz tesirsizliğine kendi kendine gülümserken, şaşırtıcı bir şekilde gözlerini kapatıp uyuklamaya başlamıştı ki, aniden çalan telefonun ziliyle sarsılarak uyandı. Suyun rahatlatıcı sarışından vücudunu kurtarma çabası içinde karın kaslarını sıkmaya başladı, ama sonra kaslarını çatıp kendini tekrar salıverdi ve başını tekrar küvetin soğuk kenarına yasladı. Ne diye bakacaktı telefona? Güzel bir haber alacak hali yoktu? Kendisini bekleyen daha berbat şeyler olduğunu biliyordu ama şu anda bununla yüzleşemezdi. Herhangi bir şeyle uğraşmaya başlamadan önce birkaç dakika daha vücudundan ayrılmış halde kalmak istedi. Ah bir de birkaç saat uyuyabilseydi, ondan sonra kendinde başına geleceklerle uğraşabilecek gücü bulabilecekti.

Birkaç çalıştan sonra telesekreterin devreye girdiğini ve uzaktan kendi kayıtlı sesini duydu. Dinlememeye çalıştı, sadece suyun sıcaklığını ve karnının üzerinde hoş bir şekilde dalgalanışını hissetmek istiyordu ama John'un sesi onu dinlemeye sevk etti. Her sözcüğü seçebilecek kadar iyi duyamıyordu ama bu mesafeden bile

telesekretere onun için not bıraktığında takındığı güven veren neşeli ses tonunu tanımıştı. Görev bilir koca sadık karısına iyi geceler demek için boşuna uğraşiyor, sevgi ve ilgi dolu bir mesaj bırakıyordu. Ona günün haberlerinin ufak bir bölümünü verirken ya da kısaca bir olayı aktarırken takındığı iyi çalışılmış tavırdaki çirkin ikiyüzlülük karşısında Eleanor kendini tutamadı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, sonra telesekreterden sesini duyabileceğinden korkarak elini çabucak ağzına kapattı. Aman ne olacak? diye düşündü. O yanlış bir şey yapmamıştı ki - John'un onun tarafından izlendiğini öğrenmesinden neden bu kadar çekiniyordu?

"Çünkü ona güvenmiyorum," dedi yüksek sesle. Eh tabii güvenmezsin geri zekalı, yok bir de güvenceseydin! diye düşündü, kendi saflığına kızarak. Hayır, dedi düşünceye dalarak, sadece bu yüzden değil. Bundan daha karışık. Ve John'un hiç çekinmeden kullandığı o küçük yalan ve aldatmacalarla geçen yılları düşündü. Onların bir parçasıyken çok sorun olmamıştı bunlar: Bazen daha yüksek kâr için gerçeğin biraz çarpıtılması, bir anlaşmayı korumak için bilgilerle biraz oynanması. Hepsi ne kadar kolayca hallolmuştu! Ve imtiyazlı bir şekilde haksız bir harekette bulunduğu bile John nasıl ya-pıyorduysa şerefli ve dürüst biri gibi davranmış havasında hep paçasını sıyırmayı başarırdı. Eleanor bazen onun sahtekarlıklarını kendinden başka kimsenin görüp görmediğini merak ederdi, yoksa bu dürüstlük ve güven sözcüsünün ardında görünenden daha karmaşık bir şey olduğunu herkes en az onun kadar iyi biliyor muydu? Tartışmalarında, Eleanor meseleyi ne kadar sağlam bir şekilde ortaya koymuş olsa ve kendi görüşünün ne kadar geçerli olduğunu bilse de hep John kazanırdı - Eleanor'un gözünde bile. Bakışlarında güvensiz-

İHANET

lik izleri görse de onları asla açığa çıkaramaz ve daha sonra sohbetleri üzerinde düşündüğünde, onun, konuşmalarını nasıl kendi istediği yöne çektiğini görerek şaşkınlığa düşerdi.

John basit bir tartışmada dahi her şeyi bu kadar kolayca çarpıtabiliyorsa, Eleanor bu şeyi onun yüzüne vururken çok dikkatli olmalıydı. Ama o şey neydi? Ona ne söyleyecekti?

"İlişkin var."

"A, öyle mi? Kiminle olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Şey - Ruth'la olduğunu sanıyordum ama şimdi..."

"Evet?"

"Yani bence Ruth'la, ama bu o Ruth değil. Ya da adı Ruth değil. Ne demek istediğimi anlamışsmdır. Başka bir ismi olabilir ama-"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Annesiyle görüştüm."

"Kimin annesiyle?" "İlişki yaşadığın kadının annesiyle görüştüm."

"Demek benim ilişkim var. Onun kim olduğunu veya ismini - ya da onun hakkında hiçbir şey - bilmiyorsun ama annesiyle görüştün. Öyle mi?"

"Evet. Bak sen başka bir kravat takıyordun, tamam mı..."

Bu şekilde hiç şansı yoktu. John'u kollarını kavuş-turmuş, her boş suçlamada yüzü sinir ve sabırsızlıktan gitgide kızarak onu dinlerken gözünde canlandırdı. Eleanor'un onu suçlamaya başlamadan önce daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Şimdilik düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

"Sevgilerimi gönderiyorum, hayatım, erkenden yattığımı umuyorum. Yarın konuşuruz. Hoşça kal."

Son sözcüğü tatlı bir bebek sesiyle uzatınca Ele-

anor kusmak istedi. Hemen doğruldu, havluya uzandı. Küvetin tıpasını çekip kısa ama baştan aşağı kurulandı, sonra da küvetten çıktı. Havluya sarınarak banyodan çıkıp salona geçti ve tam John'un aramasının sonundaki bip sesiyle makinenin kendini yeniden ayarlarken çıkardığı bir dizi tık sesine yetiştii. Makine kaydı başa sararken sabırsızca bekledi, sonra makinenin ayarlandığını bildiren kırmızı ışık yanar yanmaz 'çal' düğmesine basıp bırakılan iki mesajı dinlemeye başladı. Saat sekiz on beşte bıraktığı, bütçelerle filan alakalı, sıradan, gündelik, ilginç olmayan mesaj vardı. Dinlemedi bile. Sonra da az önceki mide bulandırıcı mesaj -sevgi dolu, anlayışlı ve gayet halinden memnun mesaj.

Eleanor bir kere daha acaba keşfettiğini sandığı şeyler konusunda yanılıyor olabilir mi diye düşündü. O kadar kendinden emin ve inandırıcı konuşuyordu ki: Yalanının bu kadar başarılı olduğunu düşünmek Eleanor'un nefesini kesti. Yalan ve numarayla dolu ikili bir hayatı olduğunu öğrendiğinde, planlı zamanlamalar, zekice ayarlanmış randevular ve telefon görüşmeleri bir zamanlar ne kadar inanılmaz gelmişti ona. Şimdi kocasının böyle konuşmasını dinleyince bu ona daha da gerçek dışı ve budalaca göründü.

Onu görmek istemiyordu. Onunla yüzleşme düşüncesi ona birden dayanılmaz geldi - ne her şey normalmiş gibi rol yapmayı sürdürmeye çalışmak zorunda kalarak ne de elinde kanıt namına bulunan şeyi oluşturan yarım yamalak bilgilerin arapsaçı birikimini dışarı kuma riskini göze alarak. Ertesi gün o eve gelene kadar kendisinin gitmesi gerektiğini anladı; ve bir şeylerin yolunda olmadığını ona belli etmeden gitmeliydi. Sabah bir iki eşyasını alır, o gelmeden çıkardı. Andrew'lara

İHANET

gitmenin tam zamanıydı. Kardeşini arayıp onlarda kalmayı teklif ettiğinde bunu düşünmeden yapmıştı. Şimdi ise bu iyi bir fikir gibi geliyordu.

Ama yatak odasında girip yatağa doğru yürürken durdu, birden içi nefret hissiyle dolmuştu. Kocasını orada yatmıştı. Orada karısının yanında uzanmış ve işleri hakkında konuşmuştu; kolunu onun omzuna dolamış, onun getirdiği çayı içmişti. Ve her seferinde hem vücudu hem beyniyle ona ihanet etmekteydi.

Eleanor bunu yapamazdı. Onun yalanlarıyla lekelediği çarşafalara yatamazdı. Dışarı çıkmak istedi. Şimdi gidecekti. Bu gece.

Birkaç parça rahat kıyafet seçti, sünger bir çantaya birkaç kozmetik ürünü doldurdu ve hepsini küçük bir bavula yerleştirdi. İnsanlar evden ayrılırken başka ne alır? diye düşündü, kendini kanundan veya başka bir şeyden kaçan bir film karakteri gibi hissederek. Pasaport! Tabii ya - pasaportunu alırsın. "Aman işi melodrama çevirme," dedi yüksek sesle, ama salona gidip, masanın öteki yanına geçti ve küçük kasanın, orijinalleri John'da olan yedek anahtarlarını almak için çekmecelerden birinin ardındaki gizli bölümü açtı.

Anahtar destesinde, kasa anahtarlarının yanı sıra, ofis, ev, arabalar ve Londra'daki dairenin yedek anahtarları da vardı. John'un kabiliyeti bazen sinir bozucu oluyordu ama Eleanor şimdi onun titizlikle her şeyin bir kopyasını çıkarma zahmetine girmiş olmasına seviniyordu. Anahtarların arasından istediğini bulmaya çalışırken, duraksayarak neden diğer hepsi için birer tane yedek varken, dairenin iki yedek anahtarı olduğunu merak etti. Herhalde onun için, diye düşündü, ya da eğer canı değişiklik isterse diye başka bir sürtük için. Hayır — dur bir dakika - ne aptalım!

Anahtarları karıştırıp iki Banham anahtarı daha buldu ve onları diğerlerinin yanına halkaya bıraktı. İkisini üst üste tutup dişlerine yakından baktı. Farklıydılar. Yanılıyor olmasının imkanı yoktu. Anahtarların sadece biri dairenindi, diğeri - Eh tabii ki diğeri dairenindi. Kadının dairesinin.

Koridordan çantasını alıp içinden kendi anahtarını çıkardı ve onu lambanın ışığına tuttu. Anahtarın tutma yerindeki aşınmış numarayı okudu: 47669. Yedeklere şöyle bir baktı ve yanılmadığını anladı. Banham anahtarlar iki ayrı kilit içindi. Yıpranmamış ve parlak olan yeni yedeklerin numaraları daha kolay seçiliyordu: 47669 ve 64533.

Kasadan pasaportunu aldı, kasayı kilitledi ve anahtar destesini çekmecenin arka kısmına geri koymadan önce 64533 numaralı anahtarı desteden çıkardı. Koridordan çantasını, bavulunu ve pardösüsünü aldı, Geor-ge'u yanına çağırdı ve çabucak merdiveni inip arabasına gitti.

6. BOLUM

A nahtar uydu. Elbette. Eleanor birinci kattaki dairenin kapısını iterek açtı ve beyaz saçlı kadını korkmuş bir hayvan gibi köşeye sinmiş görmeyi bekleyerek içeriye göz attı ama tek gördüğü bir dizi sopa ve şemsiyeyle dolu metal bir kovaydı. Kapının oluşturduğu koyu gölgede içlerinden birinin John'un eski bir şemsiyesi olduğundan şüphelendi, ama yakından bakar ve haklı olduğunu anlarsa yine bir öfke krizine gireceğinden korkarak başını çevirdi ve yavaşça kapıyı kapattı.

Ağır ağır holde yürürken dairenin bir yerinden gelen hafif müzik sesini duydu. Bir rock ya da pop parçasıydı - Eleanor hiçbir zaman ikisini tam ayırt edemezdi. Müzik sesinin tam olarak nereden geldiğini kestirmeye çalıştı. Üst kattaki kendi dairesiyle birebir aynı olan bu planda sesin beklediği gibi ana yatak odasından değil, kendi dairesinde depo, arada bir de yedek yatak odası olarak kullandığı, holün öteki yanındaki küçük bir odadan geldiğini anlaması uzun sürmedi.

Odaya yaklaşırken kendi sakinliğine şaşırıldı. John'un onun şüphelerini keşfetmesine dair daha önce

duyduğu korku şu anda kaybolmuştu ve John'u o sürtükle basma olasılığı onu neredeyse coşturuyordu. Hatta şu anda in flagrante delicto olabilirler. Hayır, buna izin vermezdi: Bu aşırı dramatik ve romantik olurdu: delitoclar ancak Şam ipeği çarşaf üzerinde, ana yatak odasında ve Mozart veya Puccini nağmeleri eşliğinde flagrante olurdu, kutu gibi odalarda Oasis ya da her neyse, onun eşliğinde değil. İş üstünde bile olabilirlerdi. Bu daha iyi olurdu.

Kapıyı açtığına karşısına çıkan şeyi algılayabilmesi için kısa bir an geçmesi gerekti. Beklediğinden o kadar farklıydı ki neredeyse yarım ağızla özür dileyip geri dönecekti ama tam zamanında durup bir an manzaraya baktı.

Bir kız yataktan ona bakıyordu. Tek başına bir kız. Ruth değil. Ruth değil. Kızıl saçlı değil - uzun ve cansız, sıçan rengi; çekici bir uzunluğa ve biçime sahip olmayan bacaklar - örtünün üstüne serilmiş bir çift ince ve biraz lekeli bacak. Ve yüze gelince: Çok genç, çok - (ama nasıl olabilir?) - masum. Ve dehşete düşmüş.

İyi. Bu iyiydi. Kızın bariz korkusu Eleanor'u cesaretlendirmişti. Sessizce bir soluk alıp, onun beklediğinin kontrollü bir alay görüntüsü olduğunu anlayarak, bir yandan da çabucak ne söyleyeceğini düşündü.

Ama kız onu bu konuda geçti. Eleanor'a bakmayı sürdürerek biraz kımıldandı, eliyle üst dudaklarını hafifçe sildi, sonra savunmaya geçercesine eteğini dizlerinin üstüne çekti. "Sen kimsin?" dedi alçak sesle. "Kimsin? Buraya nasıl girdin ve ne istiyorsun?"

"Ben - yo, dur. Neden ben sana kim olduğumu söyle-yecekmişim? Önce sen bana kim olduğunu ve neden bu anahtarın senin kapımı açtığını söyle."

İHANET

Kız cevap verecekmiş gibi ağzını araladı ama bunun yerine hafifçe başını sallayarak, Eleanor'un korkutucu bakışından büyülenmiş gibi bakakaldı.

"Haydi - söyle," diye daha sert bir şekilde tekrarladı Eleanor. "Kimsin sen?"

"Ben Susan. Susan Hamilton."

Eleanor'un, sanki biri ona vurmuş gibi nefesi kesildi. Kızın sözleri derhal ve tahrip edici bir şekilde tesir etmişti. Kocasının metresinin onun ismini alabileceği hiç aklına gelmemişti ve bunun onlara bir bağ verebileceğini, soyadının aynılığının onları bir yerde Hamilton ailesinde konum olarak eşit kıldığını düşününce çıldırdı. Bu durumda o da birden Hamilton haremının bir üyesi konumuna düşmüş oluyordu; yataktan ona bakan kadından ne daha iyi ne de daha kötüydü; John Hamil-ton'ın zevk ve rahatını sağlamakla görevli kadınlardan bir diğeri sadece.

Eleanor'un bariz bunaltısı kıza kontrolünü biraz geri kazanma fırsatı tanımıştı, şimdi konuşmaya başladığında korkusu çok az geçmiş gibiydi. "Şimdi, lütfen siz bana kim olduğunuzu ve ne istediğinizi söyleyin."

Ama bu insana ortak bir noktalarının olduğunu bilme zevkini vermek tahammül edilemeyecek bir şeydi. Bir isim, bir adam, bir çük: Şu anda bunların herhangi birini onunla paylaştığını itiraf edemezdi. Kadın Eleanor'un John'un karısı olduğunu fark edemeyecek kadar aptalsa Eleanor da şu anda ona bunu söyleyecek değildi.

"Burada ne yapıyorsun? Burası senin evin mi yoksa annenin mi? Cevap ver bana zavallı sürtük."

Eleanor kızın yüzünün buruşturduğunu görünce biraz sarsıldı ve ona acıdığı için kendinden nefret etti. Şu son sıra dışı birkaç günün dehşetinden sonra bile şu andaki sert düşüncelerinin gaddarlığı ve kullanmakta ol-

duğu dil onu Şok etmiş, sert sözlerinin karşısındaki kadını nasıl etkilediğini görünce suçluluk hissetmekten kendini alamamıŐtı. Kız yirmiden fazla göstermiyordu - üzerine yatmaktan yüzünün bir tarafına yapıŐmıŐ dolaŐık saçları ona oyuncak bebek ve kırılganlık havası katıyordu. Hızlı hızlı gözlerini kırpıyordu ve Eleanor, umarım ağlamaz, diye geçirdi içinden; teslim olmadan ve dağılmadan bununla baş edebileceğini sanmıyordu.

"Burası annemin dairesi," dedi kız yavaşça ve sesinde garip bir titremeye; kısa geçtiği ünlüleri Eleanor'un açık seçik orta sınıf olan, abartılı tonlamasıyla göze batacak kadar tezattı, "Ya da -hayır- galiba babamın. Tam olarak bilmiyorum. Yani ikisinin olabilir. Yani-" Kız başını kaldırıp Eleanor'a korku içinde baktı. "Bak üzgünüm - ne istediğini bilmiyorum ama canımı yakma. Lütfen. Bana ne istediğini söylersen-"

"Canımı yakmak mı?" dedi Eleanor kulaklarına ina-namayarak. "Canımı mı yakacağım? Canımı yakmak istediğimi nereden çıkardın, aptal Şey? Senin dünyanda insanlar böyle yapıyor olabilir ama ben - sana neden zarar vermek isteyeyim ki? Benim bütün bilmek istediğim, sen ne hakla - ne hakla -" Eleanor sinirli bir Şekilde doğru sözcüğü aradı ve tesirli bir Şey bulamadığı için kendinden nefret etti, "- ne hakla John Hamilton'la yatarsın?"

Kız Eleanor ona vurmuş gibi baktı. Yatağın baş tarafına doğru sıçrayıp nefesini tuttu, gözleri hakim olamadığı yaşlarla doluvermiŐ ve kendini mümkün olduğu kadar küçük ve önemsiz bir noktaya indirgemek istermiŐçesine dizlerini göğsüne çekmiŐti. O kadar dehşete kapılmış bir görüntü içindeydi ki Eleanor'un içinden bir ses çok fena bir hata yaptığını söylemeye başlamıştı, karşısındaki kız tamamen masum, kendisi ise tam an-

İHANET

lamadığı bir şeyin içine girmiş olabilir miydi acaba? Gerçeği kör ve vahşi bir şekilde kurcalaması korkunç bir zarara mı yol açmıştı?

"Özür dilerim," derken buldu kendini. "Ben - ben... Bak, Tanrı aşkına, lütfen anlamama yardımcı ol." Ses tonunun biraz daha yumuşadığını ve kızın yüzünün çok az gevşediğini gördü. Sorusunu yine aynı kesinlikle ama avını ürkütmemeye çalışarak sordu: "Sen John Hamilton'ın metresi misin?"

Kız tekrar son derece şaşırды ama duraksayarak cevap vermeye başladığında korkusu biraz azalmıştı.

"Hayır! Hayır, tabii ki değilim." Yatağın baş tarafına dayadığı vücudu o gergin, tedirgin halinden kurtularak biraz gevşedi. Ağlamaktan ıslanan gözleriyle dosdoğru Eleanor'a baktı. Sesi eskisinden daha kendinden emindi.

"Keşke bana kim olduğunu söylesen. Anlamıyorum. Halam mısın? Dediğim gibi, adım Susan. Ben onun kızıyım. John Hamilton benim babam."

Eleanor duyduğu şeyden dolayı o kadar sarsılmıştı ki nereden başlayacağını bilemedi. Şaşkınlıkla vücudunun kontrolü aklından aldığını fark etti ve kendini odaya girip yatağa yaklaşır, sonra dizlerini kırıp, sırtı kıza dönük ve başı öne düşmüş halde kenara otururken buldu. Bir an sessizce oturdu, konuşamayacak kadar şoktaydı; işittiği şeyin anlamı onu uyuşturmuştu. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve şimdi yüzünde daha sakin ama hâlâ ihtiyatlı bir ifadeyle ona bakan kıza döndü.

"Ama, anlamıyorum —" Eleanor, ne çok anlamadığını ve hayatının nasıl esaslı bir şekilde değiştiğini bir anda görerek yine durdu. Şu ana kadar John'un ondan gizli

bir ilişkisi olduğunu hiçbir şekilde kabul edemediğini sanmıştı; şimdi ise bu hakikatle sandığından daha çok uzlaşmış olduğunu anlayabiliyordu. Bu yeni bomba ona şunu göstermişti ki, bu bomba düşmeden önce, kocasının sadakatsizliğinin şokunu zaten atlatmıştı. Birden her şey ne kadar basit ne kadar açık bir hal almıştı. Alt tarafı bir ilişki. Bu hep oluyordu - kabul edilebilir boşanma ve ikinci evliliklerin yaşandığı bu zamanda hani neredeyse moda ya uygun. Neden öyle sınırdan kendini kaybetmişti ki? Son birkaç saniyeyi, son birkaç kelimeyi iptal edip, sadece basit bir zina hadisesiyle uğraşmayı sürdürseydi o zaman hiçbir sorunu olmazdı. Şimdi ne kadar masum gelmişti zina, daha önemlisi, ne kadar basit.

"Eğer sen onun kızıysan," diye devam etti, ama bunu söylerken bile, oyun oynuyormuş gibi geldi ona. Kelimeler gerçek anlam taşııyordu, şaka gibi geliyorlardı kulağa ya da başkasının söylediği bir şey gibi, "eğer sen onun kızıysan o zaman o kadın - yani annen - o kadın-" Ama daha fazla konuşamadı. Sözlerinin anlamını fark ettiğinde zihninde canlanan resim o kadar gülünç ve olanak dışıydı ki onları söyleyemedi.

Kız hâlâ sessizce ve merakla ona bakıyordu ve Ele-anor bir an onun yüzünü inceledi. Güzeldi; karışık, uzun ve cansız saçma, beyaz, şoka uğramış yüzüne rağmen bunu görebiliyordu. Hayal mi görüyordu yoksa kızın ağız şeklinde John'un çene şeklinden ya da elmacık kemiklerinde profilinden bir eser var mıydı? Kızın görünüşünde Eleanor'u bunun doğru olduğuna, bu kızda John'un genlerinin bulunduğu inandıran bir şey vardı.

"Ama sen hâlâ söylemedin kim olduğunu," dedi kız, "ve neden burada bulunduğunu. Ne istiyorsun? Mesele nedir?"

İHANET

Bu kadar kafası karışık haldeyken kendisinden bir cevap beklenmesi onu şaşırtmıştı. Eleanor cevap vermek için ağzını açtı ama nereden başlayacağını bilemedi. Bir an kıza baktı, sonra birden doğruldu ve şaşkınlığını farazi ve tamamen sahte bir güvenle kapattı. Kontrolü ele almanın zamanıydı.

"Şimdi, Susan - sana Susan diyebilirim sanırım. Sanırım -Bak, pardon, bir dakika. Sen gerçekten- yani bu doğru mu? John Hamilton senin baban mı? Gerçekten?"

"Evet. Evet, tabii ki babam. Neden, ne oldu ki?"

O zaman artık hiç şüphe yoktu. Kızın yüzü dehşete düşmüş anlayamayan ifadesiyle o kadar dürüst görünüyordu ki başka bir açıklamaya mahal yoktu. Gerçekti.

"Şimdi, Susan, sanırım kendimizi çok sıra dışı bir durumda bulduk. Ben-" Eleanor birden sustu. İçinden bir ses ona dikkatli olmasını söyledi. Söylediklerine çok dikkat etmeliydi, yoksa kendi bilgisi dışında kurulup bugüne kadar sürdürülmüş çok hassas bir dengeyi bozabilirdi. Ondandır habersiz neler olduğunu anlamak istiyorsa bu birkaç dakika içinde bu kıza davranış şeklinin çok büyük bir önem taşıdığını açıkça anlamış bulunuyordu. Ölçüyü biraz kaçırarsa, karşısındaki bu şaşkın yaratığın korkmuş bir su kabuklusu gibi kapanmasına ve öteki dünyanın sırlarını Eleanor'dan saklamasına yol açabilirdi. Eleanor'un daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu, kendi elini gösterip kıza kendi hallerine dair fantastik gerçeği anlatmaya kalkışmadan önce biraz daha fazla öğrenmeliydi.

"Benim adım Eleanor. Kim olduğum önemli değil, şu anda. Galiba ben büyük bir hata yaptım ve seni üzdüğüm için özür dilerim." Bu olayın taşıdığı ironi onu hafifçe gülümsetti ve karşısındaki tükenmiş kızın da gü-

lümser gibi olduğunu görmekten tuhaf bir şekilde memnuniyet duydu. "Annenin nerede olduğunu biliyor musun, Susan? Ve-" diye konuşmaya başlayınca sözcüklerin kafasında fevkalade bir hayal gibi yankılandığını duydu - "ve babanın?"

"Balık ve patates kızartması almaya gittiler. Ödül olarak."

Eleanor bir kahkaha attı, kız yerinde sıçrayıp geriye doğru çekildi.

"John - baban - buraya ne sıklıkta gelir? Kaç yaşındasın?"

"On dokuz yaşındayım. Babam çoğu akşam gelir. İşten sonra. Bilirsin."

"Ama sadece iş günleri, herhalde?" Eleanor kafasının içinde hâlâ bir çıkış yolu arayan mantıksızca iyimser bir yer olduğunu fark etti; bir parçası içten içe hâlâ iki tane John Hamilton olma ihtimali bulunduğunu ve burada karısı ve kızıyla yaşayanın, otuz küsur yıldır evli olduğu adamla aynı kişi olmadığını düşünüyordu.

"Evet, sadece iş günleri. Babam - Neden, neden soruyorsun? Sen onun kız kardeşisin, değil mi? Hafta sonları sende kalmaya gider. Hep yapar bunu. Bence bu biraz garip ama annem senin pek iyi olmadığını ve babamın sana bakması gerektiğini söylüyor hep. Kocan öldüğü içinmiş."

"Öyle mi diyor? Öyle mi diyor gerçekten?" Eleanor yıllardır yapılmış olması gereken konuşmaları düşününce sinir oldu. O farkında olmadan üzerine yığılan aldatma ve aşağılamayı.

"Sevgili yavrum, sana ne söylediklerini bilmiyorum, o ikisi, ama ben - Neyse boş ver." Kendi sırrını koruma içgüdüleri derinlerde yer etmişti ve Eleanor kızın yüzüne gerçeği çarparak durumun aslını anlamasını sağlamak için duyduğu güçlü ve zorlayıcı isteği bir kenara itti.

İHANET

"Susan, söylesene - Ruth diye birini tanıyor musun? Kızıl saçlı?"

"Ruth Tranter mı? Buraya gelen-"

"Evet, Ruth Tranter, ta kendisi."

"Babamın yanında çalışıyor. Anneme de yardım ediyor arada bir. Hesapları tutuyor. Annem iyi olmadığında pazartesi günleri onun için alışveriş yaptığı oluyor. Böyle şeyler."

Eleanor, kızılın metres değil, iki tarafı idare eden aracı olduğunu öğrenince ufacak bir rahatlama hissetti: İhanet ve aldatmanın sonuçlarıyla daha sonra ilgilenilecekti.

"Bana onu en son ne zaman gördüğünü söyleyebilir misin, Susan - hatırlıyor musun? Ruth'u yani."

"Pazartesi. Dedim ya. Gelip-"

"Hayır, ondan önce. Ondan önce en son ne zaman gördün?"

"Şey, galiba bir süredir tatildeydi. Yani onu tatile çıktığından beri görmemiştik - yo, bir dakika. Cuma akşamı gelmişti, döndüğü gün. Annem gripti, Ruth da nasıl olduğuna bakmaya geldi.

O anlatırken Eleanor'un kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Baban da var mıydı, Susan? Baban da-"

"Evet. Cumaları pek gelmez tabii ama annem hasta olduğu için şöyle bir uğramıştı."

Eleanor meseleyi idrak ettiğinde buruk bir zafer sızısı duydu. John bu yüzden cumaları eve geç dönüyordu. Tabii o sırada kravattı da takıyordu.

Eleanor o hoş sahneyi gözünde canlandırdı. Ruth, John ve Susan, sempatik bir şekilde Barbara'nın yatağının etrafında toplanmış, John kadının terli, çizgili alına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde sarı kravat öne düşüyor. Ruth'dan sarının canlılığına dair matrak bir yorum, hepsinden deseninin moda uygunluğuna

dair küçük bir kahkaha. Bu hayal Eleanor'da öğürme isteği yarattı ama kendini tutup devam etti.

"Sana söylediğim bazı şeyler için özür dilemem gerek. Sanırım biraz aklım karışmıştı. Dikkate alma. Söylediklerimin bazılarını unutabilir misin - yani gerçekten bazı aptalca şeyler söyledim ve çok özür dilerim." Eleanor bir an duraksadı, sonra şu andaki durumdan sıyrılmak için geçici bir çözüm buldu ve sesindeki burukluğu gizlemeye çalışarak, "Annen çok haklı. Ben pek iyi değilim, John'un - babanın - bana bakması gerekiyor. Yıllar boyu bu konuda çok düşünceli davrandı," dedi. Kendini ona ihanet etmiş olan adamı savunurken bulmasındaki istihza onu gülümsetir gibi oldu ama aynı zamanda, bunca uzun zamandır farkında olmadan yürüdüğü çamurlu zeminden yavaş yavaş ortaya çıkarmaya başladığı bu hassas aldatma abidesini sürdürme görevine ısınmaya başlamıştı. Kafası karışan kıza kendini ne dediğini bilmeyen çatlak ihtiyar kadın olarak tanıtmaya devam etmeliydi. Gerçeği açıklamadan önce biraz zamana ihtiyacı vardı ve kızın da mevcut fanteziler hızla yıkıldığı takdirde tamamen sakinleşebileceğini sezdi. Kaçınılmaz olan gerçekleşene ve her şey açığa çıkana kadar mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

"Ama John yirmi senedir filan bu dairenin sahibi -hayır, pardon, bunun değil. Kendi dairesinin. Ya da öteki dairesinin, demem gerekiyor belki de. Yukarıdaki. Onu biliyor musun?"

"Evet, tabii. Daire altı. Üçüncü katta. Oraya uyumaya gider genellikle. Çok işi olduğunda. Bazen de işten gelince direkt oraya çıkar, buraya hiç uğramaz. Nadiren ama."

Sessizlik oldu ve Eleanor Susan'ın beyninin, bugüne kadar görmediği halasının birdenbire odasında bitiver-mesinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken çektiği

İHANET

eziyeti hissetti adeta. Kız dosdoğru Eleanor'a baktı, sesi şimdi heyecansızdı ve kendine acımadan eser yoktu.

"Buraya neden geldin? Ve neden o korkunç şeyleri söyledin - yani ne demekti onlar? Ve ne istiyordun?"

"Lütfen anlamaya çalış, Susan. Onları söylemek istemedim, inan bana. Bir şey yüzünden moralim bozuktu ve - ve çok kafam karıştı. Dedim ya. Bugün küçük bir şok yaşadım ve sanırım acısını senden çıkardım."

"Peki, niye daha önce bizi görmeye gelmedin? Neden biz seni görmeye gelmedik? Evine? Babamın hep gittiği yere?"

"Şey -" Eleanor duraksadı, kızın masum bakışları altında giderek daha çok battığı karmakarışık yalanlardan nefret ediyordu - "şey, baban ne diyor bu konuda?"

"Bu konuda konuşmayı sevmiyor. Ve bu hep böyledir. Kendimi bildim bileli. Garip ama artık alıştım galiba. Sorun yok, değil mi? Yani kötü bir şey olmadığına yemin eder misin? Bana söylemediğin bir şey?"

Kızın bunu soruşunda çok dokunaklı bir yan vardı, öyle ki Eleanor onu teselli etmek istedi.

"Yok tabii," dedi, elini çiçekli nevresimin üzerinden uzatıp hafifçe kızın parmaklarına dokunarak. "Her şey aynen olduğu gibi." Başını eğip pamuklu kumaştaki aralarında açık pembe güller olan birbirine dolanmış yeşil yapraklı desene baktı, elini yavaşça Susan'ın elinden kendi çekip yüzüne götürdü ve bir parmağıyla iki gözünün arasını ovalamaya başladı, boğazından yukarı gözyaşlarının yükseldiğini hissediyordu. "Söylesene Susan, mutlu görünüyorlar mı, annenle baban? Eğer istemezsen buna cevap verme, ben sadece iyi olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum."

Eleanor hem duygulanıp hem de gayet rahat yalan söyleyebilme kabiliyetine kendisi de şaştı. Sesindeki

hafif titreme 'üvey kardeşi' ile onun 'karısı'nın esenliklerinden emin olma konusundaki samimi arzusuna öyle iyi uyuyordu ki, tam da bu mutluluk yüzünden ağla-yası geldiğini bilmek şaşırtıcıydı.

"Ah tabii, bu konuda endişelenmene gerek yok. Bazen tartıştıkları oluyor, tabii, ama hâlâ birlikte çok mutlular. Babam anneme gerçekten tapıyor. Benden de fazla aslında." Hafifçe güldü. "Bütün arkadaşlarım gerçekten şanslı olduğumu söylüyor. Ama bilmiyorlar işte." Bir an durup önüne baktı. "Çoğunun ebeveyni boşanmış," diye devam etti, yine bakışlarını Eleanor'a dikerek. "Ya da anneleri hiç evlenmemiş. Veya babaları üvey. Benim şanslı olduğumu düşünüyorlar."

Kaşlarını çattı ve Eleanor'un yüzünü görmeye çalışarak başını yana eğdi.

"Ağlıyor musun?" diye sordu sessizce. "Ne oldu? Ağlayacak birine benzemiyorsun. Şey gibisin - bilmiyorum işte. Ağlayacak birine benzemiyorsun yani."

"Kusura bakma Susan. Ağlıyorum sayılmaz - biraz yorgunum hepsi bu. Ben de ağlayacak biri olduğumu düşünmüyordum. Sanırım annem öldüğünde ağlamıştım, bunu hatırlıyorum, ama sadece cenazede ve bu farklı bir ağlamaydı zaten. Şu anda ağlıyor sayılmam, korkma."

Neden kızı korumak için bu kadar çaba sarf ediyordu? Mesele yalnızca tek şahidinin masum konumunu, ondan mümkün olduğunca çok bilgi alana kadar korumak değildi; başka bir şey vardı. Eleanor, öfke ve acımanın karışımı garip hisler içindeydi. Susan üzülduğünde bu onu incitiyordu. Kızın duygularını önemsedini fark ettiğinde bir hayli şaşırdı; Eleanor'un maruz kaldığı yalanların kendisinin farkında olması Ele-anor'da ona karşı bir sorumluluk hissi uyandırmıştı. Onun mümkün olduğu kadar az incinmesi için elinden

İHANET

geleni yapmalıydı. Susan masumiyetinden dolayı hâlâ kendini güvende hissediyordu elbette; Eleanor en azından şu an için bu yüzeysel güveni koruması gerektiğini anladı. Anne babasının zina işleyip yalan söylediklerini bilmesine şimdilik gerek yoktu. Gayri meşru bir ilişkiden olduğunu öğrenmesine de şimdilik gerek yoktu.

"Susan, senden buraya geldiğimi kimseye söylememeni rica edebilir miyim? Biliyorum bunu istemeye hakkım yok ama sana öyle patladığım ve seni korkuttuğum için ne kadar üzgün - çok üzgün - olduğumu ve aklımın biraz karışmış olduğunu anlamışsmdır herhalde. Olanları unutursak benim için daha iyi olur. Bunu yapabilir misin?"

Susan duraksadı ve Eleanor eğer onu bu garip olay konusunda sessiz kalmaya ikna etmek istiyorsa biraz daha baskı yapması gerektiğini anladı.

"Susan seni temin ederim, konuşmaman yararımıza olur. Çok aptalca davrandım ve şimdi pişmanım. Bir şey hiç yaşanmamış gibi davranabilmek ve her şeyi eski haline döndürmek istediğin olmaz mı arada bir?"

"Yani, evet, olur tabii."

"O zaman lütfen, lütfen bana bu şans tanı. Kendimi nasıl aptal durumuna düşürdüğümü öğrenmesinler. Lütfen."

Eleanor onu etkilemeye başladığını görüyordu. Kızın derdi karşısında duran bu gizemli halaya dikkat etmekte, çünkü hâlâ yıkılma tehlikesi gösteriyordu. Kendim düşündüğü yoktu artık.

"Olur." Durdu ve ciddiyetle Eleanor'a baktı. "Tabii, olur. Eğer istediğin buysa. Ama iyi olduğundan emin misin?"

"Evet, Susan, eminim. İyiyim," diye cevap verdi Eleanor sakın bir şekilde, sonra bir an duraksayarak

Susan'ı olduğu kadar kendisini de şaşkırtan bir hamleyle kollarını uzattı ve ürken kızı yatakta kendine doğru çekerek, garip, titrek bir şekilde ona sıkıca sarıldı. "İyiyim."

Eleanor Andrew'un onu görünce vereceği tepkiyi gözünde canlandırarak gülümsedi. Winstead'a sabah üçte varacaktı ve Andrew ile Catherine hep akşam onda yatardı. Aradığında ve 'birkaç günlüğüne onları görmeye gideceğini' söylediğinde veya artık nasıl söylediye, adamcağızın kafası zaten yeterince karışmıştı ama gecenin bir vakti gidişi düzeni tam bozacaktı. Kapı ziliyle uyandınlığında Catherine'in son derece aptal, ürkek yüzünü ve Andrew'un zincirli dış kapının kenarından dikizlerken, karışık beyaz saçının altından gergin ve şaşkın bakan gözlerini gözünün önüne getirebiliyordu.

"Zavallı ihtiyarcıklar!" dedi içinden. Kendini garip hissediyordu. Çok garip. Neredeyse heyecanlı, diye düşündü, eğer böyle bir sözcük mutsuz bir halinde bulunan bir kadım tarif etmek için kullanılabilirse. Daha ziyade, insanın bir ölüm veya felaket haberine ilk tepkiyi verdikten sonra, ilk şok hazmedilmeye başlayıp, yiyip bitiren dipsiz bunalım başlamadan önce olduğu gibi. Biri çay yapmayı veya içki getirmeyi teklif ettiği zaman yanındakine tuhaf bir keyif geldiğinde olduğu gibi, diye düşündü; günlük rutinin değişmesinden, anın özel olmasından duyulan heyecan; böyle bir ıstırap vesilesiyle de olsa, başroldekilerin farklı birer konuma geçmesinden duyulan heyecan.

"Peki, beni kim şımartacak?" dedi yüksek sesle ve sözlerin yarattığı kendine acıma iması üzerine hayıf-

İHANET

landı. "Sevgili Andrew ile Catherine tabii ki! Beni kendilerince şımartacaklarına hiç şüphe yok." Yengesinin, başına gelen halin nasıl üstesinden gelebileceğine dair iyi niyetle nasihat edişini düşledi. Andrew'un utanç içinde kıvranmasını düşledi - ama en azından çay veya içki olurdu. "Hiç yoktan iyidir," diye mırıldandı. "Hiç yoktan iyidir."

Tekrar dairedeki olağandışı sahneyi düşündü. Olanlar bir seferde anlaşılacak kadar karmaşıktı ve o hâlâ tam olarak anlamaya başladığını düşünmüyordu. Baştaki, kız hâlâ konuşmaya istekliken ondan mümkün olduğunca çok şey öğrenme planına karşın orada bulunmayan ebeveynin her an geri dönme ihtimali daha fazla kalmasını engellemiştir.

John'la veya kızın annesiyle karşılaşmanın düşüncesine bile tahammül etmek zordu ve o olağanüstü kucaklaşmanın o kendini kaptırdığı rahatlığından sonra Eleanor hemen oradan ayrılmıştı. Susan'ı bırakıp gittiği için kendini hani neredeyse suçlu hissetmişti ama kızın oraya gelenin kaçık ihtiyar halası olduğunu sanması ona güven vermişti. Ne de olsa kızın onu seven anne babasından oluşan, nispeten rahat ve güvenli dünyasında şu ana kadar bir şey değişmiş değildi. Onun gözüne olayları abartarak gösteren, onun kızın hakiki durumu hakkındaki bilgileri ve henüz kendisinin ve kızın annesinin dışında kimsenin herhangi bir şeyin değiştiğine dair hiçbir şey bilmediğini unutmaması gerekiyordu.

Gloucestershire sayfiyesinin karanlığında arabayla ilerlerken, Range Rover'ın farlarının güçlü ışıkları dar yolun yüzeyini aydınlatır ve kenarlardaki uzun otları, arkalarındaki karanlıkla kontrast oluşturacak şekilde belirgin bir şekilde ortaya çıkarırken, Eleanor asılsız mutluluk hissiyle savaşımaya başlayan, girdap halinde-

ki duygularına bir anlam vermeye çalışıyordu. Bir metres - ve bir çocuk. Bir çocuk. Bu konuda ne hissediyordu? John bu kız çocuğunu istemiş miydi? Kadın hamile kalmış ve onu ikisine de bakmaya mı zorlamıştı? John evliliklerinin çocuksuz olması konusunda halinden çok memnundu, çocuklu arkadaşlarının uğraşmak zorunda kaldıkları sorun ve travmaları gördükçe kendilerinin çok daha mutlu, huzurlu ve kesinlikle daha iyi durumda olduklarından gayet emindi. Tabii Eleanor hiç o kadar emin olamamıştı. Kendine karşı dürüst olduğu zaman, hep bir pişmanlık, boşluk hissi duymuş, hayatında çok güzel bir şeyden mahrum kalmış olabileceği korkunç duygusuna kapılmıştı. Özellikle de beklenmedik ve kaçınılmaz bir şekilde menopoza giriverdiğinde. Neredeyse on sene önce, kırk sekiz yaşındayken adet kanamaları yavaşlayıp, aksayıp, azalarak sonunda kesilene kadar bu kanamaların varlığının ona sunduğu varsayımsal imkanlara ne kadar bağlı olduğunu fark etmemişti bile. Sona erdiğinde bunalıma girmekle kalmamış, zaten doktoru bunalıma girmesinin 'beklenen' bir hadise olduğu konusunda onu temin etmişti, tabii kızmıştı da. Onca yıl sen pedlerle, ağrılarla, tamponlarla ve değişen ruh halleriyle uğraş, sonra eline hiçbir şey geçmesin. Hepsi boşa gitsin. Ama bu en azından ortak bir karardı, ortak bir düşünceydi - Eleanor arada bir ortaya çıkan huzursuz anlarında, bu kadar iyi bir evlilikleri olduğu için kendini kutlayarak ve bu yakınlığın çocuk sorumluluğundan muaf olmalarına çok şey borçlu olduğunu düşünerek teselli buluyordu.

"Hah!" dedi yüksek sesle ve kaderin cilvesine acı acı gülümsedi. Şimdi evliliklerinin kocasıyla arasındaki bağ veya çocuk sahibi olmamaları sayesinde değil, bir metres ile onun - neyine? aşk çocuğuna? - rağmen, hat-

İHANET

ta belki onlar sayesinde ayakta durduğunu anlamış bulunuyordu. Gerçi John ile o sıkıcı, saçı ağarmış ihtiyar kadın söz konusu olduğunda Eleanor 'aşk'ı bir mazeret olarak kabul edemezdi. Kıza piç mi demek gerekirdi? Bu kelime de aşağılama maksatlı kullanılsa bile çok modası geçmiş geliyordu ve bu kelimeyi kafasından geçirirken bile aklına yatak odasındaki şaşkın kız geliyor, onun için böyle düşünmediğini anlıyordu. Çocuk masumdu; buna hiç şüphe yoktu. Çocuk suçlanamazdı, suçlanmamalıydı.

Eleanor şu anki ruh halini yanıtsan boş yolun ve sessiz karanlığın tadını çıkararak arabayı yolun yılankavi dönemeçlerinden kolayca geçirirken aklına bir düşünce geldi ve bunu dikkatle gözden geçirmek için hemen fren yapıp arabayı yavaşlattı.

"Ben üvey anneyim," diye fısıldadı, sinek lekeli ön camın öbür yanında, önünde uzanan geceye. "Harika: Üvey anneyim. Bir üvey kızım var."

7. BOLUM

Gece geç saate - aslında sabah demek daha doğru -kadar korkular başlamadı. Eleanor sinir bozucu bir soluma sesiyle birden uyandı ve o sesi kendisinin çıkardığını anlaması birkaç saniye sürdü. Modası geçmiş, ağır brokar perdelerle rağmen oda aydınlıktı ve gözlerini açtığında perdelerin yıpranmış krizantem desenini ve üst taraflarındaki kalın püsküllü alınlığı seçebiliyordu. Derin ve düz katlar halinde asılı duruşları içinde kötü bir şeyler olacağına dair bir his uyandırıyor, bakışlarını perdelerden yatağın üzerine çevirdi. Kaz tüyü yorgan yana kaymış ve yere sarkmış, alttaki acemi işi kırk yama battaniye ortaya çıkmıştı. Eleanor neden korkmuş olabileceğini anlamaya çalışarak, kaz tüyü yorganı yerine çekti ve yüksek tavanlı, geniş odaya şöyle bir göz gezdirdi.

Mobilyalar koyu renkli ve ağırdı, tepesinde döner bir aynası olan bir tuvalet masası; çift kapılı büyük bir gardrop; üzerinde krem rengi bir örtü olan bir konsol ve duvara dayalı iki yüksek arkalı koltuk. Havada bir küf kokusu vardı ki Eleanor bunun kısmen, çenesinin

İHANET

altına sıkıştırılmış olduğu yorgandan geldiğini biliyordu.

içinde bulunduğu yeni durumun uyanır uyanmaz farkındaydı. İkiyi çeyrek gece geldiğinden beri uyuduğu birkaç saatlik uykusunda gayet berrak rüyalar görmüştü; kendi çıkardığı rahatsız edici seslere uyanır uyanmaz nerede olduğunu ve bir önceki günün olaylarını tam olarak biliyordu. Fakat bilinçaltında uyanan bir şey daha vardı; o zamana kadar fark etmeyi reddettiği bir şey ve bu nahoş bilgi her neyse, sinsice kafasına giriyor ve tanınmayı isteyerek bilincini rahatsız ediyordu.

Başını tekrar yumru yumru yastığa koydu ve gözlerini tavana dikerek, isteksizce, düşüncenin aklına girmesine ve bakmak zorunda kalacağı bir imgeye dönüşmesine izin verdi. İşte buyurun. Onu net ve ayrıntılı bir şekilde görebiliyordu. Artık ondan kaçamıyordu ve gördüğü şeyin korkunç hakikatiyle yüz yüze geldiğinde yatağın içinde büzülüp yüzünü buruşturdu. John ve - o kadın. John ve o yaşlı kadın: O güdük, vasat, rüküş kılıklı ihtiyar kadın. John onu öpüyor, ona dokunuyor, sarkık göğsünü okşuyor, kırıksık, naylon külotunu indiriyor ve onun üstünde gidip geliyordu. Eleanor gözünün önüne pörsük bir baldır ve lekeli, şiş bir karın getirdi.

"Hayır!" diye bağırdı ve başını yana çevirerek bu görüntüden kurtulmaya çalıştı, bu insanı hasta eden naftalin ve rutubet kokusu da hâlâ şuuruna yerleşmeye çalışan bu görüntülere ne kadar iyi uyuyordu. "Hayır!" dedi yine, bu sefer daha sessizce. "Buna katlanamam. Şu anda bunu yapıyor olamaz. Şu anda bunu yapıyor olamazlar. Bu ancak-" Durdu ve on dokuz yıl geriye giderek o zamanlar her şeyin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. O zaman neredeydi, ne yapıyordu? Neredeyse olanak dışı bir eleme işlemiyle, Susan'ın tohumunun atıldığı o anı tam olarak saptayabilirse bunu anlayabi-

leceğini, hatta büyük ihtimalle, şu an görüldüğünden daha az dehşet uyandırıcı bir şey olarak kabul edebileceğini hissetti. On dokuz — hayır, yirmi yıl önce. Bir neden olmalı - bir bahane: Açıklama getiren bir şey. John kadınla nerede tanışmıştı? Eleanor hasta ya da uzun bir süre için uzakta mıydı?

Ama geçmiş yılları düşünmeye çalışırken dahi fark etti ki kocası için bahaneler bulmaya başlıyordu. Farz edelim ki hastaydı ya da bir yere gitmişti veyahut evliliklerinde kötü bir dönem yaşıyorlardı - ne olmuş? O otuz yıl boyunca sadık kalmıştı, John bunu başarama-dıysa neden ona bahane bulmaya çalışsındı? Nedenini biliyordu tabii. Kendi için. Çünkü bir neden bulmak istiyordu: Bulması gerekiyordu. Çünkü bulamazsa, tek mümkün açıklama çok ama çok daha beterd. Bu tek gecelik bir ilişki değildi: Bu kadına ve çocuğuna tutkunduydu; onlara bir daire tuttu; düzenli olarak yanlarına gitti. Ama bu güzel bir şeydi, değil mi? Korkunç bir hata işlemiş ve doğru olanı yapmıştı.

Ama John'la onun görüntüsü. Sevişirken. Sevişirken. Eleanor onu uyandıran şeyin ne olduğunu biliyordu artık. Aldatılmanın alçaltıcılığı, kızgınlığı değil. Kıskançlıktı. Karnının içini parça parça edip kasıklarına doğru tünel kazan, kasıp kavuran, dayanılmaz bir kıskançlık. O zaman farkında olmadan, rakibinin güzel, akıllı Ruth, hatta yataktaki genç ve masum kız değil, daire ikinin kapısından dışarıyı gözetleyen özelliiksiz, demode, orta yaşlı yaratık olduğunu anladığında ilk başta inanılmaz bir rahatlama hissettiğini şimdi görebiliyordu. Ama şimdi ne kadar aptal olduğunu anlıyordu: Kocasının sevgilisinin bu kadar sıradan olması daha kötüydü. Fiziksel arzudan başka bir şey vardı ki John böyle süssüz, böyle biçimsiz ve böyle... böyle şey

İHANET

biriyile birlikte olsun. Eleanor kadını en iyi tanımlayacak kelimeyi aradı ve aldırmamaya çalışırken dahi hangi kelime olduğunu bildiği için kendinden nefret etti -basit. Baştan çıkararak bir vücut veya kalın dudaklı bir ağız ve dolgun sarı saç ilk baştaki ilişkiyi açıklama konusunda biraz yardımcı olabilirdi ama yirmi yıl geçmişken bile Eleanor dayanılmaz bir fiziksel çekim olmuş olabileceğini hayal edemiyordu.

Yorganı itip doğruldu, bir sersemlik dalgası geldiğinden başı hızla göğsüne indi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra yavaşça yatağın kenarına doğru kayd ve bacaklarını yan tarafa attı, böylece eski moda yüksek yataktan yere doğru sallandılar. Sağ koluna dayandı ve sol bileğini yüzüne doğru kaldırarak kısık gözlerle saatine baktı: Altı - yedi? - yıl önce bir yıldönümü için John'un ona hediye ettiği saat. Ona da hediyeler veriyor muydu? Yıldönümlerini kutluyorlar mıydı? O kadar çok şeyi öğrenmesi gerekiyordu ki.

Okuma gözlüğünü almak için çantasına uzandı ama gözleri kadrındaki bulanık rakamlardan bir anlam çıkardığı için vazgeçti. Altı yirmi. John neredeydi acaba? Onunla mıydı, değil miydi? Dün gece Eleanor'u evden aramış ve bulamayınca şaşırılmış mıydı? Birçok şey konusunda tamamen tereddütlü olsa da, emin olduğu bir şey vardı: Hâlâ onunla yüzleşmeye hazır değildi. Bir süre daha John'un bu keşiften haberi olmamalıydı, en azından Eleanor daha fazla şey öğrenene ve ne yapacağına karar verene kadar.

"Ne aptalım," dedi yüksek sesle, kadının dairesinden kızıdan telefon numarası almadan çıkmış olduğunu fark ederek. Gerçi almış olsaydı, arar mıydı, John'un sesiyle karşılaşma riskine girer miydi, onu da bilmiyordu ya. Ama Eleanor her ne kadar onu bir işin ortasındaiken

rahatsız etmemek için ilke olarak John'un akşamları Londra'dan telefon etmesini beklemiş olsa da birçok kere, evle ilgili bir sorun yüzünden veya acil bir mesaj iletmek için gecenin bir vakti onunla konuştuğu olmuştur. Ve habersiz aradığı her sefer onu evde bulmuştu. Belki o kadınla ve çocuğuyla kalmıyordu? Kız ne demişti? Belki sadece onlar için iyi olanı yapmış, onları bir eve yerleştirmiş ve babalık görevlerini yerine getirmek için yıllarca kızı gidip görmüştü ama bir daha kadına dokunmamış ve ona karşı sadece suçluluk, sorumluluk ve acıma hissi duymuştu. Yaptığı şeyi de Eleanor'a anlatamayacak kadar utanmıştı.

Sarhoştur. Kesinlikle. Sarhoş olmalıydı, kadın ise ilgiye, şefkate açtı ve onu baştan çıkardı. Böyle bir şeyi hayal etmek zordu: 'Baştan çıkarma' eylemi hiçbir şekilde o kadınla örtüşmüyordu ama Eleanor yine de yirmi yılın yaratmış olabileceği anormal değişimi düşünmeye çalıştı. Kadını, yağların sevimli bir tombulluk oluşturduğu, bir tutam beyaz saçın kestane rengi ve dolgun olduğu - büyük olasılıkla geçici - bir sekreter olarak görebiliyordu. John ona acımıştı: Ofiste kimseyi tanımayan zavallı alelade bir şey. Noel partilerinde hep ikram ettikleri o ucuz şaraptan fazlaca içmişti ve kadın bir bahaneyle onu ofisinde tek başına yakalamış ve masasının yanında kendini ona doğru iterek John'u göğüs çatalına bakmak zorunda bırakmış ve-

"Kes şunu!" dedi Eleanor yine yüksek sesle ve hareket etmesi, fiziksel bir şey yapması gerektiğini yoksa çıldıracağını anlayarak ayağa kalktı. Yatağın kenarındaki komodinde telefon aradı ama sonra bu katta yalnızca Andrew ile Catherine'in yatak odasında ve koridorda dahili telefon olduğunu hatırladı. Andrew ile Catherine'in yatak odası - kulağa ne kadar sıcak geliyordu. Aşına, evcil,

İHANET

sevgi dolu. Bir kendine acıma nöbetine daha girme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladı, bu yüzden yüksek arkalıklı koltukların birinden çabucak hırkasını aldı ve sessizce kapıyı açarak gizlice koridora çıktı.

Londra'daki daireyi aradı, cevap alamayacağından emindi ama kardeşine geldiğini bildiren bir mesaj bırakmaya hazırlanırken, birkaç çalışın ardından John'un cevap vermesi üzerine bir hayli şaşırdı.

"Alo?"

Eleanor nefesini tuttuğu için bir sessizlik oldu, bu direkt karşılaşmaya hazırlanmamıştı.

"Alo? Eleanor, sen misin? İyi misin, sevgilim? Bu saatte ayakta ne işin var?"

"Evet, benim." Onun sesinin bu kadar sakın ve suçsuz çıkmasına çok şaşırmıştı. Ama ne de olsa son yirmi yıldır böyle konuşuyordu. Yirmi yıldır onunla, öteki hayatının bilinci içinde konuşuyordu; bu telefon konuşmasının ilişkiden beri yaptıkları öteki binlercesinden bir farkı yoktu onun için.

Yine bir sessizlik oldu, bu sefer daha uzundu. Sonra Eleanor çekingen gelmediğini umduğu, ama evdekileri uyandırmamak için gerekli olan fısıltı düzeyinde alçak sesle, "Ben Andrew'a geldim. Biraz kalacağım," diye devam etti.

"Ama ne zaman gittin - Neden gittin? İyi misin sen?" John'un sesi, telefonda konuşurken hep olduğu gibi, ciddi geliyordu, ama bu sefer farklı bir şey vardı, Eleanor onu tanımamış olsaydı bunun korku olduğunu düşünebilirdi. Onun öğrendiğini biliyor olabilir miydi? O kadın aralarında geçen görüşmeden ona bahsetmiş miydi yoksa?

Bir sessizlik daha olacağı vakit Eleanor her zamanki vicdan azabını duydu, hep işleri kolaylaştırmak, olu-

şan garip durumu hafifletmek isterdi, ama bu sefer konuşmamaya kararlı bir şekilde dudaklarını dişlerine yapıştırdı ve sıkıca kapattı. Açık vermeme konusunda kendine güvenmiyordu. Görünüşe göre John hiçbir şey bilmiyordu ve Eleanor'un bütün çabası bunu bu şekilde korumak olmalıydı.

"Gordon'u arayayım mı?" diye sordu John sonunda. Eleanor bu ses tonunu tanıyordu; bu John'un o durup dururken kendini kötü, bunalımlı veya hüzünlü hissettiği zamanlarda kullandığı ses tonuydu. Bu tavrın amacı kaygılı bir ilgi göstermekti ama Eleanor bunda hep bir üstünlük taslama, sadece bir kadının ya da sadece Eleanor'un böyle davranabileceği ve her şeyin hormonlar ve kadınların aşırı hassasiyetiyle açıklanabileceği iması sezerdi.

"Yo, yo, iyiyim ben. Gordon'u aramaya gerek yok. Canım biraz değişiklik istedi o kadar. Dün gece kendimi yorgun hissetmediğim için o saatte geldim, trafikten de kurtulmuş oldum." Sesinin ne kadar sakin çıktığına şaşırılmıştı; yalanlar ağzından ne kadar serbestçe çıkıyordu. Çok kolaydı. Bunca yıl böyle kolay aldatılmış olmasına şaşmamak gerekirdi: Bu iş eğlenceli bile sayılırdı. Şimdi kocasından daha çok şey bildiğinin farkında olmak ona güç veriyordu. Birden kontrolünü kazandığını hissetti: Sadece o biliyordu kocasının iki hayatı birden bunca zaman ustaca idare ederken hissetmesi muhtemel gizli güvenin artık onun ufak tefek yalanlarının üzerine sıkıca sarılmış incecik bir zar olduğunu. O yalanları ortaya çıkarmak için bu zarı delmeye azmetmek yeterliydi. John kendini güvenli, saklı, sıcak sanıyordu: Sadece Eleanor onun aslında çıplak, ortada ve titremekte olduğunu ortaya çıkarabilirdi.

"Bilmiyorum Eleanor. Böyle birden gitmen çok garip geldi. En azından böyle bir düşüncen olduğunu söyleye-

İHANET

bilirdin bana. Ayrıca neden bu kadar erken aradın? Ne istiyorsun?"

"Ben—" Cevap bulması bir saniye sürmedi. "Biliyor musun, çok erken olduğunu senle konuşana kadar fark etmemişim. Özür dilerim, sevgilim - uyuyor muydun?"

"Yo, sorun değil. Uyanıktım zaten. Senin bu kadar erken kalkman pek normal değil de, o yüzden. Ne istemiştin?"

"Buraya geldiğimi söyleyecektim. Ararsın bulamazsın diye haber vereyim dedim."

"Ah, tamam. Ne kadar kalacaksın?"

Neden bilmek istiyorsun? diye düşündü. Neden bilmek istiyorsun? Tanrım, yardım et.

"Birkaç gün."

"Anlıyorum. O zaman ben de burada kalayım, madem sen evde olmayacaksın. Bir iki işi hallederim."

Onun bu sözlerinin göğsüne saptığı sancıyla gözlerini kapattı ve tekrar kendine hakim olana kadar dudağını ısırıldı.

"Martin hâlâ seni görmeyi bekliyor, unutma," diye devam etti John.

Eleanor, dört gün önce var olan öteki âlemi düşündü; Martin Havers'i görmeye gittiği âlem.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu John tekrar.

"Evet, söyledim ya - gayet iyiyim. Kusura bakma seni endişelendirdim. Sana kolay gelsin."

"Tamam, sana da. Andrew'la Catherine'e selam söyle. Konuşuruz yine. Hoşça kal sevgilim."

"Hoşça kal. Sevgilim."

Telefonu kapattı ve bir süre ona baktı, konuşurken bir şeyi fark etmişti, ama şimdi telefonu kapatınca tam olarak kafasına dank etti. Yıllarca onu böyle sabahın köründe ya da gece yarısı, habersizce arayıp da nasıl

evde bulabildiğini açıkça anlıyordu şimdi. İlla evde olması gerekmiyordu ki.

"Tanrı aşkına, ne kadar aptalım!" Birden ne kadar saf olduğunu görünce bütün gece farkında olmadan tutuğu gözyaşlarına boğularak önündeki cansız alete tükürür gibi haykırdı. "Aşağıya sana bir paralel hat çekmişler, sersem! Paralelin var! Yıllardır seninle konuşuyorum ve sen- Sersem şey! Seni - seni-" Onu aşağılayacak kelimeleri bulamadı; kendi ifade eksikliğine sinir oldu, onun yüzüne söyleyip kendi ıstırap ve öfkesinden kurtulabileceği sözler olduğunu biliyordu, ama bir aklına gelseydi. Ne olacak, aşırı seçici, sınırlı, orta sınıf, orta yaş lisanının hissettiklerini ifade edecek sözcüğü yoktu işte ve bu eksiklik onun üzüntüsüne üzüntü katıyordu.

Holde bir ses oldu, Eleanor telefonda kafasını kaldırıp bakınca Catherine'in karşıdaki yatak odası kapısının aralığından çevreyi gözetleyen ürkmüş yüzünü gördü. Makyajsız yüzü zayıf ve kağıt gibi beyazdı ve pembe saç filesinin altındaki şaşkın, gergin yüz ifadesi Eleanor'da ona dil çıkarma isteği uyandırdı ama bunun yerine hakir görmeyi bastırarak, fısıltıyla özür diledi: "Affedersin. Affedersin, uyandırdım. Bir şey yok. Kusura bakma - John'la bir mesele vardı da. Önemli bir şey değil. Sabah konuşuruz. Sen git yat."

Catherine'in kafası gözden kaybolup kapı kapanırken eliyle yüzünü sildi ve öylece dikildi.

8. BOLUM

Bilmiyorum, Andrew. Ne anlamı var, anlamıyorum. Hiç anlamı yok artık. Ne anlamı var artık bütün bunların?"

"Ah, şey, evet, doğru." Andrew ilgili ve düşünceli bir ifade takınarak duyduğu rahatsızlığı saklamaya çalıştı ama kız kardeşinin, onun sözlerinin ardında gerçek bir anlayış olduğunu zannedip abisinin eften püften anlamsız konuşmasına kanmayacak kadar kurnaz olduğunu biliyordu. "Hepimiz arada sırada bu düşünceye kapılırız. İnsanlık hali, yani."

"Evet, Andrew. Bunu biliyorum tabii. Böyle hisseden tek kişi benmişim gibi düşünmedim hiç. Sadece bunun bir anlamı yokmuş gibi geliyor demek istemiyorum, sanırım demek istediğim, görünüşe göre hiçbir zaman anlamı olmamış. Bu bir bakıma benim bütün hayatımı yok ediyor. Ne için yaşadığımı hatırlamıyorum. Aman, saçma sapan konuşuyorum, değil mi? Boş ver sen, Andrew. Orta yaş bunalımı işte. Ya da bunaklık bunalımı, demek lazım."

"Olur mu canım!"

Bahçede yürüyorlardı, George da önlerinde keşif ya-

pıyordu. Eleanor sonbahar sabahının soğuşunda üşüyordu ama kısa kollu pamuklu elbisesinden görünen kollarına değen hava hoşuna gitmişti. Andrew'dan onunla dışarı çıkmasını rica ettiğinde ona içini açmaya niyetliydi, böylelikle korkunç sırrıyla tek başına uğraşmak zorunda kalmayacağını umuyordu ama bir iki kelime ettikten sonra fikrini değiştirdi. Abisinin özenle takındığı müşfik, anlayışlı ifadesini görünce geri adım attı ve kendini birden onun cemaatinin harap üyelerinden biri gibi hissetti. İlk sözleri dikkati çekmeden başka yöne sokulabilecek kadar belirsizdi, o da belli bir örneğe dayanmayan, genel korku ve bunalımını izah etti. Abisine gerçeği anlatmak zorunda kalmadan konuyu değiştirmeyi umuyordu.

Andrew ellerini arkasında tutup başını sallayarak, bu görüntünün arkadaşıca duruşun ciddi ve sempatikliğini yeterince yansıtmamasını umuyordu; hiçbir şeye hayret etmeyen ve sonsuz bir anlayışa sahip, görmüş geçirmiş rahip. Yıllarca böyle durumlarla sayısız kere karşılaştığı için bu hallerde sergilenmesi gereken duruşları önceden çalışmıştı: Hep bu dış görüntünün engin bir anlayışta yankı bulmasını umardı ama bir parçasının, geride durup onun kendisinden beklenen rolü oynayışını seyrettiğinin farkındaydı. Daha önce pek çok kereler olduğu gibi bu sefer de deneyim yetersizliğini hissetmişti; hayatı o kadar korunaklı ve sınırlıydı ki insanların duygusal bunalımlarıyla karşılaştığı zamanlarda elinden bir şey gelmiyordu. İçinde bir yerlerde gerçek destek ve anlayış sunacak bir kapasitenin bulunduğunu biliyordu ama duygusal şeylere karşı içgüdüsel olarak içine girdiği kapanma tepkisi onu hep bu şekilde davranmaya sevk ediyordu. Eleanor'un ona bir sır vermek üzere olduğunu anlamıştı ve fikrini değiştirip sır-

İHANET

rını kendine saklaması üzerine duyduğu rahatlama yüzünden utanır gibi oldu. Şu anda kardeşine ona her şeyi anlatması, içini döküp onun ve Tanrı'nın sunacağı huzurla anlayışa inanması için ısrar etmesi gerekiyordu ama niyeysel kız kardeşinin ona içini döktüğünü düşünmek bile tahammülü zor bir şeydi. Durup bir an kımıldamadan dikildi ve o bunu yaparken Eleanor dönüp ona baktı.

İhtiyarlamış, diye düşündü. Ağabeyim benim: Utangaç ağabeyim ihtiyarlamış. Hep tam alınının üstünde düz bir kakül halinde büyüyen gür siyah saçının, çocukken ne kadar tatlı ve okşamaya müsait görüldüğünü ama bir ergen olarak onun bundan ne kadar rahatsız olduğunu düşündü ve şu anda o gür kakülün yerini almış olan incelmış beyaz tellerin görüntüsü karşısında içi acıma duygusuyla doldu. Yarı kemik çerçeveli gözlüğün arkasında gizlenen kırmızı narin yüzü hâlâ Ele-anor'un eskiden beri aşına olduğu o hafif kaygılı ifadeyi taşıyordu. Şimdi buna kendisinin sebep olduğunu biliyordu ve elini uzatıp onun omzunu sıktı.

"Endişelenme Andrew, senden cevap beklemiyorum. Nasihat de istemiyorum. Şu anada senden başka konuşacak kimsem yok, o yüzden."

"Ya John? Onunla konuşabilirsin, öyle değil mi? Evlilikte yüzeyselleşmek kolay olabilir ama çaba gösterirsen-"

"Hayır. Hayır, ne yazık ki bu mümkün değil."

"A."

Demek ki sorun evlilikte, diye düşündü Andrew. Bir hayli rahatlamıştı. Kız kardeşinin evliliğindeki kötü bir dönemden daha ciddi bir sorunu olduğunu sanmıştı; daha çapraşık, daha karmaşık, daha - metafizik. Eğer John dalga geçmiş, içki içmiş, hatta onu biraz patakla-

mıssa - yani bu tip şeylerin üstesinden gelinir, aşılır, yola devam edilirdi.

"Eleanor, evliliğin durağan bir şey olmadığını anlamın gerek. Bazen-"

. "Andrew, sorun değil. Dedim ya - senden cevap beklemiyorum. Mesele John değil. En azından senin sandığın anlamda değil. Buna inanmıyorum artık. Evliliğe de değil - hayata. Diyebilirim. Şu sıra. Ama düzelirim. Üzülme - bir süre uzaklaşıp zihnimi boşaltmak iyi gelecek."

Döndü ve yeniden yürümeye başladı, tıpkı az önce ağabeyinin yaptığı gibi yere bakarak.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi Andrew.

Eleanor onun sesindeki yumuşaklığa şaşırdı ve başını kaldırıp ona baktı. Ağabeyinin gözleri, o her zamanki tedirginlik kepenkleri açılmış, doğrudan ve ilgiyle onunkilere bakıyordu.

"Hayır, bir süre burada kalayım, yeter," dedi gülümseyerek.

Andrew hâlâ ona bakıyordu ve iki kaşının arasındaki kızaran derisi hafifçe kırışarak, o tanıdık, yıpranmış çizgileri meydana getirdi. Alt dudağını ısırarak hafif bir homurtu çıkardı ve Eleanor, dış görünüşün ardındaki iletişim kurma çabasını hissedince gülümser gibi oldu.

"Hepimiz bir yalanı yaşıyoruz, Eleanor, bunu biliyorsun, değil mi? Belli bir seviyede demek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Andrew tekrar durdu ve konuşacakmış gibi ağzını açtı. Eleanor, ağabeyinin içindeki dosdoğru ve samimi bir itiraf yapma isteğiyle daha güçlü bir arkasını dönüp kaçma - ya da en azından bu içsel gürültü patırtıyı bayağı bir teselli sözüyle bastırma - dürtüsü arasındaki çatışmanın yarattığı enerji dalgalarını neredeyse görebileceğini düşündü.

İHANET

"Şöyle. Catherine'le ben - tabii biz onunla senelerdir karı koca gibi değiliz - yani - Ah, ah, bu - Yo, yo, kusura bakma sana bunları anlatıp canı sıkamam."

"Andrew - ay Andrew, çok özür dilerim. Ne kadar bencilim. Canımı sıkamazsın. Hiç de değil. Bana hayatın hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun; evliliğin hakkında da. Canını sıkırım da ne demek! Ben sadece her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum."

"Evet, tabii. İnsan dışarıdan öyle sanabilir. Ama hayır, biz tam olarak - biz çok uzun yıllardır ilişkiye girmedik. O istemiyor, yani. Hiç istemedi, esasında, galiba. Tabii bu onun hakkı. Ama bu yüzden hayatımız -nasıl desem - o açıdan çok soğuk ve kasvetli geçti, genel olarak. John'la sana hep imrendim. İkiniz o kadar — o kadar sevgi doluydunuz ki."

Yürümeye devam ederlerken bir anlık bir sessizlik oldu. Eleanor abisinin John'un adını anmasından bu sefer kötü etkilenmediğini şaşırarak gördü; sanki onun pek tanımadığı birinden, onunla veya onun hayatıyla bir ilgisi olmayan birinden bahsediyordu. Kendisini yanında duran, allak bullak olmuş adama acırken buldu. Andrew'un ona içini dökme şeklinde çok dokunaklı bir yan vardı, duygularındaki hüznün yine de, yılların yalnızlığını birkaç kırık dökük cümlede ortaya koyan, İngilizlere özgü bir açık sözlülük taşıyordu.

"Ama hâlâ birbirinizi önemsiyorsunuz? Yani iyi arkadaşsınız, yanılmıyorum değil mi?"

"Öyle canım. Aslına bakarsan ortada bir şey yok da işte ben boşuna sızlanıyorum, Eleanor. Boş ver. Nerden geldik bu konuya hiç bilmiyorum. Ben seni teselli edecekken, tutmuş kendi sorunlarımı anlatıyorum. Ben çok iyiyim. Gerçekten." Arkasına dönüp bahçe kenarındaki solmak üzere olan, yaprakları dökülmekteki çiçeklere

baktı. "Şu yıldız çiçeklerinin rengine bak - Catherine'in utkularından biri." Eleanor'a dönüp gülümsedi. "Şükredecek çok şeyim var, görüyorsun. Küçük küçük şeyler. Bir bahçede Tanrı'ya yakınlaşmak ve bu gibi şeyler."

Otların üzerinden geçip çiçek tarhına doğru yürüdüler. Yıldız çiçeklerinin sarısının gerçekten göz alıcı olduğunu düşündü Eleanor; fonun büyük bir kısmını oluşturan bulanık mor ve yeşillerle çok belirgin bir kontrast oluşturuyordu. Kuruyup, kahverengine dönmüş uzun acı bakla çiçekleri onların üzerine eğilmişti, Eleanor eğilip bir tanesine dokunduğunda sarkan çok sayıda kabuğun içindeki kurumuş tanelerin kımıldısını hem işitti hem hissetti.

Onları birkaç hafta önce temizlemem gerekirdi," dedi Andrew. "Solun yerlerini zamanında temizlersem genellikle ikinci kez çiçek açarlar. İlki kadar büyük olmaz ama genel olarak benzer. Yapacak o kadar çok şey var ki."

"Eh, en azından bütün yıl boyunca uğruna çaba gösterdikleri şeyi gerçekleştirdiler," dedi Eleanor, bir kabuğu koparıp açarak. "Çiçeklerin günbegün ölü yaprak ve saplarını temizlerken üzülürüm hep. Daha minik bebeklerini yapamadan her türlü yeniden üreme girişimini budama makasıyla kırıyorum. Onların doğal dürtülerini boşa çıkarıyorum. Garip bir iş, bahçe işi, gerçekten, düşünecek olursan. Her şey çılgınca filizleniyor, besleniyor, üretiyor, böylece gelecek sezon tekrar başlayabiliyor. Her çiçek sudan, gıdadan, havadan, güneşten faydalanmak için birbiriyle yarışıyor. Nereye baksan bencillik. Ve zalimlik. Böcekler birbirlerini delip kendilerine yol açıyorlar. Korkunç." Küçük, yuvarlak taneleri avucuna boşalttı ve elini aşağı çevirerek onların çimene dökülüşlerini izledi. Boş kabuğu tekrar tarha attı ve ellerini birbirine sürterek temizledi.

İHANET

"Sen melankoliye kapılmışsın, Eleanor, hakikaten," diye güldü Andrew. "Zalimlik veya değil, çok güzel değil mi?"

"Evet, öyle. Çok güzel," dedi o da gülümseyerek.

Tarhtan uzaklaşarak salonun çift kanatlı kapısına doğru ilerlediler.

İçeri girmeden önce Eleanor nazikçe şöyle dedi: "İnancın da var, değil mi? Hiç bana onlardan bahsetmedin, Andrew, ama bu gerçekten kıskanılacak bir şey. Seni kıskanıyorum. Bütün bunların bir sebebi, bir anlamı olduğunu biliyorsun. Keşke ben de inansam. Bu da sana güç veriyor olmalı, tabii? Ne zaman boş bir kiliseye girip bir sıraya otursam veya heykellere, tablolara bak-sam, mum yaksam çok güçlü bir şey hissediyorum. Ama hiçbir zaman bunu araştırmak istemedim çünkü gerçeklikle karıştığında kaybolacağını biliyordum. Ama sen bunu araştırabilirsin. Senin yüzünü çevirebileceğin biri var."

"Evet. Evet, öyle."

Ama Eleanor kepenlerin tekrar indiğini bakmasına bile gerek kalmadan anladı.

Çift kanatlı kapıdan içeri girerlerken elinde tepsiyle içeri kahve ve bisküvi taşıyan Catherine'le karşılaştılar.

"Buyur otur Eleanor," dedi gülümseyerek. "George bahçede kalsın değil mi? Bir fincan kahve iyi gelir. Şu koltuğa otur canım," diye devam etti, tepsiyi kanepenin arkasındaki küçük masaya koyarken bir omzuyla şöminenin yanındaki koltuğa işaret ederek.

Eleanor bunun Andrew'un koltuğu olduğunu ve kendisinden ikna edilene kadar karşı çıkıp sızlanması bek-

lendiğini biliyordu ama Catherine'e o zevki vermemek için hiç konuşmadan koltuğa oturdu. Buna bayılıyor, diye düşündü. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu bilmek hoşuna gidiyor. Böylece paçayı kurtarıp kendini güvende hissediyordu, ayrıca onun için endişeleniyormuş gibi davranacak, olağanüstü kibar bir insan ve papazın karısı pozlarına girecekti. Eleanor sırf bu yüzden daha fazla açık vermeme kararı aldı.

"Bu sabah o kadar erken uyandırdığım için çok özür dilerim," dedi. "Umarım telefonu kullanmama bozulma-mışsınızdır?"

"Tabii ki hayır," dedi Catherine. "İstedğin zaman kullanabilirsin. Ne zaman istersen. Buyur..."

Koltuğa yaklaşp Eleanor'a bir fincan kahve verdi, sonra yanına diz çökerek başını kaldırıp ona baktı. Ay, kız çocuğu gibi, diye düşündü Eleanor. Pek hoş, alçakgönüllü ve tatlı! İşte geliyor. Geldi bile.

"Her şey yolunda mı? Sanki biraz-"

"Yolunda," dedi Eleanor, fincanla tabağını çenesine doğru kaldırarak. "Şu anda yolunda, teşekkürler. Her zamanki şeyler. Endişelenecek bir şey yok. Ama biraz uzaklaşmak iyi geldi. Kalabilirsem hafta sonu kalayım, sonra pazartesi sizi baş başa bırakır, eve dönerim artık." Kahveden bir yudum aldı sonra fincanı tabağa geri koyup gülümsedi.

"Hah!" dedi sessizce.

"Ne?" diye sordu Catherine, hâlâ belki ilginç bir açıklama olabilir umuduyla heves içinde yukarı bakarak.

"A, pardon - yok bir şey," dedi Eleanor, gülümsemeyi sürdürerek. İlişkiye girmiyorsunuz, diye düşünüyordu. Orada, banal elbisenle halinden memnun ve kendini beğenmiş bir tavırla oturuyorsun ama benim senin seksten hoşlanmadığımı bildiğimden haberin yok. Hem

İHANET

o sıcak sempatin konusunda hem de eşlik görevlerinde yetersizsin, Catherine. Kardeşime hakkı olan şeyi vermiyorsun, kızım. Biz de o kadar sık yapmıyor olabiliriz ama en azından John'la ben-

"Ah Tanrım!" diye bağırdı, elini aniden ağzına götürünce kucağındaki kahveyi tabağa dökerek.

"Ne oldu?" diye sordu Andrew, pencereden onun yanına koşarak.

"Yok bir şey," dedi Eleanor sesine hemen tekrar hakim olarak. "Aklıma bir şey geldi. Önemli değil."

Ama birden gözünde canlanıveren John'un onun üzerindeki halinin görüntüsü bir türlü aklından çıkmıyordu: Konuşurken bile onun hareketin ritmiyle bir aşağı bir yukarı giden terli ve kızarmış ensesiyle o tanıdık beyaz saçını görüyordu. Daha da net gördüğü şey ise yüzüydü; kızarıp geriliyor, gözleri hem bir yere hem de hiçbir yere dikilmiş, yanak ve ağız kasları aldırışsız bir sırtma meydana getiriyor, tıpkı bir hayvana benziyor. Boşalıyor.

Eleanor bunu gören tek kişinin kendisi olmadığını artık biliyordu.

9. BOLUM

Bu sefer de Eleanor uyandıĝında saat tam ikiydi. Üç gecedir tam bu saatte, sanki yadsınamaz bir çalar saat onu uykudan uyandırıyor. İyice kendine geldikten sonra içindeki mızırdanan, dürtükleyen ıstırabın ne olduğunu anladı; bunu anlaması ve patlayıp onu uyandıran yakıcı kıskançlığı yüzeye çıkarması sadece birkaç dakika sürdü. Kasıklarında bir ateş yandı; kıvranıp sıkılmış ve bükülmüş elleriyle kasıklarını yoğurdu; sanki bakmazsa ondan kurtulabilecekmiş gibi kafasını yana çevirip gözlerini sıkıca kapattı. Ama ateş yanmaya devam etti, bacaklarının arası alev alev yanıyor, ısrarla onun ilgisini bekliyordu. Barbara'yı okşayan John ve onun arzusuyla çarpılıp kızarmış yüzünün hayali aklına girivermişti ve ateşi besliyordu, o ise görüntülerin uyandırdığı cinsel heyecanla basbayağı bir mutsuzluk karışımı dayanılmaz bir hisle inledi. Bacaklarını açtı ve elini daha sertçe kendine bastırarak, dayanılmaz fiziksel duyguyu kaçınılmaz doruğa taşıma ihtiyacını giderdi. İnledi ve istemeden de olsa rahatladı.

Sonra utandı: Kendini kirlenmiş ve aşağılanmış his-

İHANET

setti, çocukken bu gizli zevklerin ilk farkına varışından bu yana böyle hissetmemişti. Cinselliğin hayatında önemsiz bir yeri olmuştu ve bunun vücudunu ne derecede zapt etmiş olduğunu anlamak onu hayrete düşürdü. Özellikle kendisine ait olduğunu sandığı birinin zevkini başkasının çıkardığı düşüncesi onun cinselliğini yeniden alevlendirmişti ve Eleanor hayaline zorla giren korkunç ve engellenmesi mümkün olmayan görüntüler onu heyecanlandırmış olduğu için kendisinden nefret ediyordu. Pişmanlık çok rahatsız edici bir şekilde duygularına girdi. Neden evliliğinde cinselliğin daha fazla tadını çıkarmamıştı sanki? Nasıl rahat, bildik, tehlikesiz sevişmelerde onun elinin göğsüne değmesine karşı koymuş veya vücudunun onunkiyle birleşmesine izin vermemişti? Şimdi nasıl da istiyordu bunu; kolları ikiz yatağın çarşafının üzerinde kayarak onun göğsünü aradılar, kavrayıp sıkmak için; bacaklarını ayırarak aradaki boşluğa ağıladı. Çok geç, diye inledi kendi kendine. Çok geç - aptal ihtiyar kadının biriyim ben. İğrencim. O da iğrenç. Ondan nefret ediyorum: Onlardan nefret ediyorum: İkisinden birden nefret ediyorum: Ama onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki öleceğim. Deli kadınlar gibi saçımı yolacağım; kendimi doğraya-cağım. Kasıklarımından et parçaları keseceğim; kendimi ısıracağım.

Birden doğrulup başını ellerinin arasına koydu, bu düşünceler içinde daha fazla uzanamazdı, dikkatini başka bir şeye vermeliydi. Perdenin azıcık aralık bir yerinden gümüşü bir ay ışığı içeri sızıyordu, Eleanor bu ince, beyaz ışıkta odasına göz gezdirdi. Kaşlarını çattı ve o öteki kadınken nasıl hissettiğini hatırlamaya çalıştı: Hani şu habersiz ve masum kadınken. Mobilya ve kumaş gibi şeylere kafa yoran, önündeki odanın içindeki her şeyi

özenle seçmiş olan kadinken. Duvarların renginin önemli bir mesele olduğunu düşünen kadinken. Ruth'la hava, tatil, John'un bulunduğu yerler konularında konuşurdu. John'un bulunduğu yerler! O farklı varlığın aptallığı karşısında başını iki yana salladı: Şimdi ona ne kadar saf görünüyordu. O dünyaya bir daha hiç dönemeyeceğini anladı: Aynı bedende yaşamaya devam etmek zorunda olsa da her bakımdan farklı bir insandı ve biraz ölmeye bir daha asla rahat yatağından etrafa göz gezdiremeyecekti. Bilmeden önceki, örtüyü kaldırmadan önceki, yılından önceki Eleanor, diye düşündü. Kadından önceki Eleanor. Ayrı bir âlem. Kapanmaz bir farkındalık uçurumuyla şu anki benliğinden sonsuza dek ayrılan.

Peki ya bu uçurumun kenarında aşağıya bakmadan dolaşmışsa? Eğer görmeseydi yine orada olur muydu o uçurum? Yine gerçek olur muydu? Bir hafta önceki Eleanor hâlâ var olsaydı dünya farklı olur muydu? Bunu böyle yapan onun bilgisi miydi? Bir hafta geriye gidip sarı kravatı görmeden yanından geçseydi, her şeyi tekrar önceki haline döndürebilir miydi? Yeterince isterse, zihninin bu dünyayı yansıtan parçasını çevirip öbür yanı göstermesini sağlayabilirmiş gibi geldi.

Ama olamazdı, olmadı ve olmayacaktı. Yakasını bırakmayan dehşetten ne kadar kaçsa da onu görmezden geleliyordu ve daha fazla şey öğrenme arzusunun dayanılmaz baskısı düşüncelerini zapt ediyordu. Her şeyi öğrenmesi gerekiyordu, bütün bedenini ve zihnini saran bu yarayı eşelemen gün geçirmesine imkan yoktu; bütün iğrençliğini gözler önüne serene kadar eşele-meli, kaşımali ve yolmalıydı yarayı. Üzerinin normallik derisiyle kaplanıp normal iyileşme sürecine girmesine izin vermemeliydi, ta ki içinde yer eden her şey dışarı çıkarılıp yok edilene kadar.

İHANET

O kadına bir ziyarette daha bulunmayı planladı, ama buna katlanma gücünün olmadığını biliyordu. John'la ikisinin görüntüleri o kadar berbat ve ısrarcı bir hal almıştı ki kadına bakınca içinden saldırmak gelir ya da bir ağlama krizine veya gevezeliğe tutulur diye korkuyordu. O yüzden John'la mı görüşmeliydi? Ona bugün mü söylemeliydi? Her şeyi bildiğini açıklamanın zevki ona hükmeden bu korkunç kıskançlığı yok eder miydi?

Bu düşünce içine müthiş bir korku düşürdü. John'un onu terk ettiğini farz etmek. Onunla yüzleşmenin sadece onun fahişesiyle daha fazla zaman geçirmesine neden olduğunu farz etmek. Onun her şeyin ortaya çıkmasına sevinmesini farz etmek: Belki Eleanor'un öğrenmiş olması onu rahatlatırdı; ona gitmekte özgür olduğuna sevinirdi. Hayır. Bu çok riskliydi. Eleanor buna dayanamazdı. Ona duyduğu fiziksel özlem o kadar büyüktü ki onusuz bir yaşamı düşünmeye tahammül edemiyor, önündeki yirmi yıl boyunca, onun ellerini ötekinin vücudunda, dudaklarını ötekinin dudaklarında hayal ederek, yatakta tek başına uzanma fikrine katlanamıyor-du. Kendini daima güçlü ve bağımsız biri olarak görmüştü; şimdi bunun ne büyük bir yanılsama olduğunu anlıyordu. Kocasının her hafta sonu ona döneceğini bilmek onun dayanak noktası olmuştu.

Ona karşı bir sevgi değil, sadece acı veren, tüketen bir ihtiyaç duyuyordu. İntikam isteyen kavurucu kızgınlık yine eskisi kadar güçlüydü. Sabırlı olmalıydı. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmeli, sonra kocasını o kadından nasıl ayırabileceğine dair dikkatlice bir plan yapmalıydı. Bütün kararları daha sakin ve kendine hakim olana kadar ertelemeliydi.

Yatağın yanındaki komodinden el aynasını aldı, kucağına koydu ve tiksintiyle baktı. Yatak örtüsünden

yansıyan ay ışığında ölü gibi görünen cildi aşağı sarkmıştı. "John," diye fısıldadı, "John, senden nefret ediyorum. John, sana ihtiyacım var. Aynı anda nasıl hem senden nefret edip hem de sana ihtiyaç duyabiliyorum? Ne yapacağım ben? Bana kim yardım edecek?"

Kız. Daha çok şey öğrenmesinin tek yolu buydu; bir şekilde, olağandışı bir şekilde sempati - hatta empati - hissettiği kız. Üvey kızı. Onunla bir şekilde bağlantı kurmalı ve onun genç hayatım mümkün olduğu kadar çok gözden geçirmeli, onun hatırlayabildiklerini o zamanlar kendi söylemiş, yapmış, düşünmüş olduğu şeylerle karşılaştırmalıydı; açıklama veya aydınlatma için her türlü ipucunu değerlendirmeliydi. Nedenini henüz anlamaya baş-layamasa da bunu düşünmek bile onu biraz rahatlatmıştı. Üvey kızı. Üvey kızıyla bağlantıya geçecekti. Kızla John'u şüphelendirmeden bağlantıya geçmenin, John'u o nasıl bunca zamandır aldatıyorsa öyle aldatmanın yolunu aramak Eleanor"a tatlı bir haz veriyordu. Ve birden bir şeye daha karar verdi: Kızı buraya davet edecekti. Eve.

Bu iyi bir fikirdi. John'un bilse bundan hiç hoşlanmayacağını, ne kadar kızacağını içgüdüsel olarak bilmekten hoşnuttu. John'un haberi olmadan onun iki hayatını kaynaştıracak, onun o kadar özenle sakladığı kızıyla konuşarak onun sırlarını öğrenecekti. Ne hakla bu kız Eleanor'dan saklardı? O evde tek başına oturur, hiçbir şeyden haberi olmadan vakit geçirir, kocasının öteberisini toplar veya işinde yardım ederken, onlar bebeği birlikte büyütmüş, bezini değiştirmiş, sallayarak uyutmuşlardı. Ne hakla?

Kızı buraya çağırarak, Eleanor zar zor bir araya getirdiği gizemli yap-boza bir parça daha eklemiş olacaktı. Küçük parçaları yerlerine koydukça daha net bir şekilde ortaya çıkan manzaradan ne kadar nefret etse de

İHANET

onu bitirene kadar hiçbir şeyin onu durduramayacağını çok iyi biliyordu; bütün parçalar yerine oturup hiçbir boşluk kalmayınca kadar ona rahat yoktu.

Kızı öğle yemeğine davet edecekti. İnsanın planlayacak, üzerinde çalışacak bir şeyi olması yatıştırıcıydı ve Eleanor'un zihni şimdi mönü planlama gibi huzur verici bir alanla meşguldü. Kısa bir an endişelendi çünkü on dokuz yaşındaki bir kızın - özellikle de, olaylarla, tanıdığı diğer bütün çocuklardan fazla bağlandığı ama aynı zamanda hiç tanımadığı bu kızın - ne yiyeceğini bilmiyordu. Vejetaryen olabilirdi veya belki sadece balık yerd, belki hiç tahıl sevmezdi ya da - hayır, bu çok saçmaydı. Eleanor sakin olmalı ve düzgün düşünmeliydi; çocuklarla muhatap olduğunda hep duyduğu güvensizliği bir kenara bırakması gerekiyordu. Toplumun âdetleriyle pek örtüşmeyen dolaysız bakış ve cevapları onu hep huzursuz ederdi ve onlarla muhatap olduğunda kendisini hep acemi ve yapmacık hissederdi. Ama kız, bebek değildi ya: Kendi adına konuşabilirdi herhalde. Ona ulaştığında bunu soracaktı. Bundan daha kolay ne vardı ki? Basit ama şık bir şey hazırlayacaktı, mümkünse o kadının kapasitesinin, hatta belki bilgisinin ötesinde bulunan, kıymeti bilinmemiş güzel bir yemek. Bu düşünce onu zıplattı. Bu ana kadar kendini o kadınla - Barbara (bu ismi içinden bile olsa söylemekten nefret ettiği için telaffuzu öylesine tiksintiyle doluydu ki, Eleanor ismi daha çok aşağılama sözü olarak kullandı) - doğrudan bir rekabet içinde hissettiğinin farkında değildi. Kıskançlık bariz ve katlanılması güç olmuştu, kin ve öfke tahmin etmediği kadar büyüktü, ama rekabet istediğini o ana kadar hiç fark etmemişti. Kocasının sevgilisini, onun kızını yemeğe davet etmek suretiyle ilk defa olarak alt etme şansı yakaladığını düşünerek

kendi kendine gülümsedi. Rekabet yemek masasında olduğunda kimin kazanacağından hiç şüphesi yoktu.

Saat on birde telefon çaldı. Bunun John olduğunu düşünen Eleanor, oturduğu mutfak taburesinden korkuyla baktı ama bununla nasıl başa çıkacağı üzerinde fazla kafa yormadan koşarak telefona cevap vermeye gitti. Yıllardır John'un binlerce telefonuna cevap vermiş olan eski Eleanor'un devreye girip ona bir şey belli etmeden konuşmayı idare edeceğine güveniyordu. Beklediğinden farklı bir ses duyunca şaşırdı. Bir an tanımadığı ama çıkardığı zaman onu iç bulandırıcı bir dehşetle dolduran bir ses. O arıyordu. Fahişe. "Evet, ne istiyorsun?" "Ben Barbara." Bir sessizlik oldu. "Ben-" "Kim olduğunu biliyoruz canım. Ne istiyorsun? Ona söylemedin, değil mi? O kadar aptal davra-"

"Hayır, hayır, tabii ki söylemedim. Söylemem, anlasana. Öğrenirse ne yapar bilmiyorum. Ama korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sorun çıkmasından nefret eder, hiç tahammülü olmaz. Ne yapayım?"

Eleanor öteki kadının ona başvurmasına o kadar şaşırmıştı ki, düşünmeden cevap vererek kıskançlık nesnesini otomatik olarak teskin etti.

"Aldırma. Korkmana gerek yok. Neden beni aradın?" "Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum." "Susan nerede? Bütün bunları dinlemiyor, değil mi?" "Hayır. Hayır, tabii ki dinlemiyor. Dışarı çıktı. İş merkezine gitti. Senin gelip onunla görüştüğünü söyledi. Senin halası olduğunu sanıyor, hiç şüphelenmiyor. Ama ya John varken bir şey söylerse?"

İHANET

"Korkmayı bırak. Öğrenmemesi çok önemli. Susan'a ve kendine bunca yalan söyledin, kadın. Şimdi de söyle-yiver. O kadar zavallı olma. Bugüne kadar yaptığın gibi, ikiyüzlü bir yalancı olmaya devam et, işe yarar."

"Ben yalan söylemedim. Ben-"

"Tabii ki söyledin. Susan'ın sizin evli olduğunuzu düşünmesine izin vermedin mi? Onun karısı olduğunu düşünmesine? John'un hafta sonları - ne diyordunuz bana - halasıyla kaldığını sanmasına? Kaçık, rahatsız halasıyla? Gerçeği her zaman biliyordun. Onun evli olduğunu, bir evliliği bozduğunu. Başkasının kocasını elinden aldığını biliyordun - değil mi? Sürtük." Eleanor kendi hakaretinin kulağa geliş şekliinden dolayı pişman olarak yüzünü buruşturdu ve bundan sonra öfkesini, ona hakim olup onu en yararlı şekilde kullanabilecek hale gelinceye kadar dizginlemeye içinden yemin etti. Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu ve Eleanor kadını hassas bir noktadan vurduğunu anladı.

Daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanarak ve kendisini dinlediğini bildiği kadının acizliğine sinirlenerek konuşmasını sürdürdü: "O sana benim hakkında ne söyledi? Haydi ama kadın, benden bir şey saklayabilecek durumda değilsin, Tanrı aşkına, bu yaptıklarından sonra. Ne söyledi hakkımda, karısı hakkında? KARISI HAKKINDA!"

"Şey, o~o hep derdi ki, bilirsin, ikiniz - derdi ki, ay işte, çok mutsuzmuşsunuz. İşte siz - kusura bakma, telefonda konuşmayı pek beceremem, be - ay ne diyeceğimi bilmiyorum." Kadın ağlamaya başladı, sesi, Eleanor"unki duygusallaşınca nasıl yükselirse o kadar hızlı boğuldu. "Bana hep bittiğini, sana sadece acıdığımı söylerdi."

Eleanor bu sözler üzerine yüzünü ekşitti ama duymazdan geldi: "Ama hâlâ evli olduğumuzu biliyordun."

Bir sessizlik daha oldu, Eleanor sabırsızca ve sinirle bağırılmamak için ahizeye sıkıca sarılıp karın kaslarını iyice sıktı.

"Öyle değil mi?" dedi sonunda, elinden geldiği kadar sakın bir ses tonuyla.

"Evet, biliyordum. Ama o hep derdi ki... aman işte."

"Ne, Tanrı aşkına? O hep ne derdi?" Sesinin yine öfke içinde yükselmesine engel olamadı, onu üzmemekten başka işe yaramayacağını bildiği şeyler öğrenmek için bu kadına yalvarmak gibi zavallı bir duruma düştüğü için de kendinden nefret ediyordu.

"Bunun, yani evliliğinizin - a, ne diyordu buna? Ona sorduğumda bunun için hep kullandığı bir kelime vardı. Çünkü ona sordum, Bayan Hamilton. Ona sık sık sordum. Sanmayın ki ben-"

Eleanor onun sözünü kesti, bunu yaparken de sesinin, temizlikçi kadınla veya tezgahtar kızla konuşurken olduğu gibi sabırlı, büyüklük taslayan bir tona bürünmesine izin verdiğinin farkındaydı. "Bak, bu konuda medeni davranmak için gerçekten çok çaba gösteriyorum. Ama bana sorduğum sorunun cevabını bir önce verir de kocamın benimle ilişkisi hakkında tam olarak ne dediğini söylersen gerçekten çok minnettar olacağım."

"Bunun bir formalite evliliği olduğunu söylerdi. Ve sen daha iyi olsan-"

"Daha iyi mi?" dedi Eleanor hor görüyle. "Ne demek bu? Ben hasta mıyım? Hasta olduğumu mu söyledi sana? Ne demek ben iyi olsam?"

"Demek istediğim - yani... aman..."

Eleanor gözyaşlarının bir kez daha ortaya çıkmalarının an meselesi olduğunu hissetti ve sabırsız bir öfke içinde bu tereddütlü kekelemeyi kesti: "Tanrı aşkına, kendini topla, aptal kadın. Burada aldatılan benim. Ha-

İHANET

yatı altüst olan, yirmi yıl boyunca sürekli yalana ve aşağılanmaya maruz kalan da benim. Senin işin kolay. Topla kendini de çamaşırına ya da vaktini neyle geçiri-yorsan ona geri dön."

Eleanor kendi ağzından çıkan hınzırlığı ve nispeti duyunca çok şaşırıp ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Affedersin. Senin için de zor olduğunu biliyorum. Sadece alışık değilim bu- bunu kabullenemedim daha. Bir şey kendi kendine yoluna girecek. Kendi kendine yoluna girmesini sağlayacağım. Ama şimdilik devam etmek zorundayım. Ve onun ben ona söylemeye karar verinceye kadar öğrenmemesi gerek. Bildiğimi öğrenmesine müsaade etmeni istemiyorum - bu çok önemli, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

"Güzel. Her zamanki gibi davranmaya devam et. Bunca yıl benim varlığımı görmezden geldin ve halinden memnun bir şekilde bir yalanı yaşadın, o yüzden bir süre daha böyle davranmanın senin için sorun olmayacağını farz ediyorum. Olmaz değil mi? Şimdiye kadar iyi yalan söylemeyi çoktan öğrenmiş olmalısın... Bayan Hamilton. Kendine böyle mi diyorsun?"

Bir anlık sessizlikten sonra, Eleanor geçmişe dair gerçeği ortaya çıkarmada kullanmaya niyeti varsa bu kadını sürekli olarak taciz etme doğal temayülünü bastırıp onunla bir iletişim içinde olmayı sürdürmeye bakması gerektiğinin bir kez daha farkına vararak konuşmaya devam etti. "Biraz daha zaman geçip biz bunlara biraz daha alışana kadar hiçbir şey hakkında düşünmeye çalışma. Öğrenilecek her şeyi öğrenene kadar. Su-san'a hiçbir şeyi açık etmeyeceğim, bu konuda sana söz veriyorum. Bunu istemiyorum." Eleanor, kıza ilişkileri hakkındaki gerçeği söylemeyi düşünmekten onu alıko-

yan kandırma fikrinden biraz utanç duyuyordu. Bu kızla yüzleşmek cesaret isterdi: Bu 'hala'nın aslında babasının gizli karısı olduğunu öğrendiği takdirde gözlerinde belirecek acıma veya öfkeyi görmeye mecbur kalmak tasavvuru güç bir durumdu. "Şimdilik onun halası olarak kalayım. Ama onunla görüşmek istiyorum; onunla konuşmak, ona bakmak. Senden de bunu anlamamı bekliyorum. Birdenbire kocanın bir kızı olduğunu öğrenmenin ne demek olduğunu hayal bile edemezsin, eminim. Bu öyle sıradan bir şey değil, biliyorsun - ha bir de metres, tabii. Bu da hiç aklıma gelmeyen diğer sürprizdi."

Eleanor böyle konuşurken sesindeki bu acılığın onu bir yere götürmeyeceğinin farkındaydı; bu ürkek tavşanı kontrolü altında tutmak istiyorsa sesine sızan alaycılığı bırakması gerektiğini de biliyordu. Nelere katlanmak zorunda olduğunu anlaması için birine, bir şeye yalvarır gibi başını arkaya atıp tavana bakarken, bir yandan da gayet sakın konuşmayı sürdürüyordu: "Ve aradığına sevindim. Bence birbirimizle konuşmamız çok önemli. Ve senin bizim ilişkimizin — ne demiştin? - bir formalite olduğunu sandığına da inanıyorum. Seni affedemem ama belki çaba gösterebilirim." Neredeyse önceki konuşma şekli için özür dileyecekti ama bunun çok büyük bir adım olduğunu ve bu adımı atmaya henüz hazır olmadığını biliyordu. "Susan'ın buraya, eve gelmesini isterim. Onun buraya gelip kaçık halasını görmesine izin vermen gayet normal. Bunu yapacak kadar büyüdü, zaten kaçık halası gecenin bir vakti onun odasına kadar geldi. Öyle değil mi? Neden babasının bilmesini istemediğimi ona açıklarım, yani bu konuda endişelenmene gerek yok. Ne kadar hastayım, bu arada? Tam deli miyim

İHANET

yoksa fiziksel bir rahatsızlığım mı var? Fonda bir tekerlekli sandalye ya da bir oksijen makinesine gerek var mı?"

Cevap gelmedi, Eleanor da hızla devam etti: "Korkma, ciddi değilim. Ve onunla görüştüğünden sonra seni aramaya çalışırım. Konuştuklarımızı sana anlatmak için, böylelikle ikimizin hikayeleri birbirini tutar." Güldü ve "Ne oyun değil mi?" dedi.

"Evet, öyle."

"Bir de Tanrı aşkına bana Bayan Hamilton deme. Duruma bakıldığında bu çok uygunsuz kaçıyor."

"Tamam. Teşekkür ederim, Eleanor, senden haber bekliyorum, o zaman."

Aptal inek seni, diye düşündü Eleanor. İsmimin ağzında, o aptal, itici aksanıyla söylendiğini duymak bile dayanılmaz. Sanki bir önemin varmış gibi hayatımı benimle tartışmam bile hata. Ama önemi var, diye fısıldadı kafasının içindeki çıldırtıcı ve ısrarlı ses; A, önemi olmaz mı canım!

"Dur bir saniye - Susan'la nasıl bağlantıya geçeceğim? Numarayı söyle bana."

Eleanor numarayı kaydederken Londra'daki dairenin telefonu aynı santral kodunu duyunca hafif şaşırdığını hissedince camı sıkıldı, ama sesinin sakin çıkmasına gayret ederek kibarca veda edip telefonu kapattı. "Ne bekliyorsun, geri zekalı?" diye söylendi kendi kendine. "Aynı binadalar." Bunu bildiği halde yine birden beklenmedik bir anda bir inanamama harareti sardı. İki daire, iki yaşam, iki karı ve bir yanının artık doğru kabul ettiği gerçeğe dair kafasındaki bu düşünceden dolayı hayrete düşerek dengesini kaybetti. Ne? diye düşündü. Ne bu? Bu gerçek olamaz. Bütün bunları ben kuruyor olmalıyım: Bu benim hayatım değil,

JANEASHER

başkasının, ben- Ama durdu ve titreyen bacaklarını sabit tutup bu histen kurtulmak için derin bir nefes aldı. Bunlar gerçek, bunlar gerçek, diye tekrarladı kafasında.

10. BOLUM

Salı sabah dokuzda Ruth ofisten aradığında Eleanor kıza bağıp çağırılmamak için kendini zor tuttu, ne de olsa kızın sadakat yönü bilinmediği için ona bir şey belli etmemek gerekirdi. Ruth'un her zamanki samimi sohbetine katılırken sesinin yapmacık ve garip çıktığından emindi ama ötekinin sesinde anladığına dair hiçbir belirti duymamaktan memnundu, ayrıca sohbet ilerledikçe biraz daha gevşedi ve hatta performansıyla için için gururlandı. Elini göstermemeyi seçmiş olmaktan, bunun sadece onun kararı olmasından ve onlara bildiklerini açıklama zamanının sadece kendisine bağlı olmasından hoşnuttu. Halbuki daha önce John'a içinde bulunduğu durumu, hayatının en büyük bunalımını anlatamamış olmaktan dolayı ne kadar üzölmüştü. Ama şimdi olaya başka bir açıdan bakıyordu. Daha önce bu kadar ağır ve karmaşık bir olayla tek başına uğraşmamıştı; evliliğinden beri tek başına bir işe kalkışmamıştı. Her sorunu kocasıyla konuşup tartışarak çözmek alışkanlığındaydı ve yıllar boyunca birçok kez onun fikirleri üstün gelse de, bir partnerin desteği olmadan

karmaşık karar ve seçimlerle uğraşmak ona olağanüstü farklı görünüyordu. Korkutucu ve yalnız bir işti bu ama aynı zamanda, Eleanor peşini bırakmayan yakıcı ıstırapı törpülemesine yardım edebilecek belli bir tatmin imkanı da görüyordu.

John'u hafta sonunda görmek zorunda kalacağını bilmenin yarattığı korku ve heves geçen sabah And-rew'lardan geldiğinden beri üzerine çökmüş haldeydi. Rutin akşam aramalarına cevap vermek dahi onu korkutmuştu ama Ruth'la konuşurken, daha önce hayal bile edemeyeceği bir hızla yalan söyleme becerisi edinme imkanını görmeye başladı. Hatta kız ona sağlığını sorduğunda, çok iyi olduğunu ve şehrin kirliliğinden ve gü-rültüsünden uzak yaşadığı için kendini ne kadar şanslı hissettiğini söylerken gülümsüyordu. John'un nerede olduğunu sormayı düşünecek kadar kendine güven duyuyordu ama onun adını sesli bir şekilde telaffuz ederken sesinin o mucizevi masumiyetini yitirebileceğine karar verdi.

"Neyse, görüşürüz, Ruth," dedi bunun yerine, birden sohbeti mümkün olduğu kadar çabuk bitirmeye kararlı bir şekilde. "Aramanın özel bir sebebi var mıydı?"

"Hayır, pek yok, Bayan Hamilton. Biraz muhabbet edelim diye aradım. Gerçi Bay Havers da bu hafta gelip gelmeyeceğinizi merak ediyor. Tasarım ekibinin sizinle konuşması gereken birkaç yeni fikri varmış, siz buraya."

"Şu anda bunu düşünemem, Ruth." Çok kısa bir sessizlik oldu ve Eleanor beyninde çılgın gibi bu biraz sert kaçan cevaba bir bahane arayarak çabucak konuşmayı sürdürdü: "Yani şu ara pek müsait değilim, şey var -ehm - biliyorsun-"

"Tabii. Kusura bakmayın, Bayan Hamilton, unuttum. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, eminim-"

"-şey var - ee, ağabeyim pek iyi değil, hafta sonu ona gitmem gerek. Eşim bahsetmiştir, herhalde?"

"Hayır, hayır bahsetmedi. Çok üzuldüm. Umarım önemli bir şey değildir."

Kahretsin, diye geçirdi içinden Eleanor, kahretsin. Ona bahane bildirmem gerekmiyordu ki. Şimdi ona bundan bahseder mi? Bu John'un neden acilen And-rew'lara gittiğimi tekrar düşünüp beni sorguya çekmesine ve şüphelenmesine yol açar mı? Kahretsin, neden çenemi tutmadım sanki?

"Tok canım ciddi değil, sağ ol Ruth. Ama tekrar gitmem gerekebilir, anlatabiliyor muyum, o yüzden bu hafta hiçbir şeyle meşgul olamam. O yüzden."

"Tabii, Bayan Hamilton. İşler beklesin, değil mi? Sizinle konuşuncaya kadar hiçbir şeye karar vermezler. Sizin önerilerinize ne kadar güvendiklerini biliyorsunuz."

"Pekala Ruth. Fırsat bulduğumda onları arayacağımı söyle," dedi Eleanor, samimi bir sohbette bulunmakta olduğu, ikiyüzlü, yağcı kıza içinden küfür ederek, "Hoşça kal."

"Hoşça kalın, Bayan Hamilton."

Telefonu kapatırken kafasının içinde son iki sözcük korkunç bir şekilde yankılandı ve Eleanor bir başka tatsız düşüncenin şokuyla irkildi. Tanrı aşkına! Ne diyordu ona? Bu kahpe ona da benim ismimle mi hitap ediyor? Veritabanına veya Rotadex'ine ya da artık ne kullanıyorsa ona bizi nasıl kaydetti acaba? İkimize Bayan Hamilton (x2) diye tek kart mı açmış? Ya da her birimizin birer kartı mı var? Onun kartı benimkinden öncedir. Barbara, Eleanor'dan önce gelir. Ruth hiç onun sevgilisini arayacakken yanlışlıkla benim numaramı çevirip benimle havadan sudan konuşmuş mudur? Ya da

John'un eve geç geleceği veya hiç gelmeyeceği günlerden birinde bir bahane bildirmek için beni arayacağına yanlışlıkla o kaltağı aradığı olmuş mudur? Ama böyle olduğunda sorun olmazdı, değil mi? Biraz gülerlerdi hiç olmazsa: Aman! Ne aptalım, Bayan Hamilton - yine yanlış numarayı aradım! Ya da daha ziyade - Barbara. Böyle insanlar birbirlerine ilk isimleriyle hitap etme eğilimindedirler; ne de olsa yapacakları şakayla samimiyet, ahbablık kurmuş olacaktırlar. Ne kadar aptalım, Barbara, der. Yine yanlış numarayı aradım! Bizim Nellie'yi arayacaktım! Sonra Barbara'nın gülmekten çenesi ağrır. Okullu bir kız gibi aptal ve ucuz bir kıkırdaması olmalı.

Eleanor yerinden fırlayıp hızlı adımlarla mutfağın bahçe kapısına gitti. Kafasında türeyen bu zehirli düşüncelerden kurtulmak için biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Zihninin, mantık çerçevesinde izlenmesi zor ve ancak konuya ilişkin yarım yamalak bilgilerine dayanan çılgın tahminler olarak adlandırılabilen düşüncelere dönmekteki ısrarcılığı onu tüketiyordu. Kendini onları düşünmemeye zorlasa da, iradesi dışında çılgın düşüncelere dalıyor, gün boyunca yüzlerce kez kendini nasıl başladığını bile bilmediği ıstıraplı bir fanteziye dalmış halde buluyordu.

Dış kapının sesi onu düşüncelerinden uyandırarak olduğu yerde durmasına neden oldu. Gelenin kim olduğunu tahmin etmeye bile başlamadan, tepkisi, üzerinde hiçbir giysi olmayabileceği veya çamaşırıyla ya da gecelikle olabileceği düşüncesiyle paniklemeğe. O sabah nasıl kalktığını, banyo yapıp yapmadığını, giyinip giyinmediğini, hatta saçını tarayıp taramadığını hatırlamıyordu. Şöyle bir aşağı baktı ve lacivert düz eteğiyle beyaz bluzunu giydiğini görerek rahatladı. Bacağında

İHANET

çorap, ayağında ayakkabı vardı ve çabucak davlumbaza doğru koşarak, parlak çelik yüzeyinde saçıyla makyajını da kontrol etti: Saçı taranmıştı, dudaklarında da açık pembe ruj vardı. Ne kadar ilginç, diye düşündü, vücudum bütün bunları ben fark etmeden yapmış. Geceliğini çıkardığına, dolapları açtığına, giyindiğine ve tuvalet masasına oturup makyajıyla saçını yaptığına dair delillere rağmen hâlâ bunlarla ilgili hiçbir şey hatırlayamı-yordu. O olmadan böyle cesurca devam ettiği için vücuduna içinden teşekkür etti ve yaklaşan adımların kime ait olduğunu öğrenmek üzere kapıya dönüp beklerken yüzünde açık vermeyen bir ifade olmasını umuyordu.

Carla odaya girdiğinde Eleanor normal, sıradan, huzur bozmayan bir şey olduğu için duyduğu rahatlamadan neredeyse çılgık atacaktı. Temizlikçinin, içeri girerken kısa, yeşil yağmurluğunu çıkararak rahatlatıcı bir çiçekli pembe bluzla paçaları baldırlarına kadar uzanan pamuklu pantolonunu ortaya çıkaran tanıdık figürü varlığıyla bile güven vermeye yeterdi. Eleanor kafasının kapalı sınırlarının içinde o kadar çok vakit geçiriyordu ki dışarıdaki gerçekliğe dair bütün kanıtlar karanlık bir denizde, onu yutmakla tehdit eden bir belirsizlik girdabında onun için tutunacak bir dal sunuyordu.

"Günaydın Bayan Hamilton," dedi Carla omzunun üzerinden, küçük bir mutfak dolabına gidip içindeki çöp süpürge, elektrikli süpürge ve paspas sapı ormanının arasından açık pembe bir naylon iş önlüğü çıkararak. Daima giydiği parlak renkler, Hamiltonlar için çalıştığı yirmi yılın ardından gırtlaktan konuşmasından kalanlarla birleşince bu taşra mutfağının sessiz İngilizliğine İspanyol sahillerinin esintisini getiriyordu. "Ziyaretiniz iyi geçti mi?"

"Ne? A, ağabeyime. Evet, teşekkür ederim, Carla, iyiydi. Günaydın."

"Size kahve yapayım mı, Bayan Hamilton? Bu sabah buradan başlayacağım."

"Evet, lütfen, Carla. Kahve çok güzel olur."

Eleanor mutfak masasına oturdu ve Carla'nın cam kahve kabını alıp soğuk su musluğundan yarıya kadar doldurup, sonra da suyu süzgecin tepesindeki hazneye döküşünü izledi. Eleanor belki yüzüncü kez kabı doldurmadan önce suyu biraz akıtmasını söyleyecek oldu, gece borularda bekleyen suyla yapılıncı kahvede hafif bir pas tadı olacağını bildiği için, ama vazgeçti zira buna ne enerjisi ne de isteği vardı. Paslı kahve en ufak sorunuydu ve kahve teklifinin rahatlatıcı dostane havasını böyle bir pratiklikle bozmak istemedi.

"Bugün geç kaldığım için özür dilerim, Bayan Hamilton. Çocuklar - beni deli ediyorlar. Gidin okula, dedim, gidin okula. Ama beni dinlemiyorlar, Bayan Hamilton, hiç dinlemiyorlar."

Demek kahve bunun içindi, diye düşündü Eleanor, küçük bir barış teklifi. Ne bilsin buna hiç gerek olmadığını? Ne bilsin, bu sabah benim saatin kaç olduğu veya onun kaçta işe gelmesi gerektiği şöyle dursun, mesela kim olduğum gibi en basit şeyler hakkında en ufak bir fikrim olmadığını? Onu azarlayacağımı düşünerek gelene kadar tasalanmıştır. Ne gereksiz bir tasa; sabahın üçünde üzerinde beysbol kıyafetiyle bile gelip beni bunun tamamen normal olduğuna inandırabilirdi. Bütün hafta ortalarda görünmese yine fark etmezdim.

"Endişelenme, Carla, önemli değil."

Carla elektrikli öğütücüye koyu renkli parlak kahve tanelerini döküyordu, ama Eleanor'un söylediği şey veya söyleme şeklinden dolayı şaşırılmış olacak ki durup arkasına baktı. Bir elinde paketi tutuyordu ve Eleanor bir an onun sabah içtiği değil, akşam yemeğinden son-

İHANET

ra kullandığı sert kahve olduğunu söylemeyi düşündü, ama buna hali yoktu.

Carla önüne döndü, kahveyi kapattı ve makinenin düğmesine bastı. Makinenin kulak tırmalayıcı gürültüsünün en yüksek noktaya varmasını bekledikten sonra omzunun üstünden, "İyi misiniz, Bayan Hamilton?" diye sordu.

"Evet, evet, iyiyim. Niye sordun?"

"Hayır, bana iyi görünmüyor sunuz. İyi değilsiniz, Bayan Hamilton, pek iyi değilsiniz. Halinizden belli."

Halimden ne belli ki? diye düşündü Eleanor. Haklı, tabii, ama nereden bilebilir? Acayip bir şey yapmıyorum herhalde? Panikle kafasını eğip kendine bir kere daha baktı, belki daha önceki kılık kıyafet kontrolünde, Car-la'nın gayet isabetli bir şekilde saptadığı iyi olmayan halini ele veren önemli bir tuhafılık vardı. Belki deli bir kadın gibi ayakkabılarını ters giymişti, makyajı bozuktu ya da külotu ayak bileklerine inmişti. Ama hızlıca yaptığı kontrolde bir açığı olmadığını görünce, kahvesini beklemeye devam ederek tekrar arkasına yaslandı, bu arada toz kahvenin filtreye küçük bir piramit oluşturacak şekilde dökülmüş olduğu dikkatinden kaçmamıştı; piramidin tepesi bir kaşıkla düzeltilmezse su kahveyle demlenmeden yanlardan süzülerek makineye dolardı. Şimdi de Carla cam kabı Eleanor'un istediği gibi önce sıcak suya tutmayı ihmal ederek doğrudan makinenin musluğunun altına koyuyordu. Paslı, yumuşak, ılık, akşam kahvesi, diye düşündü.

"Ne demek istiyorsun, Carla? İyi görünmüyor muyum?"

Carla kollarını kavuşturup tezgaha dayandı ve başını yana devirip gözlerini biraz kaldırarak Eleanor'a baktı.

"Sessizsiniz, Bayan Hamilton."

"Sessiz mi? Ne yani genelde gürültücü müyüm? Öyle özellikle çok konuşan bir insan değilim, herhalde, Carla?" diye güldü Eleanor, kendi sesinin olağandışı tonunda, Carla'nın saçma bir çıkarıma dayanan yargısının komik olduğuna dair bir ima sezerek.

"Her zaman söylediğiniz şeyleri söylemiyorsunuz."

Eleanor onun ne demek istediğini hemen anladı. Kadının geç kalmasını eleştirmeden kabul etmesi; nelerin temizlenmesi gerektiğini göstererek evin içinde hızlı hızlı dolaşmak ya da Carla daha içeri girer girmez günün işlerinin canlı bir özetini verirken bir yandan da masasında tasarımlar üzerinde çalışmak yerine mutfakta sessizce oturup onu izlemesi - bunlar onu ele veren garipliğe tekabül ediyordu. Hatta onun kahve yapışma yergilerde bulunmayışı: Söylese kaç kusur bulurdu - su, kahvenin çeşidi, toz, ısıtılmayan kap? En azından dört kez Carla'yı durdurup hatasını bulurdu.

"Carla - ben çok mu şirretim?"

Kadın şaşkınlığından, lavabonun önünde durduğu yerde öyle ani bir dönüş yaptı ki Eleanor düşebileceğini düşündü ve onu yakalayacakmış gibi sandalyesinden kalkar gibi oldu. Ama Carla dengesini sağladı ve birinde giymek üzere olduğu pembe bulaşık eldivenleri olan ellerini yanlarına saldı.

"Ne dediniz, Bayan Hamilton?" "Affedersin, seni şaşırtmak istemedim. Düşündüm de belki bazen - şey, sanırım şunu öğrenmek istiyorum, hep bir parça eleştirel mi oldum? Seni hep eleştiriyor muyum, Carla?"

Carla gözlerini bir an bile Eleanor'unkilerden ayırmadan ve hâlâ duyduklarına inanamayarak kaşlarını çatmış halde yavaşça masaya doğru ilerledi ve Ele-

İHANET

anor'un karşısındaki sandalyeye oturup eldivenleri çam masanın üstüne koydu.

"Bir sorun mu var, Bayan Hamilton? Yanlış bir şey mi yapıyorum? Benden memnun değil misiniz?"

"Hayır, hayır öyle bir şey değil. Gerçekten. Hiç değil. Aslında sen olmazsan ne yaparım bilmiyorum Carla. Küçük bir şok yaşadım da, o yüzden biraz - kesinlikle haklısın, hemen anladın, tabii - biraz kendimde değilim. Ve bazı şeyleri çok farklı görüyorum. Bizim için yaptıklarına gerçekten minnettarım, Carla. Eğer sana hep çıkışıyorsam, kusuruma bakma."

"Gidip biraz uzanmak ister misiniz, Bayan Hamilton? Kahvenizi yukarı getireyim?"

Eleanor güldü, ama bu sefer sesinde latif bir keyif dışında bir ima yoktu. "Evet, haklısın sanırım. Biraz kaçırdım. Takma kafanı. Bana bakma sen. Ailen nasıl? Çocuklar nasıl?"

"Çok yaramazlar, Bayan Hamilton. Alex — okulda başı hep dertte, biliyorsunuz. Ama zeki. Zeki bir çocuk, ama başına hep bir bela açıyor. Maria da iyi ama daha çok çalışması gerek, biliyorsunuz. Notları hep A - size söylemiştim ya hani, Bayan Hamilton, önümüzdeki yıl A alırsa, İspanyolca ve coğrafyadan? Ama alır mı almaz mı bilmiyorum. Pek emin değilim."

"Carla, yemeğe bir kız gelecek bana, herhalde önümüzdeki hafta. Sence ne yemek ister? Maria en çok neyi sever? En sevdiği yemek nedir?"

"Özel bir şey pişirmemi ister misiniz? Domates ve biberli tavuk pişireyim mi size?"

"Hayır, çok tatlısın ama ben yaparım. Ne severler? Çocuklar - gençler. Ne yer onlar?"

"Makarna, herhalde, Bayan Hamilton. Hepsi spagettiye bayılır, değil mi?"

"Evet, bu harika bir fikir. Ya da tagliatelle. Kremalı erişte yapacağım. Sevmeyen yoktur herhalde?"

Eleanor titreyen elinde büyük bir izci bıçağıyla yatağa doğru sessizce ilerledi. Dizlerini bükmüş, yarı çömel-miş durumdaydı ve baldırlarındaki kasları gerilmeden dolayı acıyordu. John'un düzenli ama içine her hava çekişinde hafif bir horultuyla solduğunu duyuyor ve rutin seslerin dışında herhangi bir gürültü yapmadığı takdirde onun uyanmayacağını biliyordu. Normal koşullarda uykusu ağırdı: Eleanor onu uyandırmaktan çekinmeden yatağın içinde dönebilirdi; ışık açık halde okuyabilir, banyoya gidebilirdi, ama rutinde en ufak bir değişiklik olduğunda ve yarı açık şuuruna hafta sonu gecelerinin bir parçası olan gıcırta, hışırtı ve uğultulardan farklı bir şey girdiğinde yıldırım gibi doğrulur ve ner-deyse hemen uyanırdı.

Dolayısıyla Eleanor'un yatağın kenarına doğru yolculuğunda zeminden gelen her türlü çarpma ve gıcırdama sesinin izah edilebilir olması gerekiyordu. Bıçağı John'un alt kattaki portmantoda asılı olan Barbo-ur'unun cebinden aldıktan sonra, mutfaktan bir bardak su almış gibi olağan bir şekilde yukarı çıktı, zira onun uykuda olması gerektiğini biliyordu ama içsel kulağı, güvendiği biri yatağına sinsice yaklaşırken çıkan sesteki farkı algılamasını diye çok dikkatli olmalıydı.

Banyoya girmişti, kapıyı kapatıp lavabonun başında durdu. Dengesini sağlamak için bir eliyle lavabonun kenarını tuttu, zira şimdi bu geçici limana ulaştığından bacakları her an jöleye dönebilirmiş gibi geliyordu. Öteki elinde bıçak vardı, büyülenmiş halde aynadaki

İHANET

yansımasına bakıyordu. Kapalı halde tamamen masum görünüyordu: Oyuncak gibi. Lavaboyu tutan elini gevşetip duruşunu dikleştirerek bir saniye için dengesini kontrol etti, sonra ellerini bir araya getirerek tırnağıyla en büyük bıçağı kenarından açmaya başladı. Tam yarıya kadar açtığı sırada John'un yatak odasında boğazını temizlediğini işitti ve biraz irkildiği için, duyulabilir bir çat sesiyle bıçak yerine geri fırladı. Ele-anor yatakta olmadığına John'u inandırmak için bilinçaltına hükmederek musluğu açtı ve bu kez bıçağı sonuna kadar açtı. Eleanor lavabonun üzerindeki ışıpta ışıldayan bıçağı aynada bir kez daha baktı. Onu elinde yavaşça çevirdi, böylece gümüşü bir saç teli kadar ince görünüyordu şimdi, sonra tekrar çevirdi ve bıçak az önceki düz tehditkar pozisyonuna döndü. Eleanor yüzünü buruşturdu, sonra bakışlarını çabucak bıçaktan alıp akan suya çevirdi. Görüntü suyla birlikte lavaboda dönüp delikte kayboldu, ama Eleanor başını kaldırınca duru, soğuk ve lekesiz çeliği yeniden gördü. Musluğu kapatıp ışığı söndürdü.

Yatağın kendi tarafına yanaşırken, yapmak üzere olduğu şey hakkında hiçbir tereddüt duymadığını şaşırarak fark etti. Aslında tamamen sakin ve zihni açıktı: Şimdi yaşanacak bu birkaç dakikayı sabırsızlıkla bekliyordu; başarısının derecesi ne olursa olsun, en hafif deyişle gayet sıra dışı olacak birkaç dakikayı. Banyodan oraya kadar izlediği akıllıca rotadan dolayı kendini kutlarken ağzının bir kenarı küçük bir tebessümle yukarı kalktı; John'un uyanıp şöyle gözünün ucuyla bakmasını bile istemediği için kamburunu çıkarmış, örümcek gibi yürüyüşünü sürdürüyor, kafasını bir hayli aşağıda tutuyor, ama dik yürüyüşe çok rahat uyabilecek sesler çıkarıyordu.

Yatağın kenarında durdu ve yolculuğun ıstırabından dolayı derin soluklar almak için ölmesine rağmen nefesini dengeli ve normal seviyede tutarak yeniden dinledi. Yorganı hızlı ve kararlı bir şekilde açmayı planladı, tıpkı yatağa girmek için açıyormuş gibi, ama John'un uyuyan vücudunu birazdan uygulanacak prosedüre imkan tanıyacak kadar açıkta bırakacak şekilde biraz daha hızlı bir hareketle. Prosedür: Kendi kendine kıkırdadı hafifçe. Evet, bu kelimeyi sevmiştı. Kulağı dolduran tıbbi bir tınısı vardı, sanki birazdan meydana gelecek dehşet gerek-liymiş, uygun görölmüş gibi; söz konusu kişinin yararına olan bir temizlik töreniymiş de uygulamayı yapan kendi iradesini kullanmaya muktedir değilmiş gibi.

Yorgan kolayca ve sessizce, John'u uyandırmadan açıldı. Eleanor ayakta durup bir an gözlerini ona dikti, sonra yatağın kendi tarafına çıkarak, yüzü yastıklara dönük halde, John'un yanına diz üstü oturdu. Ağırlığını tek kalçasına verip bacaklarını öbür yanında kıvırdı, böylece bir eliyle hâlâ açık bıçağı tutarken, diğeriyle John'un ucu beyaz püsküllü pijama bağını yavaşça eline alıp, son derece ağır ve dikkatli bir şekilde çözmeye başladı.

Düğüm kolayca çözülmüştü, Eleanor çizgili pijamanın bir kenarını ters çevirdi ve altındaki şeye baktı. Ne kadar masum, ne kadar genç görünüyordu. Ona doğrudan bakmayalı yıllar olmuştu, John bu haliyle resmen küçük bir oğlan çocuğuna benziyordu. Eleanor bir an John'un elini aşığı uzatıp onu kavramasını ve öteki elinin başparmağını emerek tekrar uykuya dalmasını bekledi. Bu komik ufaklığın kaç kere içine girip onu zevkten bağırttığını, ilişkilerinin ilk birkaç ayı ondan ne kadar çekindiğini, o ilk zamanlar onun arzuyla dikilmesinden ne kadar ürkütüğünü hatırladı.

İHANET

Hayır, bu duygusal saçmalıkların hiçbiri, diye düşündü ve birden elini uzatıp onu yakaladı, üç parmağıyla ucundan tutup kaldırarak kıllı bölgeden uzaklaştırdı John'un uyanmamasına hiç şaşırmadı. Uyanmayacağını zaten biliyordu, hatta bıçağı açık pembe ete dayadığında bile onun uyanmayacağından şüphesi yoktu.

Ama kestiğinde, kesik yer hemen iyileşiyordu. Sebat etti fakat birkaç dakika sonra bunun işe yaramayacağını, bundan vazgeçip uyusa daha iyi olacağını anladı. Bıçağı odanın içine fırlattı, bıçak kendi yolunu bularak kapıdan çıktı, merdivenden indi ve montun cebine geri girdi, sonra Eleanor yorgani ikisini üzerine çekti ve gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtı ve Carla'ya baktı; lavaboyu temizlemeyi bitirmiş, şimdi de dolaptan elektrikli süpürgeyi almakla meşguldü. Ne zamandır rüya görüyordu? Gerçekte de rüyadaki kadar zaman geçmiş miydi? Fantezinin gerçek olmaması onu hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı: Bu senaryoyu kafasında ilk defa kurmuyordu ve her seferinde bir şey korkunç görevin tamamlanmasına mani oluyordu. Ve gerçeğe döndüğünde de hep böyle melankoli ve eksiklik hissediyordu ama rüyalarının bile içgüdüsel bir insaniyetle sansürlenmesine minnettar olduğunun da farkındaydı.

Daha yaygın bir suçlama şeklini de düşündü elbette; sadakatsizlik ve kıskançlığa verilecek diğer standart karşılığı: Giysileri kesmek. Ama bunun da ona bir tatmin sağlamayacağını biliyordu, hayalinde bile. Ona seçmesinde bizzat yardımcı olduğu takım elbiseleri doğramakla eline ne geçecekti? Çok geceler ütölemeye uğraştığı veya son yıllarda çamaşırhaneye gönderdiği ya da özenle bavula yerleştirdiği gömleklerin kollarını kesmekten ne zevk alacaktı? Onlar eski dosttu; Eleanor'un

JANE ASHER

onları sakatlamasına izin vermezlerdi. Evinin düzenine bağılılığı bunu yapmasına engel oluyordu. Bugüne ka-dar yakıcı kıskançlığını hafifletecek hiçbir intikam ak-lına gelmemişti. Düşünebildiği hiçbir fiziksel patlama rahatlama getirmemişti. uygun zamanı beklemesi gerekiyordu.

11. BOLUM

Merhaba, Susan, ben halan." Buraya kadar iyiydi.

Çok kolaydı. Hala kelimesinde teklemeli. Bütün olarak da ne çok coşkun ne de aşırı soğuktu. Böyle devam.

"Pardon?"

"Halan. Hani-"

"A, kusura bakmayın - tabii biliyorum kim olduğunuzu. Bir an çıkaramadım. Evet, nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkürler, Susan. Sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Geçen akşamki çok garip karşılaşmamızdan sonra belki seni yemeğe davet etsem kendimi affettirebilirim diye düşündüm. Buraya gelmek ister misin? Seni görmek çok hoş olurdu, hem öğle yemeği de yeriz."

"Çok naziksiniz Bayan - ehm, hala - pardon, size ne diyeceğimi bilmiyorum!"

"Hayır," dedi Eleanor, bu koşullarda beklenenden biraz daha alaylı bir şekilde, "tabii ki bilmezsin. Eleanor. Bana Eleanor de."

"A, tamam. O zaman teşekkürler, Eleanor Hala, çok güzel olur."

"Programın nasıl?"

Cevap yoktu ve Eleanor ne kadar aptalca ifade ettiğini fark ederek bir daha denedi. Eğer Ba- ona söylendiği gibi iş merkezine gidiyorduyorsa, programını sormaya gerek yoktu, değil mi?

"Yani yapacak özel-"

"Hayır, her gün müsaidim."

"Önümüzdeki salı nasıl, öyleyse?"

"Olur, harika. Ama emin misin- sanırım - sanırım anneme de sorsam iyi olur. İzin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Pek emin olamıyorum - bu konu hep biraz garip. Sen, yani. Özür dilerim, öyle demek istemedim."

Eleanor üzerinde düşünmeyi bile giderek tatsız bulduğu o kadından söz edildiğinde müthiş rahatsız oldu. Olağanüstü görüşmelerinden bu yana geçen birkaç gündür, rakibine duyduğu nefret, hatta garezi hızla büyümüşü. Kıskançlık, teessüf ve şok öteki kadına karşı yapışkan bir tiksinti balgamına dönüşmüştü ve bazen Eleanor geceleri uyanık halde uzanırken onu boğmakla tehdit ediyordu. Bundan ancak o kadınla ilgili düşünceleri bir kere daha gerçekdışı ve inanılmaz bir şeyin parçası olacak şekilde uzaklara iteleyerek ya da doyurucu bir intikam aldığını hayal ederek kurtulabiliyordu. Bu hayaller genellikle kocasını cezalandırmaya dayanan senaryolarla doluydu. Bu düşler ona en azından o an için rahatlama sunuyordu; öteki kadın ortadan kalkıyor, tamamen yalnız, çaresiz, perişan haldeki John aptallığının farkına varıyor ve Eleanor'a ona geri dönmesi için yalvarıyordu. John onu tekrar tutkulu, fiziksel ve doyurucu bir şekilde seviyor, Eleanor da kendisini yavaşça onun kollarına bırakıyordu. Şimdi bu yüzden Barbara'dan yalnız canlı ve iyi biri olarak değil, aynı zamanda adam yerine koyulup bu kıza öğle yemeğine

İHANET

gelmesi konusunda izni istenecek kişi olarak söz edildiğini duymak çok rahatsız ediciydi.

"Evet, tabii, Susan. Anlıyorum. Eminim annen karşı çıkmayacaktır. Gelmeni ne kadar arzu ettiğimi söyle ona. Ha bir de ona de ki, onunla bir iki şey görüşmemiz gerekiyor, tamam mı? Ben onu bir ara ararım," dedi Eleanor, görünüşte masum olan bu mesajın öteki kadına bir tehdit iması ulaştırmasını umarak.

"Tamam, söylerim. O zaman ben annemle konuştuğundan sonra seni tekrar arayayım?"

"Oldu, Susan. Evet, konuştuğundan sonra beni ara. Salı diyoruz o zaman, değil mi? Uyup uymadığını bildirirsin. Ha bu arada bundan babana söz etmezsen iyi olur. Annen nedenini sana anlatır eminim."

Ama salıdan önce aşılması gereken hafta sonu vardı. Eleanor gün yaklaştıkça giderek daha çok heyecanlanıyordu. John'dan gelen üç aramayı, sesini nispeten sakın tutmayı ve aniden Andrew'un evine gidişinin garipliğini, genel olarak tavrının soğukluğunu basit bir ruh hali değişimiyle açıklayarak güzelce atlatmayı becermişti. Ruh hali dengesizliği uzun evlilikte kaçınılmaz olarak ortaya çıkmıştı ve John bunu ayın belli bir zamanına, migrene, menopoza veya sadece kadın aptallığına bağlıyordu. Eleanor John'un telefonda ona aşırı sabırlı bir şekilde cevap verdiğini hissettiğinde, bütün manasız davranışlarına rahatlıkla bahane olarak kullanabildiği normalde sinir bozucu olan 'kadın hassasiyeti' açıklaması için, ilk defa Tanrı'ya şükretti.

Ama yüz yüze görüşme tamamen farklı bir şeydi ve daha önce hiç yapmadığı kadar yalan söylemesi, rol

yapması gereken iki gün hızla yaklaşırken korkmaya başladı. Planları bildiği her şeyi onun yüzüne vurup her şeyi bir seferde açıklamakla onunla konuşmadan önce Susan'dan neler olup bittiğine dair daha çok bilgi almak şeklindeki ilk düşüncesi arasında çılgın gibi gidip geliyordu, ikincisinin daha iyi bir fikir olduğunu biliyor, ama küçük bir parçası bu korkunç olayın bir yanılısamadan ibaret olduğunu düşünüyordu; sanki keşfettiklerini John'un yüzüne vurunca, o bütün bunların doğru olmadığına Eleanor'u ikna edecekti. Ne kadar uzak ve mantıksız bir ihtimalse de, normale dönme, kabussuz uyuyabilme düşüncesi o kadar çekiciydi ki Eleanor sırf John'a onun bir şekilde inandığı şeyleri inkar ettirmek için her şeyi ortaya dökebileceğinden korkuyordu.

"Eleanor? Sevgilim, benim."

Kocasının sesinin bu kadar normal çıkmasına hâlâ çok şaşıyordu; zina yapan yalancı bir adamın sesi, sevgi dolu, sadık bir kocanınkinden ayırt edilemiyordu. Ama tabii ses hep böyleydi. Değişen adam değil sadece Eleanor'un bilinciydi. Sevgi dolu koca sesini hiç duymamıştı ki - en azından yirmi yıldır. Ne tuhaf.

"Merhaba, sevgilim. Nasılsın?"

"İyiyim. Her zamanki saatte evde olurum. Altıda çıkacağım."

Of Tanrım, yüce Tanrım, yardım et.

"İyi, güzel. O zaman yemek sekiz gibi hazır olur."

Bir de karnını mı doyuracağım? Ona yemek pişirip karnını doyurmak zorunda mıyım? Ona yemek pişirebilir miyim? Bedenim gidip tanıdığımı sandığım kişi olmayan adama hizmet edebilir mi? Ben artık başka bir alemde yaşarken?

Zihninde, üzerinde kurukafa ve çapraz kemik işare-

İHANET

ti olan küçük yeşil bir şişeyi tavuk güvecinin içine boşalttığını canlandırır ve bir kahkaha attı.

"Evet, sekiz iyi. Niye güldün?"

"A, yok bir şey. George lastik kemiğini fırlattı da. Komik geldi."

Zekice. Çok zekisin. Bu da nereden çıktı? Belki hafta sonu o kadar da kötü gitmez.

Ama kötü gitti. Berbat gitti. John'un arabası eve yanaştığında Eleanor parlak desenli mutfak perdesini aralayıp dışarı baktı. Hüzünle ona bakarken, bakımlı beyaz pamuklu kumaşın üstündeki canlı ayçiçeği desenlerinin neşeli parlaklıkları alaylı bir çerçeve oluşturuyordu. Arabadan inip kapıyı kapatırken onu mu düşünüyordu acaba? Hafta sonunun çabucak geçmesini mi istiyordu, böylece Londra'ya koşup kızına sarılabilir ve yatağa- HAYIR!

Belki hepsi benim suçum diye düşünürken onun arabayı kilitleyip ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Ben soğuk ve iticiyim, o da benimle tıklıp kalacağına gidip onunla birlikte olabilirdi. Herhalde her akşam yapıyorlardır. Koca memeleri onun göğsüne çarpıyordur, ona sarılıp öpüyor ve onu ne kadar sevdiğini söylüyordur. Bizse sadece yanaktan öpüşür, "Merhaba, sevgilim, nasılsın? Günün nasıl geçti?" gibi şeyler söyleriz. Belki bu gece onu sevdiğimi söylerim; belki onu sevgi ve ilgiyle şaşırtır, beni yeniden keşfetmesini sağlayabilirim.

Eleanor perdeyi bıraktı ve odaya döndü. Düşünmeden buzdolabına gitti ve bir şişe tonikle bir limon çıkartıp onları masaya götürdü. Alt taraftaki çekmeceyi açtı ve bir bıçak çıkardı, bıçağın görüntüsünün yarattığı sarsıcı he-

yecandan dolayı hafifçe içini çekerek tezgahın üzerinden bir doğrama tahtası alıp limonu dilimlemeye başladı. Bıçağın limonun sarı sulu etini keşişine bakarken nahoş hayallerden birine dalmak üzere olduğunu sezdi.

"Of, aptal olma," diye mırıldandı sessizce. "Zaten bu da kıvrık, tırtıklı, körelmiş, greyfurt bıçağı. Nedense çekmecede hep bu oluyor. Greyfurt bıçağıyla kimseyi öl-düremezsın ki."

Hayalinden John'un gırtlacağına çizilmiş gülümseyen çentikli keşiği silip kapının yanındaki dolaptan iki kristal kadeh getirerek içlerine birer dilim limon attı. Buzdolabına gidip bardakları bir koluna sıkıştırarak vakumdan dolayı zor açılan kapıyı kuvvetlice çekerek, daha önceden bir kaseye dökmüş olduğu buz küplerine uzanırken dış kapının kapandığını işitti. Buzları bardaklara koydu, küplerden biri kısa bir an parmağının derisine yapıştığı için biraz küfrederek ve omzuyla dolabın kapağını kapattı, yan taraftan tonik şişesini aldı ve salona doğru yürüdü. Kalbinin deli gibi atmasına al-dırmamaya çalışıyordu.

Kapıdan girerken elinden geldiği kadar normal bir sesle "Cin tonik?" diye sordu, John'un iri vücudunun ateşin yanındaki koltuğa konuşlanmış olduğunu fark ederek ama dikkatini büyük ölçüde şişeyle bardaklara vermek suretiyle ona doğrudan bakmamaya çalışarak.

"Mmm? Evet, evet lütfen, sevgilim. Harika. Nasılsın?"

Sesi farklı çıkmıştı! Eleanor John'un sesinin farklı çıktığına yemin edebilirdi. Suçluluk duygusundan herhalde. Suçluluk ve korku. Sesinde daha önce hiç duymadığı titrek bir güvensizlik vardı. İstıraplı bir pişmanlık görüntüsüyle karşılaşacağından emin bir şekilde, cesaretini toplayıp ona baktı ama bunun yerine John'un bir gazetenin arkasındaki seyrelen tepesini gördü. Ka-

İHANET

fasını kaldırıp kendini onun ayaklarına atarak af dileyeceğinden hiç şüphe duymadan bekledi ama o elinde sıkıca tuttuğu tam hazırlanmamış içkilerle ayakta dikilirken John, besbelli onun kımıltısız varlığından habersiz, okumayı sürdürdü.

Eleanor kanepenin arkasındaki küçük masaya yürüdü ve şişeyle bardakları parlak yüzeye koydu. Altlarına bir dergi ya da altlık koyma zahmetine girmeyip masanın ıslanmasına izin verdiği için kendini çılgınlar gibi hınzır hissetti.

"İyiyim," diye cevap verdi en sonunda, kendi sesinin de garip bir şekilde farklı çıktığını tespit ederek. Belki ben her şeyi öyle işitiyorum, diye düşündü, belki de geçen hafta yaşadığım travma yüzünden kulağımın içinde her şeyi çarpıtın bir filtre oluşmuştur. Yok öyle değilse, neden John hayret içinde başını kaldırıp bana ne derdim olduğunu sormuyor da okumaya devam ediyor? Demek ki sesim normal çıkıyor — şüphesiz onunki de. Hiçbir şey hakkında yorum yapma, sağlam delil elde edinceye kadar hiçbir şeyi yüzeysel olarak değerlendirme. Artık algıların güvenilir değil. Tıpkı kocan gibi.

İki bardağa da bolca cin koydu, üzerlerine tonik ekledi ve bir tanesini John'a verdikten sonra karşısına, kanepenin ucuna oturdu. John, başını gazeteden kaldırmadan bardağını aldı, Eleanor da bu fırsattan yararlanarak mutlu yuvasına gelip yerleşen bu yeni türe daha yakından baktı. Sadakatsiz, iki zamanlı koca. Oturmuş içkisini yudumluyor. Bir serçe yuvasında henüz yumurtadan çıkmış bir guguk kuşu gibi rahatça yerleşmiş, yuvayı uygunsuz varlığıyla bozup kirletiyor ama ablukaya alınmış zavallı serçeyi bunu kabul edip onu beslemeye zorluyor.

Her gece yaşadığı cinsel çılgınlığına hakim olduğunu görmekten memnundu; karşısındaki koltukta oturan vücut nasıl oluyorsa hayallerinde olduğu kadar çekici değildi. Hayal gücünü kontrol edebildiği müddetçe hafta sonu süresince ona karşı fiziksel olarak normal koşullarda olduğu gibi soğuk olabilirdi. Sevgi ve ilgi gösterisi planının ikili oyunlarda biraz daha tecrübe kazanana kadar beklemesi gerekiyordu.

John başını kaldırdı ve Eleanor'un onu seyrettiğini gördü. Eleanor hemen içkisinden bir yudum aldı ve boğazını temizledi.

"Ne?" dedi. Eleanor'a, sesinde biraz rahatsızlık iması varmış gibi gelse de kanıtlarının güvenilmezliğini hatırlayarak kendini tuttu.

"Ne demek, ne? Ben sadece - ben sadece biraz yorgun göründüğünü düşünüyordum, hepsi bu."

"Öyleyim. Müthiş yorgunum. Korkunç bir haftaydı."

Ah zavallıcık, diye düşündü. Zavallı şey; o toplantılar, tartışmalar, mimari planlar, metresle sevişmeler, kızına söylediğin yalanlar - Surrey'deki çirkin kadınla yaptığın telefon konuşmaları da cabası. Çok yoruluyor olmalısın. Zavallıcık.

"Evet, ben de zor bir hafta geçirdim." A bu hoşuma gitti! dedi içinden, gülümseyerek. Hafif alayı, İngilizlere özgü o harikulade üstü kapalı konuşmayı seviyorum. Biraz zahmetli! Ha! Bunu paylaşacak kimse olmaması ne kötü. Buna bayılırdın, John, gerçekten bayılırdın buna. Buna gülerdin. Bana hayranlıkla bakar ve epey gülerdin. Bizim Eleanor'un iyi bir espri anlayışı vardır zaten.

"A gerçekten mi? Demek - ehm, demek..." Ama gazetesine geri döndü ve bacak bacak üstüne atıp koltuğun minderine biraz daha gömülüp açık sayfayı biraz daha

İHANET

kaldırıp dirseklerini koltuğun kenarına dayadı. Böylece Eleanor onun yüzünü hiç göremiyordu.

Cininden bir yudum daha alıp ayağa kalktı.

"Yemeği ısıtayım. On beş dakikaya hazır olur, tamam mı?"

Ama John cevap vermedi ve Eleanor kaşlarını kaldırıp başını yana eğerek, onun keşfinden hiç haberinin olmadığından emin bir şekilde rahatça baktı. Arkasını döndü ve koridordan geçip mutfağa girdi, şimdi kendini daha kontrollü hissediyor, akşamı atlatmaya hazır olduğunu düşünüyordu.

Fırında tavuğun kokusu Eleanor'un aniden durmasına neden oldu. Fırın kapağının küçük cam panelinden parıldayan altın rengi ve etrafı küçük küçük kesilmiş patatesle çevrili kuşu görebiliyordu. John'un en sevdiği yemek. Öyle miydi acaba? Bu da yalanlarından biri miydi? Büyük ihtimalle bu yemekten tiksiniyordur. Çok sıradan; olaysız. Sıkıcı.

O herhalde inanılmaz yaratıcılıkta yemekler pişiriyordur: Lezzetli soslarla dana eskaloplar; süslü, av eti dolu kabarik börekler. Ve bunları şeffaf geceliklerle servis ediyordur; ya da siyah dantelli iç çamaşırıyla; ya da hiçbir şeyle. Çıplak. Erkeğinin ilgisini canlı mı tutmak istiyorsun? Ona Sole Veronique servisi yap ve en güzel seksi korseni giyip en sevdiği kokunu sür. İşte, siyah şifondan muhteşem bir gecelik giymiş olan Barbara'yı görüyoruz, hoş bir şekilde sunulan coq au vin'i iştahla yerken. Nasıl da davetkar bir biçimde öne doğru eğiliyor ve kirpiklerinin altından ne kadar nazlı bakıyor, çenesinden et suları damlayarak. Ne kadar da-

Aman, saçmalama! diye bağırdı kendine sessizce. Kadını gördün mü sanki, Tanrı aşkına? Dondurulmuş yemek ve kızarmış sosis pişiriyordur o. Saçında bigudi, üzerinde ev önlüğüyle dolaşıyordur. Uzun sentetik kumaştan gecelikte uyuyordun Umarım. Ah Tanrım, ne olur, uzun sentetik gecelikte uyuyor olsun; ne olur, John'un ona dokunduğu günler geçmişte kalmış olsun.

Cin toniğin kalanını kafasına dikti, ocağa gitti ve bir tencere lahananın altını yaktı. Orada dikildi bir an, sonra canı birden, deli gibi bir cin daha çekti. Ama cin odadaydı. Ama bir cin daha John'un şu ana kadar şükür ki masum olan aklında alarm zilleri çalmasına neden olabilirdi. Oraya gidip ona fark ettirmeden bir bardak daha doldurmanın imkanı yoktu; gazeteye dalmış olmasına uzun süre güvenilemezdi. içmeden duracaktı.

Ama duramıyordu. Tencerenin kenarlarında köpüklerin fokurdayışını izledi ve buzdolabını düşünerek, alkol içeriğini gözden geçirdi. Masadaki kırmızı şaraba el sürmemeliydi; Cuma akşamı ritüeli olarak Eleanor yemeği masaya getirirken John şarabı açardı; şişeyi erkenden açıp bir bardak şarap almak soruna davetiye çıkarmaktı. Buzdolabını taramaya devam etmek işe yarayabilirdi: Orta rafın arka tarafında, bir süredir orada duran bir şişe olması gerekiyordu.

Dolabı açtı ve şişeyi hemen buldu. Bir Sauternes idi. Geçen sene bir arkadaşlarının Noel'den önce Noel pas-tasıyla içsinler diye getirdiği bir şişe Sauternes. Ama hiç dokunulmamıştı ve bunca zamandır dolapta duruyordu. Çok güzel. John bunu fark etmezdi, dolayısıyla Eleanor lahanalar pişer ve o sosu hazırlarken bir bardak içebilirdi. Tirbuşonu ararken, onun da içeride olduğunu zannederek bir an panikledi ama sonra onu çatal-bıçak çekmecesinde buldu ve çabucak şişeyi açtı. Man-

İHANET

tarı çıkarırken biraz sesli bir şekilde plop etti ama yan odadan sorgulayan sözler bekleyerek geçen soluksuz bir duraksamanın ardından Eleanor rahatlayarak kendine bir kadeh soğuk, altın sıvıdan doldurdu. Yoğun ve tatlıydı, Eleanor büyük bir yudum alırken başının arkasında ortaya çıkmaya başlayan baş ağrısının hazırlıklarını hissediyordu ama kendi kendine "Aman ne olacak?" diye mırıldanıp bir yudum daha içti.

Lahanalar pişene kadar bardak bitmişti. Karnından başına doğru yükselen sıcaklık ve hafif baş dönmesi onu gevşetmişti, kabarcıklar çıkartarak bir kadeh daha doldurdu ve büyük yudumlar alarak, tavuğu isteksizce fırından çıkardı. Tavuktan tüten buharı büyülenmiş halde izlerken üçüncü kadehi doldurdu, sonra tavuğa iki çatal sapladı ve biraz sakar bir şekilde bir servis tabağına aktardı. Kuş yalpalayıp kaydı ve tabağın kenarından düşüyordu ama Eleanor hafifçe gülerek onu yerine yerleştirdi ve nihayet sosu yapmaya başladı.

Ay olamaz! dedi içinden. Yağı dökmeyi unuttum. Olsun. Çaktırma. Kullandığı kelimeye güldü ve yağlı suya un döktü. Karışmamış un topaklarının arasında yüzen parlak yağ küreciklerinin güzelliğine bakakaldı hayranlıkla.

"Hazır sevgilim!" diye seslendi, sesinin tam bir eş edasıyla çıkmasını umut ederek. Titredi, diye düşündü. Sesim titredi. Mükemmel eş, yemek hazır olduğunda mutfaktan işte böyle seslenir. Titrek sesle kocasını çağırır. "Huhuu, sevgilim! Yemek hazır. Gel de yiyiver, tatlım!" Hayır, hayır, diye düşündü kaşlarını çatarak, karıştırıyorum. Bu Amerikan. Tatlım Amerikan. Bu The Dick Van - Dick Van ... Falanca Show'daki Mary Tyler Moore der onu. Dick Van Dyke. Dick Van Dyke. Güzel, diye devam

etti, kendi aptallığına gülerek. Bir isimde hem Dick hem Dyke. Bunu bir akşam yemeği davetinde aklıma getireyim. Niye daha önce kimse buna dikkat çekmedi? Gerçekten çok komik ve - ve çağdaş. Güzel bir çağdaş espri. Bence çok iyi gider. Şaşırtır milleti. Eleanor'un iyi bir mizah anlayışı olduğu düşünülür ve gündemi takip ettiği. Bütün Dick esprileri iyidir. Çok da komik!

"Niye gülümsüyorsun?"

John kapıda durmuş, kolunun altında gazete, bir elinde gözlüğüyle ona bakıyordu. "Hazır mı değil mi? Seslendin gibi geldi?"

"Evet, canım, evet, hazır," diye gülümsedi Eleanor, lahanaları lavabodaki bir süzgece boşaltırken. "Hop!" dedi gülerek, birkaçı zıplayıp yere yuvarlanınca. "Aldırma. Şakacı lahanalar! Lahanaların başkaldırısı! Şarabı açmak ister misin? Her şey hazır. Tavuğu da kesmeye başla. Lütfen, canım."

John gazeteyle gözlüğü tezgahın üzerine koydu ve dumanı tüten tavuğun servis tabağında durduğu masaya gitti.

"Tirbuşon nerede?" diye sordu.

"Ay, affedersin," diye kıkırdadı Eleanor çabucak lahana dolu süzgeci lavaboya pat diye bırakıp, yan taraftan tirbuşonu alarak.

"Bir saniye," dedi arkasını dönüp metal spiraldeki mantarı gizlice çıkararak, sonra tirbuşonu masaya götürüp coşkun bir sırıtmayla John'a verdi.

"Şansım varmış!" dedi.

"Ne şans?"

"Şansım varmış ki... tirbuşonu hemen buldum."

John metal ucu şarabı kaplayan kırmızı folyoya sapladı ve kuvvetlice çevirdi. Eleanor onu izlemeyi sürdürdü ve sonra güldü.

İHANET

"Tirbuşon," dedi sesli bir şekilde.

"Ne?"

"Pardon, sadece ne komik bir kelime olduğunu düşünüyordum. Hiç senin aklına gelmedi mi?"

John yorum içermeyen bir homurtu çıkardı ve Eleanor'un içini çekerek ocaktaki sosu süzmeye gitti. John bıçakla çatalı aldı ve tavuğa saldırıya geçti, sonra durup Eleanor'a baktı.

"Tabak yok."

"Ne, John?"

"Tabak yok."

"Tabak, bak, bak, ha tabak!"

Eleanor tezgahın altındaki dolaptan iki tabak çıkarıp onları masaya taşıırken John da onu izledi.

"Soğuk mu?"

"Yo, iyi. Ben yanıyorum hatta. Hiç böyle yanmam ben-"

"Hayır, tabakları diyor. Isıtmayacak mısın onları?"

"A, anladım. Ben benden bahsediyorsun zannettim."

"Biliyorum. Ama tabaklardan bahsediyordum."

"Bana soğuk diyorsun zannettim. Gerçekten çok komik. Değil mi? Zavallı tabaklar, sence soğuklar mı?"

"Eleanor, ne diyorsun sen? Allah aşkına, şu tabakları ısıtacak mısın? Bu akşam neden böyle aptal gibisin? Neyin var senin?"

"Hayır, tabakları ısıtmak istemiyorum. Tabakları ısıtmaktan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Ne olacak, John, gel bir delilik yapalım. Soğuk tabaklarda yiyelim. Gel, gerçekten cesurca ve farklı bir şey yapalım."

"Aman ya! Çok güzel, yağı donmuş sosla soğuk yemek yiyelim. Bu akşamki ruh halinle uğraşmaktan çok sıkıldım gerçekten, Eleanor. Haydi, yiyelim şunu artık."

12. BÖLÜM

Cumartesi sabahı, korkunç bir baş ağrısı ve önceki gece içine fazla su çekmiş lahanalarla yağlı sosu yerken ne kadar açık vermiş olabileceği konusunda bir anlık dehşetli bir panik hissiyle geldi. Eleanor doğrulup komodindeki su bardağına uzandı ama hareketin ortasında durarak, insanı hasta eden dalgalar halinde başının arka tarafında beliren ağrı yüzünden başını ellerinin arasına almak zorunda kaldı. Hafifçe geçirdi ve burnuna dün akşamki yağlı tavukla çürüyen sebze kokusu geldi, gecenin anıları yavaş yavaş yüzeye çıkarken serin avuçlarını gözlerinin üstüne bastırmaya devam etti. Her şeyi hatırlayabildiğine sevindi ve gece ilerledikçe John'un rahatsızlığının da artması dışında, ne yemek sırasında ne de yemekten sonra telafisi olmayan veya tehlikeli bir şey meydana gelmediğinden emin oldu.

İlk o yatağa girmişti çünkü o çakırkeyif haliyle bile, John'un gözünün önünden kaybolup çenesini kapatmadığı takdirde sonradan pişmanlık duyacağı bir şey söyleme ya da yapma olasılığının çok yüksek olduğunu biliyordu. Şakaları çılgın ve garip bir hal almıştı ve her ne

İHANET

kadar John onun bu tuhaf davranışlarına pek şaşırmana da Eleanor aniden masaya dayanıp John'a ısrarla acaba coq au win mi tercih eder diye sorduğunda bir kriz çıkmaya az kaldığını sezmişti.

Başını ellerinden kaldırdı ve ihtiyatla gözlerini açtı. Yatakta yanı boştu, o da yan tarafa doğru devrildi, iç geçirerek buruşuk çarşafa kendini bıraktı ve hafifçe yorganın altına sokuldu. Bir elini başına götürüp, fazla bastırırsa parmakları derisini delip kafatasının içine gömülürmüş ve içerde dönüp duran duygu ve düşüncelerin arasında dalarmış gibi, nazikçe ve dikkatli bir şekilde şakağına masaj yaptı. Gözleri çarşafın beyaz yüzeyine çok yakındı; burnu çarşaftaki çok hafif ter kokusunu alıyordu ve John'un şu anda orada olmayan vücudunun bıraktığı tepelik ve vadileri incelerken aklına yeni ve garip bir düşünce geldi.

Ya hep biliyorduydu? John'un ikili hayatına dair hiçbir şey bilmediğini düşünerek geçmişe yönelik olarak kendini kandırması olabileceği ihtimali birden çok makul göründü. İnsanların eşlerinin haberi olmadan ilişki yaşadıklarını duyduğunda hep inanmayarak dalga geçerdi. Bir insanın ilişkisini eşinden habersiz birkaç aydan fazla sürdürmeyeceğini düşünürdü. Bir kişinin birbirinden ayrı iki hayat sürdürmesi ve aldatılanlardan birinin bundan hiç ama hiç şüphelenmemesi o kadar imkansız geliyordu ki Eleanor böyle bir şeyin olabileceğine hiçbir zaman inanmamıştı. Böyle şeyler okuduğu zaman da aldatılan eşin - bu pek nadir erkek olur - de mevzudan haberdar olduğunu ama ya onurunu korumak için bilmiyormuş gibi davrandığını ya da hiç öğrenmediği konusunda kendini kandırmayı başardığını düşünürdü. O zaman onun da John'un öteki hayatına dair ilk bilginin üzerine sünger çekmediği ne malumdu?

Kendi aklı da dahil, her türlü kesinlikten mahrum olduğunu görünce birden kendini çok çaresiz hissetti.

Elini şakağından çekerek çarşafın üzerinde dolaştırmaya başladı. Bunu yaparken göğsünün geceliğinin içinde biraz hareket ettiğini hissetti.

"John," diye fısıldadı, elini sağa sola hareket ettirirken, üst kolunun göğüs ucuna sürtünmesine izin vererek, "senin ne işler karıştırdığını biliyor muydum? Ben deli miyim? Ne bildiğimden bile haberim yok mu benim?"

Elini daha hızlı hareket ettirerek ve tırnaklarıyla kumaşı acıyacak şekilde tırmalayarak çarşafı okşamaya devam ederken bu düşüncenin ima ettiklerinin dehşeti üzerine çökmeye başladı.

Belki de bu konuyu konuştuk; anlamaya vardık; bunu sürdürebileceğimize karar verdik, diye düşündü. Belki de psikolojik bir bunalım sırasında bunları unuttum, bastırdım. İçime gömdüm ve üzerini geleneksel olarak mutlu - ya da mutluca - bir evlilik hayalleriyle kapattım. Olamaz - şimdi nasıl karşına çıkarım? "Eh, tabii ki, Eleanor," diyeceksin, "hatırlamıyor musun, canım? İki ay önce bütün bunları konuştuk ya hani. Yeni bir şey yok, kızım. Topla kendini ve hatırla."

Başını yatağa doğru çevirip gözlerini kapattı ve çarşaftaki hafif erkek kokusunu içine çekmeye konsantre olarak diğer bütün duyularını kapattı. Vücudunun ona duyduğu dayanılmaz arzusunun yeniden uyanmasından korkuyordu.

"John, sana ihtiyacım var. Seni affedeceğim. Beni tekrar seversen her şeyi affedeceğim."

"Eleanor?" Bu sesleniş onun düşüncelerine cevap gibi gelmişti ve Eleanor aşırı hevesli bir şekilde geri seslenmemek için kendini zor tuttu.

"Efendim?"

İHANET

"Bir fincan çay?"

Böyle basit ve tanıdık bir teklifin şokundan hemen ağlayacak gibi olması üzerine dudaklarını sıktı ve büzüldü. Cevap vermeye kalkarsa sesinin ağlamaklı çıkacağını bildiğinden sesini çıkarmadı ve bunun yerine dikkatini toplayarak ağlamamaya çalıştı.

"Eleanor? Çay?"

Derin bir nefes aldı, gözlerini açtı ve yüzünü eliyle sertçe ovaladı, ardından çabucak doğrulup, bir yandan da cevap verdi.

"Evet, iyi olur."

Bunu söylerken de, birden kesin olarak farkına vardı ki, kocasının sıra dışı sırrını geçen haftaya kadar, hiçbir şekilde, hiçbir zaman bilmemişti.

Bunu anlamak ona güç verdi ve korkmaya başladığı kadar deli olmadığı bilgisiyle donanmış halde cumartesi günü geri kalan zamanı çok hoşuna giden bir sakinlik ve normallik içinde idare etti. Pazar öğle yemeği vakti yaklaştığı sırada kendini bir zorlu aşamayı daha olaysız atlattığı için kutlamaya hazırlanırken, sonradan düşündüğünde daha önceden tahmin etmediği için kendine kızdığı bir şey oldu ve olay neredeyse Ele-anor'un planladığından daha önce sonuçlanacaktı.

Yemekten sonra bahçede biraz dolaştılar. Hava bulutluydu ve arada bir kesik kesik esen rüzgar yaklaşmakta olan kışın keskin bir hatırlatıcısı olarak epey üşütüyordu ama güneş arada bir bulanık griliğin arasından cılız bir şekilde parlıyor ve büyük meşe ağacının sarı-altın rengine çalan benekleri olan kızıl yapraklarına vuruyordu. Eleanor kollarını önünde bağlamış başı

öne eğik yürürken, göz ucuyla gördüğü kadarıyla, John'un kahverengi ayakkabılı ayaklarının bir metre filan yanda onun ayaklarıyla mükemmel bir uyum içinde yürüdüğüün farkındaydı.

"Yapraklar sararıyor," dedi Eleanor, bunun kulağa ne kadar basmakalıp geldiğini düşünerek ve onu rahatsız edip etmediğini merak ederek.

"Mmm."

"Ama çok güzel bir yaz oldu. Şikayet edemem," diye devam etti, onun bu akşam geç vakit mi yoksa sabah erkenden mi gideceğini merak ederek.

John cevap vermedi ve Eleanor sessizliği bozmak için bir şey söyleme isteğine mani olmaya çalışırken yürümeye devam ettiler. Pazar öğle yemeklerinin ardından bahçede yaptıkları yürüyüşlerde ikisinin de yarım saat filan hiç konuşmaması olağandışı bir şey değildi ve Eleanor sırf değişen koşullar yüzünden konuşma ihtiyacı duyduğunun bilincindeydi. John'un konuya dair açıklama niyetine bir şeyler söyleyeceği yönündeki korkunç his onu çok huzursuz ediyordu ve onun yüzüne her baktığında ifadesinde olağandışı veya yapmacık bir şey görmemesine rağmen, şu anki durumu, en azından şu an için korumayı ne kadar istediğini şaşırarak görüyordu. Yıllar boyu, John'un her hafta sonunun ardından Londra'ya dönmeye hazırlanmasıyla nasıl küçük bir yalnızlık okunun kalbine saplandığını ve bu yalnızlık hissini onun dört ya da beş günlüğüne değil sonsuza dek gitmesiyle birden bin katına çıktığını şimdi fark ediyordu. O ana kadar geleceği John'un geliş gidişlerine bağlıydı. Ona tepkisi tamamen farklı olabilirdi - ne de olsa ona olan duyguları bildiği şey yüzünden parçalanmış ve zedelenmişti -ama John'un onun hayatındaki ana güç olduğu ve ona

İHANET

karşı duyduğu yıkıcı arzudan, yakıcı nefrete kadar, duyguları ne olursa olsun, hayatını onsuз düşünmesinin mümkün olmadığı kesindi. Hafta sonu onu tehdit eden tek tehlikenin keşfini açıklaması olduğunu düşünmüş olması ironikti: Şimdi işlerin değiştiğini ve John'un her şeyi söylemeyi düşünüyor olabileceğinden korkuyordu.

Telefon çaldı ve John başım kaldırdı. Eleanor, John'un şu anda tamamen ışıktaki ve ona dönük olan yüzüne baktığında, onun yalnızca birlikte yaptıkları yürüyüşlerde-ki kadar sıkılmış ve muğlak durduğunu görünce rahatladı. Arka planda gökyüzüyle, büyük burnu her zamanki gibi heybetli görünüyordu ama çene çizgisinin altındaki sarkık boynuyla beyaz saç tutamları arasından görünen pembe saç derisi yüzüne yumuşaklık ve hamurumsu bir görüntü katıyordu; hani neredeyse yaşlı bir kadında olduğu gibi.

"Ben bakarım," dedi Eleanor ve eve doğru yürüdü.

"Yok, sen zahmet etme," dedi John, elini onun koluna koyarak, "ben bakarım. Bu kadar yürümek bana yeter zaten. Epey üşüdüm. Yapraklar sararıyor, evet."

"Evet, ben- A, neyse. Tamam, ben de çardağın etrafında bir tur daha atıp içeri gelirim. Banaysa sesleniver veya sonra aramalarını söyle."

Ama birkaç dakika sonra çift kanatlı bahçe kapısından lastik tabanlı pabuçlarıyla sessizce içeri girince, daha önce gelmediğine hayıflandı. John'un arkası dönük halde, kamburunu çıkarmış, ahizeye fısıldayan görüntüsü onu dehşete düşürdü. Olamaz, diye düşündü, olamaz. Sürtük söz vermişti. O olamazdı - elbette.

Hiç kımıldamadan durdu ve John'un belirsiz sözcüklerinden bir anlam çıkarmayı denedi. Arada bir gelen boşuk bir heceden daha fazlasını duyabilmek için

biraz daha yakma gitmeye cesaret edemiyordu. John onun varlığını hissederek birden arkasına döndü ve Eleanor'u çok şaşırta bir şekilde, onun yüzünde de en az Eleanor'unki kadar bariz bir korku ifadesi belirip kayboldu. Kekeleyerek ahizeye anlaşılma bir iki şey söyledikten sonra sesi kesildi. İki korkudan karşılıklı dilleri tutularak bir an birbirlerine bakakaldılar, sonra John birden boğazını temizledi ve tekrar arkasını dönerek normal bir sesle konuşmaya devam etti ama sözcüklerde gizli ve sıra dışı bir titreklik seziliyordu.

"Tamam, sonra konuşuruz. Aradığın için teşekkür ederim... Evet, tabii... Hoşça kal."

Telefonu kapatıp tekrar boğazını temizledi, sonra Eleanor'a döndü. "Simon. Şirketten." dedi.

"A, öyle mi?" diye karşılık verdi Eleanor, nabız atışları hızlandığı için konuşmakta zorlanarak. "Ne istiyormuş?"

"Rakamları."

"Ne?"

"Bazı rakamları. Ocak ayına."

Ne feci yalan söylüyor, diye düşündü. Bu kadar kötü yalan söyleyerek onca yıl beni karanlıkta tutmayı nasıl başardığını anlayamıyorum.

"Pazar günü durup dururken niye rakamları istiyor?" diye sordu, John'un, onun beklenmedik bir şekilde geliş yüzünden kıvrınmasını izlemekten zevk alarak.

"Şey için - ehm... Aman Eleanor, öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum. Senin bölümünle ilgili değil. Allah aşkına, sen neden birden benim işlerimle ilgilenmeye başladın ki? Anlamazsın zaten, o yüzden hiç girm-"

"Ne?" dedi Eleanor. "Ne dedin? Nasıl böyle konuşursun? Bir kere anladığımı çok iyi biliyorsun. Burada

İHANET

sadece ikimiz varken o elinin hamuru klişesini devam ettirmeye gerek yok. Ofiste müsamaha gösteriyorum; küçük kafamı rakamlarla yormamam, zor işleri erkeklere bırakıp kumaşlarla oyalanmam gerektiğine dair şakalara filan alıştım. Sen memnun olduğun sürece hoş görürüm. Ama bunu burada da yapmana gerek yok - bunun doğru olduğu konusunda kendini kandırmak zorunda değilsin. Bundan daha fazlasını hak ettiğime hiç şüphe yok. Ve seni çok az görüyorum, tamam mı? Bence haftanın sadece iki günü seni görebiliyorken şirketten birinin rakamlar hakkında soru sormak için seni neden pazar günü aradığını sormaya hakkım var."

Eleanor böyle bildik bir tarzda ve John'un hafta içi olmamasına çok doğal bir göndermede bulunarak tartışabildiğim görerek şaşırıldı ve çok sevindi. John, uyduruk yalanına inanıldığından emin, abartılı bir şekilde iç geçirdi; karısından gelen her zamanki eleştirilerin rahatlığıyla gevşedi.

"Kusura bakma sevgilim, çok haklısın. Aramaması gerekirdi, ben de ukalalık yapmak istemedim. Kusura bakma canım. Kırılmadın ya?"

Eleanor'un içinden ona vurmak geldi ama bunun yerine eliyle saçını arkaya attı ve şimdilik ona dokunma-maya karar verdi.

"Kırılmadım," dedi Eleanor gülümseyerek. "Bu gece kalıyor musun sahi?"

"Hayır, sanırım dönsem iyi olur. Sabah erkenden toplantım var, ondan önce de dairede halletmem gereken bir iş. Yemek için tasalanma, Londra'da bir şeyler yerim."

Eminim yersin, diye düşündü.

John eşyalarını toplamak için yukarı çıkar çıkmaz Ele-

anor telefona koştu ve 147 'i tuşladı. "Bugün on beş sıfır beşte arandınız," dedi kayıtlı ses, ellilerin BBC spikeri gibi çok resmi ve kusursuz bir tonda ve önceki aramanın kaynağı olarak bir Londra numarası verdi. "Geri aramak için, üçe basın," diye ekledi ses. Eleanor hiç düşünmeden üçe bastı. Telefonun öbür ucunda bir zil çaldı ve Eleanor, John'un üst kattaki yatak odasında devinmesini yarım yamalak takip ederek, soluğunu tutup dinledi. Arayanın kimliğini saptar saptamaz telefonu kapatacaktı.

"Alo?"

O değildi. Eleanor, Susan'ın genç ve hafif sesini tanıdığında gerilim ve can sıkıntısının buhar olup uçtuğunu hissetti. Telefonu fazla düşünmeksizin kapatmaya yeltenmişti ki, kol kasları beklenmeyen ses yüzünden kaskatı kesildiğinden bir an duraksadı.

"Alo?" dedi Susan tekrar, hafif ağlamaklı bir sesle.

"Susan, benim. Eleanor. Eleanor Halan."

"Aman Tanrım!" diye karşılık verdi kız. "Bir dakika önce aradım ve-"

"Aradığını biliyorum."

"A, olamaz, sana- yani nereden biliyorsun? Sana söyledim mi? Korkunç bir şey mi yaptım? Çok ama çok özür dilerim. Düşünemedim. Daha önce bu numarayı hiç aramamıştım, düşünemedim. Hafta sonları acil bir şey olduğunda aramak içindir bu numara, ama babam bana aramamamı söylediler hep. Çünkü sen insanların aramasını istemiyormuşsun."

Eleanor şaşırırmaktan ziyade sinirlenerek iç geçirdi; sıra dışı açıklamalara o kadar alışmıştı ki kocasının diğer hayatına dair karmaşıklık ve yalanlar artık onu şok etmiyordu.

"Arayıverdim işte," diye devam etti Susan. "Çok aptalım. Ben şey olsun diye-"

İHANET

"Susan, önemli değil. Hayır, bana söylemedi. Bana hiçbir şey söylemedi. Kızgın da değil. Sorun değil, kötü bir şey olmadı."

Eleanor John'un banyoya girdiğini duydu ve onun hazırlığının son aşamalarında olduğunu anladı. Evden çıkıp arabaya yolculuğunun her zamanki açılışı olarak tuvaleti kullanacak ve ellerini yıkayacaktı.

"Bak, Susan, uzun konuşamayacağım. Bana hemen şunu söyle: Neden aradın? Ve ona ne dedin? Bir şeylerin değiştiğinden haberi var mı?"

"Hayır, yok. Aradığımda ne büyük bir aptallık ettiğimi anladım ve ona annemin hasta olduğunu, benden onu aramamı istediğini söyledim. Daha önce de yapmıştım bunu. Sen oradayken aradığım için daha sonra bana kızacaktır, ama başka bir şey düşünmeyecektir. Uyuz oldu, hepsi bu."

"Peki, neden aradın?" diye sordu Eleanor, kızın kullandığı dil hakkında yorum yapma arzusunu bastırarak.

"Salı günü gelebileceğimi söylemek için. Hepsi bu. Salı günü gelmek istiyorum."

Bir sessizlik oldu. Susan'ın, davetini kabul etmesi Eleanor'u çok duygulandırmıştı. Gayet normal ve kibarca söylemişti bunu.

"Bak bu iyi haber. Ben seni alırım. Arabayla. Daha önce gelmediysen burayı bulmak hayli zor olabilir ve istasyonda her zaman taksi de bulamazsın. Araban yok, değil mi?"

"Yok ya, nerede!" dedi Susan gülerek. "Annemin de yok. Ama zaten kullanamaz. Ben kullanabiliyorum ama benim de-"

"Susan, sohbetimizi burada kesmemiz gerek. Seni Marylebone High Caddesi'ndeki Bakers kuru temizlemenin önünden alacağım, o caddeyi biliyor musun?"

"Pardon - çok konuşuyorum. Evet, tabii ki orayı biliyorum."

"O zaman Salı günü saat on birde seni oradan alırım. Ayrıca çok konuşmuyorsun. Hiç ilgisi yok. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler. Teşekkürler, Eleanor Hala. Yemeği ipe çekiyorum. Hoşça kal."

"Ha, bir de, Susan - annene haber verirsen iyi olur söylediğin şeyi. Annenin hasta olduğunu söylenmiştin ya. Yoksa baban sorduğunda haberi-"

"Ben de şimdi bunu yapacaktım. Sence kızarmı? Yani çok sersemce. Hastalanıp bana telefon ettirdiğini söylemek zorunda kalacak."

"Susan, annenin kızacağını hiç zannetmiyorum. Annen eminim bu yalan işinin zorlanmadan üstesinden gelecektir. Üzülme."

"İyi ama babama görüştüğümüzü söylersek daha kolay olmaz mı? Ona neden-"

"Hayır!" diye bağırdı Eleanor, ama çabucak sesini alçaltarak devam etti: "Hayır, Susan. Senin anlamadığın bazı şeyler var. Sana yakında her şeyi anlatacağım, söz veriyorum, ama - yani aileler, ilişkiler filan ne kadar karmaşıktır, bilirsin. Baban benim o geceki ziyaretimi şimdilik bilmezse daha iyi olur. Dinle, artık kapatmam lazım. Salı günü görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Görüşürüz. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Tam telefonu kapattığında, elinde siyah deri bavulu ve evrak çantasıyla John geldi.

"Kimdi o?" diye sordu, bavulla çantayı odanın kapısının önüne koyup ona doğru ilerleyerek.

"Andrew," diye cevap verdi Eleanor, ağabeyinin ismini aceleyle bir bahane olarak kullanmak suretiyle çık-

İHANET

mış olduğu seyahatin nedenleriyle ilgili tekrar sorguya çekilme fırsatı vermemiş olmayı dileyerek.

"Ha, iyi mi peki? Yani tekrar gitmeyi filan düşünüyor musun?"

"Hayır, iyi. Şu anda gitmeyi düşünmüyorum. Birkaç günlüğüne o tarafa kaçabilirim gerçi. Hâlâ kendime gelemedim niyeyse."

"Gelemedin, evet, belli oluyor."

Belli oluyormuş! diye geçirdi içinden Eleanor. Ne de olsa düşünceli, ilgili eşsin.

"İyi bir fikir olabilir," diye devam etti John, "biraz temiz hava filan."

"Burada bol bol temiz hava var, John. Bahçemiz de büyük. Havası için gitmediğimi biliyorsun."

"Pardon, pardon. Sinirlenmene gerek yok, Eleanor. Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun. Senin bahçen ne kadar güzel olsa da - evet, içinde saatlerce çalıştığını biliyorum — yeşil kuşak bölgesinin havası Gloucestershire'ın ormanlarınınki gibi olmaz. Tamam mı? Ben senin bahçenin büyüklüğüne ya da güzelliğine laf-"

"Rica ederim bu kadar gururlu olma, John. Git de arabana bin. Yoksa trafiğe kalacaksın," dedi Eleanor, sesinin normal çıkmasına sevinerek. Beyninde fırtınalar estiren ağır ve yakıcı öfke sözlerini bu küçük masum saldırılara çevirebilme becerisine şaşıyordu.

John arka koridordaki askıların birinden montunu kapıp kapının yanından çantalarını alarak dış kapıya doğru yürürken Eleanor da onun peşinden gitti. Ensesinde, yakasının üzerine düşen saçlar hâlâ koyu renkliydi ve evrak çantasını almak için eğilip aşağı baktı-

ğında bu saçlar tıpkı sivri uçlu bir saçak gibi düz bir şekilde hareket edince Eleanor'un aklına hayvanat bahçesinde görmüş olduğu tropik bir kuşun boynundaki tüyler geldi. Aradaki deri solgun ve çizgisizdi ama Eleanor'un bahçede fark ettiği gibi hamura benziyordu. John doğrulunca saç tekrar yakanın üzerine geldi ve yaka tekrar boynunun kalanının kırmızılığına oturdu. John arkasına dönüp ona baktığında Eleanor onun, hâlâ siyah olan kaslarıyla şaşırtıcı bir tezatlık oluşturan, şakaklarındaki ve kulaklarının önündeki kuru saçta baktı. Yaşlanmışsın, John, diye düşündü. Kaç tane metresin olursa olsun, sana kendini ne kadar güçlü hissettirirlerse hissettirsinler, yaşlandın. Tıpkı benim gibi.

John eğilip onun yanağından öptüğünde Eleanor Ya-huda'yı düşündü. Bahçede önünden geçip yürüdükleri ateşten yükselen duman kokusu sinmişti John'un üzerine, eliyle kolunu kavrayıp şöyle bir sıktığında Eleanor bütün vücudunda başına doğru yükselip oradaki öfke ve ihanet duygularıyla birleşen bir arzu duydu. Onu aynı anda hem isteyip hem de ondan nefretetme kabiliyetine bir kez daha hayret etti ve uzanıp zırlak ve çaresiz bir arzu fırtınası içinde ona sarılmamak için, John'un göğsünü sertçe ovaladı.

"Oldu, sevgilim," dedi, biraz geri çekilip kapıyı açarak, "hafta içi görüşürüz, herhalde."

"Gelecek misin?"

"Evet, gelirim herhalde. Çarşamba filan gelebilirim. Bir gece dairede kalır, bir iki işi hallederim."

Yani bu hafta geceleri bana göre planlayacak? diye düşündü Eleanor. Hayatı ne kadar karmaşıktır. Hangi evde uyuyacağına nasıl karar veriyor? Ve hangi kadınla? Şimdi plan yapıyordur: Onunla iki gece, sonra be-

İHANET

nimle bir, sonra- düşüncelerini yarıda kesti ve elini kaldırıp ona salladı.

"Hoşça kal, sevgilim!" diye seslendi, sesinin tam bir eş edasıyla çıkmasını umut ederek. "Çarşambaya görüşürüz!"

13. BÖLÜM

Hiç saçımı kesmeyi düşündün mü Susan?" Kesiyo-rum zaten. Kesmeseydim daha uzun olurdu." "Evet, tabii. Ne aptalım," dedi Eleanor, yarı dolu makarna tabaklarının üzerinden Susan'a gülümseyerek. "Hiç kesmedin demek istemedim. Tabii ki. Yani daha kısa bir model düşündün mü hiç? Çok güzel bir yüzün var -şekilli. Kalp şeklinde, gerçekten, değil mi?"

"Öyle mi?" diye güldü Susan. "Hiç öyle dendiğini duymadım. Hiç sevmiyorum zaten. Yüzümü."

"Sevmiyor musun? Sevmelisin. Sende modellerde aradıkları yüz var, biliyor musun? Ama şu var - yani bana laf düşmez tabii ama bence fazla kapatıyorsun onu."

Susan'ın fena halde aklı karışmıştı. Tam bir çatal tagliatelle'yi ağzına götürürken Eleanor'a döndü ve bir şey söyleyecekmiş gibi kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordu Eleanor. "Ne diyecektin?" "İğrenç bir yüzüm var. Neden modellerden bahsediyorsun? Onlar çok güzeldir."

"Hayır, önemli olan kemik yapısıdır. Model olacak değilsin tabii Susan. Ama senin kemik şeklin de güzel."

İHANET

Susan kıkırdayıp makarnayı ağzına tıktı, eriştelere biri çataldan kayıp çenesinden sarktığı için tabağın üstüne eğilerek. "Bence modeller hakkında garip düşüncelere sahipsin, bütün söyleyebileceğim bu."

"Evet, haklısın herhalde. Ama yine de seni kısa saçlı görmeyi çok isterdim. Ve daha az makyajla."

"Makyajımın nesi varmış?"

Eleanor çok ileri gittiğini anladı ve hemen öne uzanıp elini Susan'ın elinin üstüne koydu.

"Bir şeyi yok. Ben biraz eski kafalıyım galiba. O farlara filan alışık değilim pek - sen bana bakma. Sen çok hoş bir kızsın zaten."

"Teşekkürler."

Susan yemeyi sürdürürken Eleanor onu izledi. Gerçekten güzeldi ama genç, taze teni kalın bir fondöten tabakasının altına gömülmüştü ve fazla kat verilmiş saçları onu uzun, sıska ve çökük gösteriyordu. Güzel bir küt kesim saçta daha dolgun bir görünüm verir ve çene hizasında içeri doğru kıvrılarak çene çizgisini vurgulardı. Yumuşak renkte bir farla yapılacak hafif bir makyaj, Eleanor'un aldatici modern maskenin altında yattığını görebildiği küçük yaramaz kız özelliğini ortaya çıkarırdı. Juliette Greco ile Dora Carrington arası bir şey — ama doksanlar tarzında.

"Makarna güzel mi?" diye sordu, kızın tabağındaki sosun sonunu çatalının kenarıyla toplamaya çalıştığını görmekten memnun olarak. ; "Evet, çok güzel olmuş gerçekten, teşekkürler."

"Biraz salata al."

"Evde nasıl yemekler yapar- Yapılır yani? En sevdiğin yemek hangisi?"

Ah kahretsin, berbat bir gazete anketi ya da bir televizyon yıldızına sorulacak soru listesi gibi konuştuğu-

mu düşünecek şimdi: "En sevdiğin yemek nedir? En sevdiğin renk hangisi?"

"Genelde arkadaşlarımla dışarıda yiyorum. Ama annem de iyi aşçıdır. Güveç, et filan. Makarnayı da severim. Ama genelde bu şekilde yemem."

Eleanor ayağa kalkarak Susan'ın tabağını aldı. "Fırında elma yaptım, Susan. İstemezsen yemek zorunda değilsin elbette ama-"

"Yo, alırım. Teşekkürler. Tabakları temizlemene yardım edeyim mi?"

"Boş ver - iki tane şey. Hiç kalkma. Peki, dışarı çıktığında ne yersin? Çok pahalı değil mi?"

"McDonald's. Çin yemeği. Böyle şeyler. Babam bana para veriyor. Annemle birlikte yemeyi sever zaten, benim de dışarı çıkmama bir şey demiyor. Çıkayım diye para veriyor. Böyle."

"Demek öyle?"

Susan boş makarna tabağını almak için uzandığında Eleanor onun tepesine baktı. Babası metresiyle rahatça eğlensin diye, kızın elinde beş poundla evden çıkıp tatsız tuzsuz bir hamburger veya bir paket patates kızartması yemeye gidişini gözünde canlandırınca içinde inanılmaz bir acıma hissi uyandı. Ne hakları var? diye düşündü. Ne hakla dünyaya bir çocuk getirip sonra da kendileri için istedikleri her şeyi ona vermiyorlar? Gerçi bu zavallı, basit sürtük âşık, kızının olağanüstü olduğunu sanıyordur. Uzun ve cansız katlar ve ucuz küpeler tam onun mahallesine göre. Ama John: John'un hiç bahanesi yok. Yukarıdan Susan'ın leylak rengi dar kazağına, siyah alt eşofmanına ve süslü küpelerine baktı: Bir kulağın ince kıvrık kenarında üç küçük halka ve diğerinde iki halkayla bir çivi. Şimdi acıma, John kızının böyle tarzdan yoksun yetişmesine izin verdiği için öfkeye dönüşmüştü. Onun o

İHANET

dalgalı tavanlarından farkın yok, kızım. Senin çirkin ve heba olduğunu bilse de umursamıyor. Parasını ve zamanını harcayacağı daha önemli şeyleri var.

Tabakları lavaboda yıkadıktan sonra onları bulaşık makinesine koymak için eğildi. Doğrulup fırından elmaları almaya giderken Susan'ın masaya eğilmiş ince bedeni bir kez daha gözüne ilişti. Bir an durdu ve hiç kıılmadı. Zihninde olağanüstü ve heyecanlı bir fikrin uyanmakta olduğunu hissediyordu ama fikir anlayabileceği kadar berraklaşmadan, bu an, Susan'm sandalyesinde kıılmadan iç çekerek arkasına yaşlanmasıyla bozuldu. Eleanor düşüncenin kendi kendine şekillenip tutarlı bir fikir haline geldiğinin de bilincinde, uzanıp mavi kenarlı bir havlu aldı ve fırını açıp iri, parlak elmaların olduğu kabı dikkatle dışarı çıkardı. Elmalar üstlerinden azıcık çatlamış ve buruşuk yeşil kabuklarına tezat oluşturacak beyazlıkta kabarık iç ortaya çıkmış, hurma, bal ve üzümünden oluşan iç malzeme de elmaların ortasından fışkırıp onları saran tereyağlı sosa karışmıştı. Elmaların ışıldayan yuvarlaklıklarının güzelliği ona tam çıkaramadığı bir şeyi çağırıyordu ve arkasına dönüp kaşlarını çatarak kabı hemen tezgahın üzerine bıraktı çünkü kabın kenarının sıcaklığı havluyu geçerek elini yakmaya başlamıştı. Susan hemen sese döndü ve Eleanor'a gülümsedi.

"Harika kokuyor. Ne demiştiniz buna?"

"Fırında elma, Susan. Fırına verilmiş elma işte - öyle ahım şahım bir şey değil. Daha önce yemedin mi hiç?"

"Hayır. Hayır, yemedim. Elmayı severim ama böyle sıcaklığını yemedim. Tanrım - buhara bak!"

"Çok eski moda bir şey. Çocukken yedim. Ama çok lezzetlidir. Yapması da kolay. Sen yemek pişirir misin?"

"Hayır, pek uğraşmıyorum."

JANEASHER

Eleanor başını salladı ve iki beyaz kaseyi kendine çekti.

"Evet, biraz denemek ister misin?"

"Ah evet. Harika görünüyor."

Susan sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Tezgaha doğru iki adım atıp üzerine eğildi ve tezgahın üzerinde kollarını bağlayarak hevesle Eleanor'un dolgun bir elmayı dikkatle kaldırıp kaselerden birine koyusunu ve kaşıkla üstüne altın sarısı sosa döküşünü izledi.

"Gerçekten çok nazıksın," dedi. "Bütün bunlara hiç gerek yoktu."

"Krema ya da dondurma da ister misin yanına? Biraz Hâagen-Dazs var, eğer istersen."

"Dondurma. Ve - hayır, bu aptalca olurdu, değil mi?"

"Ne?"

"Krema da alabilir miyim? Yoksa bu aptalca mı olurdu?"

Eleanor gülümseyerek elini Susan'ın elinin üstüne koydu.

"Tabii ki aptalca olmaz. İstedğin her şey var, Susan. Bunların hepsini sana güzel bir öğle yemeği hazırlamak için aldım, yani hem krema hem de dondurma alırsan ikimiz de mutlu olacağız, değil mi?"

"Evet, öyle galiba. İyi o zaman. Kremaya bayılırım." "Ben de."

Eleanor, Susan'ın elmayı bitirip ardından ikinci kez dondurma yiyişini büyük bir zevkle izledi. Sofrayı toplayıp bulaşık makinesinin kapağını kapatırken ne yapması gerektiğini artık iyice biliyordu ve planını yavaşça ve metotlu bir şekilde oluşturmaya devam etti.

İHANET

"Bahçede yürüylim mi?" diye sordu, aşırı sıkıcı bir şey önermiş olabileceğinden şüphelenerek.

Susan sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Tamam, madem istiyorsun. Yemek için tekrar teşekkürler - harikaydı."

"Ceketini getireyim. Vestiyere koymuştum."

"Vestiyer mi?" diye güldü Susan. "Okuldaymışım gibi geldi birden."

"Haklısın tabii," diye gülümsedi Eleanor. "Ama çok işe yarıyor, gerçi bugün artık evlerde vestiyer yok. Çamurlu botlarımı, eldivenlerimi filan nereye koyduğumu düşünmeyi hiç sevmiyorum."

Eleanor mutfaktan çıkıp arka koridordan geçerken Susan da kollarını başının üstünde esneterek ve zorlanmadan dolayı homurdanarak onu izledi. "Çoğu arkadaşımın evinde bahçe bile yok, bırak eldivenlerini koyacak odayı."

"Hayır, yoktur tabii. Ben çok şanslıyım - ve şımarık. Bilmediğimi sanma. Ama sizin daire de çok rahat öyle değil mi?"

"İyidir. Bizim de böyle büyük odalarımızın olmasını isterdim ama."

"Salon gayet büyük, öyle değil mi? Balkon da var -çok güzel bir oda değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Susan, dönüp tam bir şaşkınlıkla ona bakarak. "Salonumuzun o kadar büyük olduğunu ve balkonu nereden biliyorsun?"

"Odana dalmadan önce etrafa şöyle bir bakıvermiş-tim," diye cevap verdi Eleanor sakın bir şekilde. Hatasını ne çabuk ve kolay kapadığını düşünerek sevindi. "Şimdi ceketini bulalım."

Susan, uzun ince odanın çimen-paspaslı zemininde bir araya toplanmış yürüyüş sopalarına, tenis raketlerine, botlara, çiçek vazolarına, tırmanma ayakkabıları-

na ve köpeğin mama kaselerine hayretle baktı. Rüzgarlıklar, oltalar, su geçirmez montlar ve muhtelif yün hırkalarla yağmurluklar duvar boyunca asılı duruyor, aralarında yer alan küçük lavaboyu neredeyse kapatıyordu. Eleanor Susan'ın anorağını en yakın askıdan alıp ona uzattı ama sonra duraksadı.

"Dışarısı çok nemli - biraz yağmur atıştırıyor sanırım. Sana daha uzun bir kaban vereyim yoksa pantolonun ıslanır."

"Yo, sorun değil - fark etmez."

"Fark eder. Donarsın. Al - aptal olma."

Gülümsedi ve anorağı itiraza mahal bırakmadan çabucak geri asıp askıdan epey eski bir Burberry pardösü aldı ve Susan'a verdi. Kızın pardösüyü giyişini seyretti ve sonra kendininkini ve elinin altındaki kalın bir eşarby alıp önden koridora çıktı.

Eleanor arka kapıyı açtı ve Susan'a çıkması için başıyla işaret etti. Eleanor, pardösü kumaşının krem renginin kıza ne kadar yakıştığını düşünerek, kapı kulpu elinde, kımıldamadan durdu. Modellikten bahsederken yanılmıyordu: Kız, çok çekici olan doğal bir zarafet ve güzelliğe sahipti. Kapıyı kapattı ve kıza yetişmek için birkaç hızlı adım attı, sonra ikisi arka bahçenin kenarlarını dolaşan çakıl yolda yan yana yürümeye başladı.

"Üşüdün mü?" diye sordu Eleanor.

"Hayır, pek sayılmaz."

"Üşüdün, üşüdüğün belli," diye güldü Eleanor. "Donuyorsun, değil mi?"

"Şey, biraz."

"Sen şehirlisin, ondan. Bak bana," dedi Eleanor ve durup Susan'm omzuna hafifçe dokunarak kızın ona dönmesini sağladı. Ellerini kızın yakasına götürüp yakayı yukarı kaldırdı ve ön tarafta sıkıştırdı. Eşarby ken-

İHANET

di boynundan aldı ve nazik bir şekilde Susan'ın boynuna sardı, ardından geri çekilip gülümsedi.

"Böyle nasıl?"

"Daha iyi, teşekkürler."

"Çok şık oldun. Gayet modaaya uygun. Bu kahverengi eşarbin rengi saçınla çok hoş bir uyum sağladı. Bende hep korkunç durduğunu düşünmüşümdür."

Yürümeyi sürdürerek bahçenin ucunu ve iskeleti, tahta çubuklarına sarılmış, çabuk sararan sarmaşıklerle ancak yetecek kadar kaplanmış çardağın altından geçtiler.

"Bunu yazın görmelisin," dedi Eleanor. "Gerçekten çok güzel."

Susan cevap vermedi ve Eleanor devam etti: "Güllerle ve asma çiçekleriyle kaplanır. Altından geçerken olağanüstü kokar. Biz bunu on yıl önce diktik ve hayret verici bir şekilde büyüdü."

Hatasını ağzından çıkar çıkmaz anladı ve konuyu değiştirmek ve Susan'ın o malum soruyu sormasına mâni olmak için çaresizce başka bir mevzu aradı. Ama çok geçti.

"Biz' kim, Eleanor Hala? Sormamda bir sakınca yoksa? Kocanla mı dikmiştin, yoksa-"

"A şey, evet, sayılır Susan yani - ama bundan konuşmak istemeyiz, değil mi? Maalesef kendime saklamama izin vermen gereken bir konu da bu. Ben çok — şey, şöyle diyeyim, çok mutsuzluklar yaşadım ve ben - ben bazı şeylerden söz etmemeyi yeğliyorum. Kusura bakma, çok çekilmezim, biliyorum. Sana sadece şunu söyleyebilirim, bir gün sana her şeyi anlatacağım, tabii eğer hâlâ anlatmamı istersen. Ama şu an için sadece ihtiyar ve eksantrik bir hala olayım izin verirsen. Oldu mu?"

"Tabii."

"Ve hala demişken, bana Eleanor Hala demekten vazgeç. Kendimi ihtiyar hissediyorum. Bana sadece Eleanor de, oldu mu? Gel şimdi biraz şu kapıdan dışarı çıkalım da öğle yemeğini hazmedelim."

Tekrar eve döndüklerinde Susan'ın burnu kızarmış, Eleanor'un da parmak uçları uyuşmaya başlamıştı. Kabanlarını astıktan sonra mutfığa doğru yürüyorlardı ki Eleanor Susan'ı kolundan tutup onu koridorun öbür ucundaki büyük, aydınlık oturma odasına götürdü. "Gel burada oturalım," dedi. "Ateş yakıp ısınırız biraz."

Şöminenin önündeki sehpa da bir tabak bisküvi ve çörek hazır bekliyordu ve Eleanor gaz çubuğunu kullanarak ateşi yaktıktan sonra Susan'ı şömineye dönük koltukların birine oturttu ve çay yapmak üzere mutfığa gitti.

"Hiç gerçek bir ateşte çörek kızarttın mı?" dedi giderken.

"Hayır," dedi Susan.

"Bayılacaksın," diye seslendi Eleanor. "Bahse girerim tereyağını da en az krema kadar seviyorsundur, değil mi?"

"Pardon?"

"Diyorum ki, tereyağı sever misin?"

"Evet - severim. Ama çok kilo aldırıyor. Genellikle margarin yerim."

Ne kabayım, diye düşündü Eleanor, boş demliğe biraz sıcak su döküp çevirirken. Kız ömründe çörek görmemiştir, ben tutmuş kızarmışını soruyorum. Herhalde galeta ve gazozla beslenip Marylebone'da gezip duruyor-dur ki ayak altında dolaşmasın da John'la kaltak - "LA

İHANET

LA! Di dım di dım!" diye birden yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. "Bunlara başlamayacağım tekrar. Pam pam pa pam. Mutlu ve canlı ol. Mutlu ve canlı oooool!"

"Bana mı seslendin, Eleanor?"

"Yok, canım. Kendi kendime şarkı söylüyorum. Uzun sürmez!"

Acaba Earl Grey mi yoksa Lapsang mı yapmalı? Sevmez mi acaba? Şimdilik Hint çayı yapıp bana iyice güvindikten sonra mı Çin çayıyla tanıştırsam? Ya da her şeyi ortaya döksem de başlasam mı - neye? Nedir o? Bunu kafamda nasıl isimlendiriyorum? Yeniden eğitim? Çekidüzen vermek? Yo, yo, bu kulağa sıkıcı bir okul gibi geliyor. Aydınlanma. Bu güzel. Gayet çağdaş. Bunu onun aydınlanması olarak düşünüyüm.

Eleanor sıcak suyu lavaboya boşalttı ve sıcak demliği biraz ellerinin arasında tutarak pürüzsüz, yuvarlak porselenin avuçlarında duyumsattığı hoş hissin tadını çıkardı. Hafif bir iç geçirmeyle demliği koydu ve Lapsang Souchong kutusuna uzandı.

Başlayalım bakalım, diye düşündü. Hemen başlamak daha iyi. Aydınlanma operasyonu.

Susan dumanı henüz tütmeye başlayan küçük kömür ve odun yığınının, sonra da sehpadaki bisküvi ve çörek tabağına baktı. Geldiğinden beri ilk defa tedirgin olmuştu ve nedenini anlamaya çalışıyordu. Odada ona rahatsızlık veren bir şey vardı, tuhaf bir şey; saçma bir şey. Başını kaldırıp şöminenin üstüne baktı, ani moral değişikliğinin nedenini anlayabilmek için üzerindeki göze gezdirdi ama porselen Staffordshire cinsi köpekler, at arabası şeklinde saat, mum ve gümüş kutucuklar

ona hiçbir şey söylemedi. Aralarına yerleştirilmiş beyaz davetiyeler vardı, Susan bunları okumak için ayağa kalkıp yaklaştı. Bunların, ona rahatsızlığının nedenini açıklamayacağını bilse de bu garip halanın nasıl bir sosyal hayatı olduğunu merak etmişti.

"Ne yapıyorsun Susan?"

Eleanor'un sesi sert sayılabilirdi ve Susan kartlardan biri elinde yakalandığı için suçluluk hissiyle hemen döndü.

"A, pardon, Eleanor. Bir bakayım dedim. Çok - çok resmi görünüyorlardı da. Ne olduklarını merak ettim. Affedersin."

"Davetiye onlar. Toplantılara filan. Öyle sert çıkmak istemedim - bir şey düşünüyordum da, o yüzden. Otur-sana, canım. Ateşe fazla yanaşmışsın, birazdan parlar."

Susan kartı yerine koyup otururken Eleanor da çayla sütü getirdi. Susan hâlâ huzursuzdu ve Eleanor'un onun ruh halinin değiştiğini anladığını biliyordu ama Eleanor konuşurken, o da öne eğilip can sıkıntılığını gülümseyerek saklamaya çalıştı.

"Ona dokunmazsan iyi olur - kaynar. Evet, süt mü istersin yoksa limon mu getireyim?"

"Hayır, süt lütfen. İki şeker."

Eleanor fincanların birine koyu altın sarısı çayı doldurdu ve dirseğiyle çörek tabağını gösterdi.

"Şimdi çöreklerden bir tane al ve şu uzun saplı çatal gibi şeye batır. Kızartacak kadar ateş var orada artık, sanırım."

Susan iki çörek ve bir dilim meyveli kek yedikten sonra arkasına yaslandı ve kollarını önüne uzattı. "Çok

İHANET

güzeldi," dedi. "Gerçekten hoş. Çin çayını çok severim. Genellikle çay içmem de. Çöreğe de bayılırım ama onları iyice kızartmadığım için hep biraz beyaz ve hamur kalıyorlar."

Al işte, diye düşündü Eleanor, demek ki John'un zevkleri mecburen biraz çocuğa da geçmiş; o bayağı, plastik Barbara kevgirinden süzülerek geçebilmişler. Belki de işim o kadar zor değildir.

"Bu biraz eski moda bir eğlence, değil mi?" dedi. "Bunları ateşte kızartmak. Her sabah kahvaltıda bunu yapmak istemezdim herhalde."

Bir an durup Susan'a baktı, kızın koyu renk gözlerinde yansıyan portakal rengi küçük kıvılcımları hayranlıkla seyretti, ama bu arada çay için mutfağa gittiğinden beri kızın, bilmediği bir nedenden ötürü huzursuz olduğunun farkındaydı.

"Tekrar gelmek ister misin, Susan?" diye sordu. "Sana evi biraz daha gezdirmek ve bazı eski tablolarımı filan göstermek isterim."

Eleanor üçünü birlikte gözünde canlandırdı. John, Susan ve kendisi. Şu anda onun olduğu yerde oturmuşlar. Gülüyor, sohbet ediyorlar. Çörek kızartıyorlar. Anne, baba ve evlat. İsteddiği bu muydu? Planı - aydınlanma - bilinçaltında aceleyle şekillenmiş, henüz zihninde mantıklı bir nihayete vardırılmamıştı. Çocuğun formüle eklenmesinden önce - öz çocuğunu ayartmak suretiyle Barbara'ya işkence etme imkanının farkına varmadan önce - geleceğinin nasıl olmasını istediği konusunu hiç düşünmemişti; bu içine gömüldüğü yalan ve ıstırap karmaşasından nasıl bir sonuç çıkmasını umduğu sorusunu kendine hiç sormamıştı. Bu bildikleriyle John'un karşısına ne zaman nasıl çıkacağını ve bunun sonuçlarını düşünmeyi öyle çok bir kenara itmişti ki bu konu-

da mantıklı bir şekilde düşünmekten acizdi artık. Fiziksel açıdan işkenceli olan, - artık şiddeti olmasa bile sıklığı azalan - kıskançlık nöbetleri onun öfke ve özlem duygularıyla pençeleşmesine neden oluyordu; dehşetli arzusunun nesnesine zarar verme, onu sakatlama -hatta öldürme - dayanılmaz isteğiyle onu kucaklayıp sarılma, zapt etme ve defalarca sevişme arzusu arasında kalıyordu. Her küçük fırtına dindikten sonra bitkin bir halde karardan vazgeçmek veya başka bir zamana ertelemekten daha ileri gidemiyordu.

Bu seni korkutacak, Barbara, değil mi? Telaşlanacaksın. Senin konuşma şeklin onun dikkatini çekmeye başladığında. Görüntün; olaylara sinik bakışın; korkak, sinik yaşam tarzın. Benim sahip olduğum güzel şeyleri gördüğünde; ona gösterebileceğim, verebileceğim. Sana tepeden bakmayı, acımayı öğrenecek. Böyle olduğun için, hoşlandığın şeyler yüzünden, davranışların yüzünden. Sonra da. Sonra da ona söylerim. Senin gerçekte ne olduğunu ona söylerim. Göründüğünden de kötü olduğunu. O iğrenç cilanın daha tiksindirici bir şeyi sakladığım. O bayağı, zavallı yüzeyin altında senin aslında kaltağın teki olduğunu. Koca çalan. Yalancı. İşte o zaman senden nefret edecek.

"Susan, arada bir böyle ziyaretime gelmeye ne dersin? Yani her hafta filan? Bu yemek gerçekten çok hoşuma gitti sana göstermek istediğim çok şey var. Birlikte yapabileceğimiz şeyler de var. Yani tiyatro, konser... Tiyatroya gitmekten hoşlanır mısın, mesela?"

"Sadece iki kere gittim. Okulla. Bir de Noel'de, sanırım. Sinemayı severim tabii. Birkaç konsere de gittim. Wembley. Ve - a, bilmiyorum, hatırlayamadım."

"Seni tiyatroya götürmek çok hoşuma gider. Hoşuna gidecek bir şey bulurum. Ve biraz alışveriş yapmama da müsaade etmelisin. Birkaç şey almama."

"Hayır, bunu yapmamalısın. Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok. Böyle iyi."

"Biliyorum. İhtiyacın olmadığını biliyorum ama bu istediğin bir şey olmadığı anlamına gelmez, öyle değil mi? Bunu bir hikaye gibi düşün - zengin ve yaşlı bir kadın ortaya çıkar ve kahramana güzel elbiseler ve mücevherat alır. Masalsı bir vaftiz annesi misali. Sana dünyanın ne kadar güzel olabileceğini, dünyanın kimi müziğinin ne kadar sihirli olduğunu gösterecek bir vaftiz annesi gibi. İpeğin tenine değdiğinde verdiği duygunun veya Mozart dinlerken buz gibi şampanya içmenin ne kadar özel olduğunu gösterecek bir vaftiz annesi."

Susan güldü ve fincanını tabağına koydu. "Her şeyden önce, sen yaşlı değilsin. Masal kahramanı olmadığın da kesin. Hayalinde canlandırdığın gibi değil en azından. Ama biraz hikaye gibi konuşuyorsun. Kulağa hiç de gerçek gelmiyor."

Ama Eleanor, kız gözlerini ona çevirdiğinde içlerinde parlayan küçük heyecan ışıltısında Susan'ın ruhunda küçük bir tahmin kıvılcımının çaktığını ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu oradan çıkarmasının mümkün olmayacağını gördü.

Eleanor Susan'ı istasyona götürüp Londra trenine bindirdi. Geri döndüğünde dosdoğru gidip kızın bulmuş olduğu davetiyeyi kontrol etti. Muhitteki bir kokteylin davetiyesiydi; endişelenecek bir şey değildi. Üstte el yazısıyla 'Bay ve Bayan Hamilton' yazıyordu.

"Erkek kardeşiyle evli olsam, ortada bir Bay Hamilton olmalı da nerde? Öldüğünü varsaysak bile, beni davet eden insanlar bunu bilmiyor olabilir. Ciddiye ahna-

çak bir Şey yok burada, bence," dedi sesli bir Şekilde.

Yine de biraz gergindi. ayla odaya döndüğünde Su-san'da bir değişiklik olduğunu anlamıştı. Biraz suçlu, biraz tereddütlü görünüyordu. Eleanor odaya göz gezdirdi. Susan gelmeden odadan John'a dair bütün kanıtları ortadan kaldırmak için çok uęraŐmıŐtı. Kızın ortalıkta bir adama ait bariz izler bulup da bir açıklama beklemesini istemezdi ne de olsa. Bütün delilleri kaldırdığını sanıyordu.

Ama Susan ateşin önündeki sehpaye oturduysa, pozisyonun sağladığı farklı açıyla, köşede asılı evlilik fotoğrafını görmüş olabilir.

14. BÖLÜM

John, Barbara'nın karşısındaki koltukta oturmuş gazete okumaya çalışıyordu. Pek sık endişelenmezdi. Hayatta kendini fazla zorlamama felsefesi ona sağlam bir konum sağlamıştı ve iş yerinde koyduğu kurallarla evdeki kontrollü huysuzluğunun ardında yatan sebep huzur içinde yaşama ve sorunlardan kaçınma arzusundan başka bir şey değildi. Abartan insanlara tahammülü yoktu - tartışmalar ve duygusal sahneler onda kaçıp saklanma isteği uyandırır - ve en sevdiği işlerin ofisinde tek başına ilgilenebileceği türden şeyler, en gözde gevşeme yönteminin gazeteye veya kitaplara gömülmek olması, onu yakından tanıyanlarca şaşılabilecek bir durum değildi. Ama arada bir olaylar onu geri itip hayatına nesnel bir açıdan bakmaya zorlardı; gördüğü şey ise onu baskı altına alıp dehşete kapılmasına neden olurdu. Sade düzenlerden ve sorunsuz ev yaşantısından hoşlanan biri için, farkına bile varmadan içine girdiği bu fazla tehlikeli ve karmaşık düzenin bir kabustan farkı yoktu.

Başta çok kolay görünmüştü. Evliliği başlangıçta gayet tatmin ediciydi: Eleanor ne kadar yeterli ve akıllı bir

eş olduğunu ispatlamıştı - evde olduğu kadar işte de aktifti - ama fiziksel olarak onunla aynı istekleri paylaşmadığını anlaması uzun sürmedi. Tıpkı yaşıtı pek çok erkeğin hayatında olduğu gibi, eksikliğini duyduğu tek şeyin ateşli seks olduğunu sanmıştı. Arada bir bardan kaldırdığı bir sekreter veya kız bu konuda ona yetiyor da artıyordu, ama Barbara'yla birkaç seferden sonra, onun o rahat, doğal sıcaklığını ve şefkatini, en az şaşırtıcı profesyonel tekniği kadar özlediğini şaşırarak fark etmişti.

Lezzetli ev yemeği davetlerine hayır demek mümkün değildi. Dairede tek başına veya siyaset, spor üzerine görevlik etmesinin gerektiği barlarda ve restoranlarda iş arkadaşlarıyla geçirdiği sayısız gece onun rahat, sorunsuz ev yaşantısı ve bunu kendi isteğiyle sunan Barba-ra'nın cazibesine kapılmasını kolaylaştırmıştı. Ona böyle ayan beyan hayranlık duyulması yeni ve baştan çıkarıcı bir şeydi, Barbara da onun ihtiyaçlarını hemen sezmiş ve birlikte geçirdikleri akşamları bir süre sonra vazgeçilmez rahatlık ve gevşeme sığınakları haline getirmişti. Bazen onun Paddington'daki küçük dairesinde kalırlardı, ama Eleanor'un arayıp onun dışarıda olduğunu anlaması John'u tedirgin ediyordu, o da Barbara'yı giderek daha sık kendi evine davet eder oldu.

Her ne kadar sabahları dikkatle etrafı toplayıp te-mizlese de Barbara'nın varlığının sonsuza kadar fark edilmeden kalamayacağını bildiği için ve Barbara da işten çıkarılıp dairesini de boşaltmak zorunda kalınca, ona kendi apartmanında bir daire kiralamak mantıklı ve doğal bir karar gibi gelmişti. Ona göre bu düzenlemeyle iki kadın da incinmemiş olacaktı ve öteki ihtiyaçlarını hafta içi gidererek evliliğini sorundan uzak tutabildiği için sık sık kendini tebrik ederdi.

Barbara'ya bir çocuk yapmayı önererek kendini dahi

İHANET

şaşırtmıştı. Onun sıkılmaya başlamasından korkuyordu; tek başına geçirilen uzun günler ve hafta sonları, John'un keyfini çıkardığı rahatlığı arayan Londra'nın yağmacı erkeklerine meyletmesine neden olabilirdi. Böylelikle Barbara'ya, gizlice özlemine çektiğini bildiği mükemmel, oyalanma vesilesini vermek çok iyi bir fikir gibi gelmişti.

Barbara hiç bebek arzusu dile getirmemişken yine de, hamilelik ve doğum hakkında konuşma şeklinden ve çocuklu televizyon programlarına duygusal olarak biraz fazla bağlı olmasından bu sevgisi belliydi. John da onun bundan hiç bahsetmemesinin nedeninin isteme-mesiyle alakasının olmadığını, yalnızca John'un istemediğini düşündüğünü ve bütün çabasının onun Londra hayatını onun sevdiği gibi sorunsuz ve rahat kılmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordu.

Ama John bunu sırf onun için istemiyordu. Geriye dönüp baktığında, John - babalık hislerinin kabardığı nadir zamanlar dışında Barbara'nın ayak altından uzak tutacağı - bir erkek evlat düşüncesinin çok hoş geldiğini kendine itiraf ediyordu. Hafta sonları Sur-rey'deki çocuksuz sahaya dönme imkanı da mükemmel dengeyi oluşturuyordu.

Ama tabii işler hiç de onun planladığı gibi gelişmedi. Çocuk kız olmuştu ve Barbara onun John'u rahatsız etmemesi için kendini paralasa da bu evlat John'un Londra hayatının ahengini tahmininden fazla bozmuştu. Bebekliğin gürültülü dağınıklığının ardından çocukluğun imkansız talepleri onun ardından da ergenliğin somurtkanlığı gelmişti. Muhitteki okuldan ayrıldıktan sonra iş bile bulamamıştı kız. John onun huysuzluk ve tersliklerinden uzak durmaya çalışsa da belli bir alaka giderek daha zaruri hale geliyordu.

Şimdi Barbara'da bir terslik, onu üzen bir şey olduğunu anlamıştı ve isteksizce gazetesini bırakarak gözlüğünün üstünden ona baktı. "Susan nerede?" diye sordu, bacak bacak üstüne atarak.

"Dışarıda. Arkadaşlarıyla."

"Hı. Son zamanlarda çok dışarı çıkıyor, değil mi? Bir sorun yok ya? Yine bir sorunu yok, değil mi?"

"Hayır. Hayır, tabii ki yok, John. Bir şeyi yok. O artık bir yetişkin, biliyorsun. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Böyle söyleyip duruyorsun. Ama o aralarına karıştığı insanlardan pek hoşlanmıyorum, biliyorsun." Gözlüğünü burnunun üstüne iteledi ve gazetesine döndü. Barbara yüreğinde bir sevgi ve dehşet duygusuyla onu izledi. Neden bunun ona bu kadar zor geldiğini anlamı-yordu. Daha önce de yalan söylemişti; kızına senelerce babası hakkında yalan söylemişti. Onun 'Eleanor Ha-la'yla geçirdiği hafta sonları hakkında. En büyük yalan da, Susan'ın annesiyle babasının evli, kendisinin meşru, bunun John'un ailesi, onun tek ailesi olduğunu sanmasına izin vermektir. Ama bunlar o kadar uzun ve ağır bir süreçte meydana gelmişti ki yalan söylemek asla bilinçli bir karar değildi. Ayrıca bu gerçek gibi gelmişti. Asıl gerçek ise hayal gibi geliyordu. Eleanor yıllar önce Barbara'nın aklında hayal meyal, hala gibi bir figür olarak yer etmişti ve Susan nasıl onların meşru, biricik kızlarıysa, John da Barbara'nın kendi kocasıydı.

Ama bu farklıydı. John'a yalan söylemeye alışık değildi, bu ona nahoş ve korkutucu geliyordu. John'un işten eve gelişi, yorgunluktan gözlerini ovalayıp bir oğlan çocuğu gibi pabuçlarını tekmeleyerek çıkarması onun için daima bir neşe kaynağı olmuştu. Ceketini omuzlarından alıp kollarını boynuna dolamaktan, o homurda-

nıp itiraz ederken o tatlı, buruşuk yüzünü öpmekten, sonra onu koltuğa oturtup ayaklarını ovalar ya da başını dizlerine dayarken, gününü anlatıp şikayetlerini sıralamasını dinlemekten daha güzel bir şey düşünemi-yordu. Eleanor'u düşündüğünde en ufaklık bir kıskançlık duymazdı. Onun gözünde Eleanor, eve yalnızca John'un onunla gün içinde yaptığı toplantıları veya telefon konuşmalarını anlatmasıyla ya da onunla ilgili dile getirmek istediği şikayetler vesilesiyle giren, hayali bir figürdü.

Barbara, Eleanor gibi kadınların işe gitme isteklerine, hayatlarında evleriyle ailelerini çekip çevirmekten daha fazlasına ihtiyaç duymalarına hep hayret etmişti. John'un Eleanor'un tasarımcılar veya mimarlarla yaptığı toplantılarla ilgili anlattıkları Barbara'yı şaşkınlığa uğrattı ve böyle bir kadının bu kadar enerjiyi nereden bulduğunu bir türlü aklı almıyordu. Kendi konumuyla ilgili John'la ilişkisinin başında sahip olduğu bütün şüpheler, üçgenin üçüncü tarafı hakkında şöyle etraflıca düşündüğünde dağılıverdi. Bütün hafta kocasının uzakta olmasına izin veren ve bundan şikayet etmeyen, hayattan onun eşi ve evinin hanımı olmaktan daha fazla şey bekleyen bir kadın Barbara'mn sempati duyabileceği bir insan olamazdı ve bu yüzden Barbara onun kendi isteğiyle vazgeçtiği rolü oynarken en ufak bir suçluluk duymuyordu. Onu benim sevdiğim kadar sevebilir mi o? diye düşünüyordu.

Barbara John'la köşedeki şarap dükkanında tanıştıkları ilk gün onu baştan ayağa ve sonsuza dek seveceğini anlamıştı. John'un, kız kardeşinin doğum günü çayı için satın aldığı Blue Nun şarabı yüzünden Barba-ra'yla dalga geçerken sergilediği çekicilik nefesini kesmiş ve gerçek şarap tatmak için onu dairesine davet

etmesi aklını başından almıştı. John'un istediği yalnızca seks de olabilirdi ama Barbara yüzeysel bir sıcak insan teması kuracağı kısa bir saat geçirmenin tek yolunun bu olmasına alışkındı, bu yüzden ona çabucak istediğini verirken tereddüt ve suçluluk duymadı. Yıllar boyu sayısız seks partneriyle edindiği tecrübeler fayda göstermiş, Barbara ilk gece fiziksel açıdan, bir ziyareti daha garantileyecek kadar heyecan uyandırıcı ve sıra dışı olmayı başarmıştı. Sadece cinsel değil aynı zamanda ev yemeğinden, jilet gibi ütülenmiş gömleklere, sabırla dinlemekten, sorgulamayan, eleştirmeyen sevgiye kadar günlük bedensel ve duygusal ihtiyaçlarına cevap vermede de sergilediği kendini adamaya John'un çocukça bir teslimiyetle bağlanmasını ise hiç bekleliyordu.

İstedğim her şeye sahibim, diye düşünürdü genellikle. Bana ihtiyaç duyan ve beni isteyen bu harika adam ve sevgimizin meyvesi kızımız. E. (onu hep bu isimle düşünürdü) de işiyle, elemanlarıyla, kurullarıyla ilgilensin. Onun yapması gerekeni ben yaparım, ona sahip olduğu her şeyi veren adama ben bakarım.

Barbara hani neredeyse soylu bir iş yaptığını, sessiz kalarak, kendini adayarak ve bütün yasal ve toplumsal haklarından feragati kabul ederek o ikisini ayakta tutanın kendisi olduğunu düşünecekti. John ile Susan'a bakmakla ve alışveriş yapıp, yemek pişirmekle, temizlik yapmakla geçirdiği zaman ona o kadar büyük bir mutluluk ve doyum sağlıyordu ki daha fazlasını istemeyi düşünmüyordu bile.

John'la baş etmenin tedirginlik vermesi onun için yeni ve korkutucu bir histi. Ona duyduğu sevgi benzersiz, koşulsuzdu ve böyle güvenilir, zeki bir adamı kandırmak Barbara'ya, onun bunu fark ettiğinde gösterece-

İHANET

ği kızgınlıktan korkmaktan ziyade, yanlış geliyordu. Onun öfkesine alışkındı; onun aksiliğini bir tehditten çok bir meydan okuma, kendisi için de onu yatıştırıp neşesini yerine getirme fırsatı olarak görüyordu.

Susan artık haftada bir veya iki kez E.'ye gitmeye başlamıştı ve Barbara bu konu hakkında John'la konu-şamamaktan çok rahatsızdı. Kız değişmeye başlamıştı; buna hiç şüphe yoktu. Tavrında daha önce olmayan bir kibir ve annesine davranışlarında onu çok üzen bir küçümseme vardı. Susan'ın daima Barbara'nın asla anlayamadığı bir yanı vardı; John'un ruh hali ona kendini ayak altında hissettirdiğinde akşamları arkadaşlarıyla dışarı çıkan uysal görünümlü kızı tanımak hep zor olmuştu ama Barbara bugüne kadar bunun bütün genç kızlara özgü, yalnızlığın ve gizemliliğin gayet normal bir şey olduğunu sanmıştı. Bu yeni iletişimsizlik farklıydı. Ve kadının ona aldığı yeni kıyafetleri ve ısrarla sürdürtüğü kokuyu John fark edecek diye ödü kopu-yordu. Kısa saç sorun olmamıştı - Susan görüntüsünde hep yenilikler yapardı, hatta John bu saçın hoşuna gittiğini söylemişti.

"Yemeğini hazırlayayım mı John? Etli güveç yaptım."

John gazeteyi kucağına bırakarak kollarını öne doğru gerdi, esnedi ve gözlüğünü çıkarıp ona baktı. "Hazırla bakalım. Çok açım ve yorgunluktan ölüyorum." Başını yana eğdi ve gülümsedi. "Gel buraya sersem şey. Niye canın sıkkın senin? Güvecin ekmekleri mi kabarma-dı? Ben birazdan çözerim o sorunu."

Gazeteyi yere itip kucağına oturan ve onun hoşlandığı gibi iri memelerini onun göğsüne dayayan Barbara kendini dünyanın en şanslı kadını sayıyordu.

Susan nihayet eve döndüğünde, Barbara'nın koridorda yankılanan karşılama nidasını duymazdan gelerek doğrudan odasına gitti ve kapıyı ardından kapattı. Dolabının yanındaki boy aynasına gidip kendini inceledi. Gördüğü manzara onu şaşırtmış - bugünlerde hep olduğu gibi - ama aynı zamanda memnun da etmişti. Kısa saça giderek daha çok alışıyor, başını hareket ettirdikçe çene hizasındaki dolgun, parlak buklelerin bir sağa bir sola gitmesinden hoşlanıyordu ama makyajdaki değişiklik onu hâlâ biraz şaşırtıyordu. Kalın siyah göz kalemiyle ağır fondötene o kadar alışmıştı ki gözlerinin çevresinde hafif, karaltı gibi toprak rengi ile teninin solgun, porselen gibi dokusu ona hâlâ az ve belirsiz geliyordu. Eleanor'un onun için ayarladığı makyözle ilk bir araya gelişlerinin ardından hemen eve koşmuş ve eski görüntüsüne geri dönmüştü ama aynı gün daha sonra bir vitrindeki yansıması gözüne takıldığında görüntüsünün abartılılığı karşısında şaşırıp kalmış ve o an hafif makyaja bir şans tanıma kararı vermişti. Kendisine verilen planı izleyerek Eleanor'un ona zorla aldığı malzemeleri kullanmaya başladıktan birkaç sonra bundan hoşlanmaya başlamıştı. Kendisine yöneltilen hayranlık dolu bakışları da seviyordu ve kalçalarını hafifçe sallayarak veya havalı saçlarını savurarak elde edebileceği gücün şaşırtarak farkına varmıştı.

Birkaç saniye durup dinledi. Yalnızca on haberlerinin boğuk sesini işitebiliyordu ve o ikisinin en az bir yirmi dakika daha oturma odasından çıkmayacağından emindi, böylece gidip yatağın kenarına ilişti ve Eleanor'un numarasını çevirdi.

"Alo? Eleanor? Teşekkür etmek için aradım. Tekrar. Bu yeni elbiseye bayıldım - çok güzel. Ve yemek - çok

lezzetliydi." Kelimelerini özenle seçiyor, Eleanor'un tasvip etmediği sözcükleri kullanmamaya dikkat ediyordu ve yemeğe 'hoş' dememeyi son anda hatırladığı için memnundu. Halasının bazı kelimelere ve bazı şeyleri yapış şekline bu kadar takmasını yine de biraz alışılmadık ve budalaca buluyordu ama kadının bonkörlüğüne karşılık isteklerine uymak çok zor değildi. Asıl şaşırdığı şey ise Eleanor'un ondan özellikle sakınmasını istediği kelimeleri annesi kullandığında ne kadar rahatsız olduğuydu. Ebeveyninin nasıl davranıp konuştuğuyla daha önce pek ilgilendiği söylenemezdi, daha ziyade sorgulamadan kabul etmişti, ama kazandığı bu yeni bilinç onu ikisi arasında karşılaştırma yapmaya zorluyordu, bu da onu garip bir şekilde tedirgin ediyordu. Babası - onunla konuştuğunda, ki bu pek sık olmazdı - Ele-anor gibi konuşuyor, annesi ise -şey gibi—neydi Eleanor'un kullandığı o kelime, Susan'ı güldüren? Avam. Annesi avam gibi konuşuyordu.

"Çok eğlenceli bir gün oldu, Susan," diye cevap verdi Eleanor'un belirgin bir şekilde avam olmayan sesi telefonda. "Nezaketine de minnettarım ama bana vakit ayırdığın için teşekkür etmesi gerek benim. Sana hediyeler almak ve güzelliğine, çekiciliğine katkıda bulunmak benim için bir zevk. Ama senin bunu bildiğinden eminim. Peki, midyeyi nasıl buldun? Lütfen dürüst ol -alınmam."

"Hayır, biliyorum - gerçekten çok hoşuma gitti. Hakikaten. Ayrıca tatlı- puding de. Harikaydı. Sen de keyif alıyorsun, değil mi? Birlikte dışarı çıkmaktan, bana bir şeyler anlatmaktan. Ben de sana biraz müzik öğreteceğim, Eleanor. Modern müzik konusunda kesinlikle çok yetersizsin, biliyorsun. Altmışlıardan beri epey değişiklik oldu. "House" senin için ne anlam ifade ediyor?"

"Bunu duydum, Susan. Sandığın kadar bihaber değilim. House müzik. Evet - disko müziği, değil mi? Dans etmek için çalman müzik. Disko müzik dediğimiz şey, öyle değil mi? Al işte."

Eleanor Susan'ın güldüğünü işitti ve gülümsedi. Bu onun için çok yeni bir şeydi, kendinden hayli küçük biriyle yoldaşlığı. Ve daha önce varlığından bile haberdar olmadığı üvey kızına giderek daha düşkün olmaya başladığını fark etmişti. Kasıtlı yıkıcı neticesiyle birlikte bu kız baştan eğitime tabi tutma görevinin onu tatmin edeceğini önceden sezmişti; ama aynı zamanda bu kadar zevk duyacağını hiç fark etmemişti. Her geçen gün daha da sahiplenici oluyor ve kız evine döneceği zamanlar kendini çok kötü hissediyordu.

Susan'ın eğitimi vaktinin çoğunu alıyordu: Ziyaretler arasında, bir sonraki alışveriş yolculuğunu veya müze ziyaretini planlıyordu. Bu arada mucizesini, çok bariz eğitimle korkutmamak için kültüre belli bir zevk unsuru eklemeyi de ihmal etmiyordu. Hazırlık için harcadığı zaman ona şaşırtıcı bir biçimde rahatlatıcı geliyordu; bunu daha ziyade, zihninin kıyısında köşesinde teh-ditkar bir biçimde dolanan John'a dair düşünceleri uzak tutacak bir engel olarak kullanıyordu. Fiziksel olarak da faydalıydı. Ne zaman o kıskançlık sancıları vücudunu işgal etmeye başlasa, düşüncelerini bir sonraki gezintilerine yoğunlaştırıyor ve iliklerine işleyen yakıcı ıstırabın, Susan'ı yeni bir elbiseyle veya Tate'de bir tabloyla hayal ettiğinde yavaşça yok olup gittiğini görüyordu. Buluşma aralarında projesini gerçekleştirme fırsatı beklerken, her daim var olan, haykıran ne zaman? sorusunu bastırmak için Susan'ın yeniden işlenmesinin tamamlanmasını bahane olarak kullanıyordu. Ne zaman? John'a ne zaman söyleyecekti? Ne zaman

İHANET

karşısına çıkacaktı? Hepsinden zoru da, ondan sonra ne olacaktı?

"Her gün bir gazete okuduğum için biliyorum; sana bu alışkanlığı da aşlamaya kararlıyım. Bir gazeteyi baştan sona okuyarak nasıl her şeyden haberdar olacağına inanamazsın."

"Ah, yapamam, Eleanor. Gazeteye tahammülüm yok."

"Yapabilirsin tabii. Ne kadar ilginç olduklarını bir görsen — bulvar gazetelerindeki dedikodu köşeleri değil kastettiğim—"

"Biliyorum. O kadar da aptal değilim," diye araya girdi Susan.

"Elbette değilsin, Susan. Sakın aptal olduğunu düşünme. Sen son derece zeki, yetenekli ve çekici bir kızsın. Yoksa sana neden bu kadar düşkün olayım? Seninle birlikte bir şeyler yapıp sana hediyeler almayı neden bu kadar sevdiğimi zannediyorsun?"

Susan cevap vermeden önce küçük bir suskunluk oldu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Elbette böyle düşünüyorum. Sen çok keyifli bir insansın." Kısa bir suskunluk daha oldu, ardından Eleanor derin bir iç geçirdi ve tereddütlü, neredeyse ürkek bir şekilde konuştu. "Sana alışıktı olmadığın bir şey soracağım, Susan. Sakın alınma ve umarım içinden gelirse bana bağırırsın, ama en azından beni dinle. Senden istediğim—"

Birden Susan'ın kapısında hafif bir tıklama duyuldu, aynı anda kapı açıldı ve Barbara kafasını içeri uzattı. Yanakları al olmuş, küçük gözlerinde bir endişe vardı. "A, affedersin, canım, telefonda olduğunu bilmiyordum. Baban seni görmek istiyor. Seni hiç göremiyor—"

muş. Gelip bizimle oturur musun, canım? Kiminle konuşuyorsun?"

Susan yanaklardaki bu allığın ne anlama geldiğini iyi biliyordu ve bu onun midelerini bulandırıyor. Sessizce oturma odasına veya yatak odasına girdiğinde karşılaştığı görüntüler zihnine kazınmıştı ve annesinin yüzündeki sonuç onun için çok tanıdıktı.

"Kimle konuştuğumdan sana ne? Ve babamın niye birdenbire beni göreceği tutmuş? Söyle ona, işim olmaz."

Hattın öbür ucundaki bunları duyan Eleanor gülümsedi.

"Ay Susan, gerçekten, benimle bu şekilde konuşmamalısın. Ne oldu sana, canım? Gelip babana merhaba de ve bu kadar saygısız olma. Seni böyle konuşurken duyarsa ne olur, biliyorsun, değil mi?"

"İşim bitince gelirim. Şimdi git başımdan, telefonda'yım."

Eleanor kapının kapandığını ve Susan kendini yatağa bıraktığında örtülerin hışırtısını duydu, ama kızın dikkatini çekmek için ahizeye yüksek sesle konuşurken duyduğu büyük hazzın sesinden belli olmamasına çok dikkat etti.

"Susan! Annen çok haklı; hakikaten onunla böyle konuşmamalısın. Kimseyle böyle konuşmamalısın. Seni rahatsız eden şeyleri ifade etmenin çok daha kibar yolları var. 'İşim olmaz', ileride seni bırakmaya ikna etmeyi umduğum bir ifade biçimi."

Susan bir kahkaha attı yatağında öbür yanına döndü.

"Peki, Eleanor, bana sormak istediğin şu gizemli şey nedir?"

"Benim tam bir deli olduğumu düşüneceksin."

"Hiç de değil. Sana güveniyorum, biliyorsun. Benden kötü bir şey istemezsin, bunu biliyorum. Devam et - sor."

"Şey - ay yok, birden çok saçma geldi. Ben - söyleyi-vereyim bari, sen de hiç duymamış gibi davranırsın, böylece beni de kibarca geri çevirmiş olursun. Merak ettim, hiç ismini değiştirmeyi düşündün mü?"

Karşıda bir duraksama oldu ve Eleanor nefesini tuttu, kalp atışının birden hızlandığını hissediyordu.

"Değiştirmeyi mi?"

"Evet. Evet, hani başka bir isim kullanmayı?"

"Neyi, soyadımı mı demek istiyorsun? Neden?"

"Hayır, soyadımı değil. Soyadını değil tabii, sen o soyadıyla doğmuşsun, o senin gerçek adın ve sana yakışıyor," (bana da, diye geçirdi içinden alaylı bir şekilde). "Hayır, ben senin ilk adını kastettim. Seninki - ah, kaba gelecek ama öyle demek istemiyorum - seninki ne tabiatına uyuyor ne de görüntüne. Hele şimdi hiç."

"Bu çok garip! Ben-"

"Başka bir şey söyleme, Susan. Çok haklısın, garip bir düşünce. Hiç söylemedim farz et."

"Hayır, dur biraz. Aslına bakarsan- Peki, neyle değiştireyim?"

"Sophie olur mu diye düşünüyordum. Aynı harfle başlıyor, dolayısıyla yazılı şeyleri düşünmen gerekmez. Ve daha sana göre daha zarif bir isim - daha güzel. Daha çekici."

"Biraz çıtkırıldım değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte."

"Tiki mi? Kullanacağın tabir bu mu olurdu? Bunu mu demek istedin?"

"Evet, sanırım. Onun gibi bir şey."

"Unut gitsin Susan. Ben eğlence olsun diye söyledim. Benim delice fikirlerimden biri. Haftaya harika planlar yaptım, sakın geç kalma."

"Şimdi ben bir şey sorabilir miyim, Eleanor? Bana sorduğun kadar tuhaf bir soru?"

"Elbette. Ne istersen."

"Babamın ikizi var mıydı?"

Eleanor'un vücudu korkuyla sarsıldı. Bu ne anlama geliyordu?

"Hayır, Susan. Neden?"

"A, yok. Önemli değil. Merak ettim."

Ne var ki ikisi de cevapsız sorularla baş başa kaldı ve ikisi de bu soruların sorulma nedeni üzerinde uzun uzun düşündü. O akşam Susan, John ve Barbara ile oturup televizyon izlerken, Sophie olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüp durdu. Sophie Hamilton. Kulağa gayet iyi geliyordu. İlk başta çok kötü gelen ama artık aynada görüntüsüne baktığında ona büyük bir haz veren makyaj gibi mi olacaktı bu da?

"Duymadın mı beni, Susan?"

Annesinin sesi hayallerini bozdu. Sorudaki 'Susan' düşüncelerindeki hayali 'Sophie'yle esrarengiz bir biçimde çakışmıştı.

"Pardon? Yani ne? Ne dedin?"

"Temek yiyecek misin, dedim. Yoksa yatmadan sıcak bir şey mi içersin?"

"İstemem. Teşekkürler."

Annesinin bakışları televizyona döndü ve Susan, başını dizlerine yaslayıp düşüncelere dalarak ikisini bir an izledikten sonra konuşmaya başladı.

"Anne," dedi, "benim ismimi kim koydu? Bana kim Susan ismini verdi?"

"Ne garip bir soru! Hatırlamıyorum. İkimiz galiba."

İHANET

John, Susan'm ismini nereden bulduğumuzu hatırlıyor musun? Bu konuda uzun uzun konuştuğumuzu hatırlıyorum ama nasıl karar verdiğimizden emin değilim."

"Sen koydun ya, Barbara," diye cevap verdi John homurtuyla. Uzanıp boş bardağını önündeki sehpaye koydu. "Hatırlamıyor musun? Ben daha Viktorya tarzı bir şey istiyordum, Emma, Sophie veya o tür bir isim. Ama sen o kadar hevesliydin ki Susan'da karar kıldık. Sen buldun yani."

"Ah, evet, öyleymiş, Susan. Bana teşekkür etmen gerek, canım."

"Evet," dedi Susan usulca. "Evet, anladım. Anlaşıldı."

"Ne garip bir kızsın!" diye güldü Barbara. "Sanki bu yüzden kendini kötü hissediyormuş gibisin. Bazen sana neler oluyor, hiç anlamıyorum, Susan. Haydi, git de yat canım sen. Yoksa sabah kalkamazsın."

Fakat Susan başını dizlerinden kaldırıp ona gözlerinde öyle bir küçümsemeyle baktı ki Barbara hemen gözlerini kaçırıp ellerine baktı, içinden de istemeyerek yol açtığını sezdiği küçümseme yüzünden sindi.

15. BOLUM

John yüzünün rengi atmış ve gözleri kocaman açılmış halde koltuğuna yaslandı. Ağzı hafif aralıktı ve bir kenarda bir tükürük baloncuğu dudaklarının arasından çıkmakla çıkmamak arasında kalmış oyalanıyor, yanaktaki hafif seğirme yüzünden titreyerek, pencereden gelen ışıktaki parlıyordu.

"Gerçekten o kadar aptal olabileceğimi mi düşündün?" dedi Eleanor. "Bu saçma, iğrenç ikili hayatını ben öğrenmeden sürdürebileceğini mi sandın? Ayağımın altından çekil, mümkün olduğu kadar yatağımdan uzak dur diye göz yumacağımı mı sandın gerçekten?"

"Eleanor - hayır!" diye fısıldadı John. "Hayır, yapma - buna dayanamıyorum. Bunu ancak seni incitmediğimi düşündüğüm, sen hiçbir şey bilmediğin müddetçe sürdürebilirdim. Senin bildiğini- Ah Tanrım, senin bildiğini ve bunca zaman buna katlandığını düşünmeye tahammül edemiyorum. Ne kadar sabırlısın. Bir kere bile şikayet etmedin. Bundan kurtulmak için her şeyi ama her şeyi verebileceğimi anlamıyor musun? Sürekli

İHANET

seninle olmak için. O salak fahişeden ve onun piç kızından kurtulmak için."

"Yapma John. Bu hiç de nazik bir hareket olmaz, değil mi? Salak fahişe - eh, evet, o olabilir. O konuda seninle pek aynı zevki paylaşmıyoruz, ama-"

"Ama bu benim zevkim değil ki, sevgilim. Gerçekten değil. Aptalca bir hata yaptım ve yıllardır bedelini ödüyorum. Hayatta sevdiğim ve istediğim tek kadın sensin. Bunu aklına sok. Sana hayranım. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"-ama, o kız: Görüyorsun ya, John, seni şaşırtacak bir şey söyleyebilirim. Sophie - artık kendisine Sophie dediği dikkatini çekmiştir."

"Evet, evet tabii ki çaktı. Ama - sen mi? Sen mi yaptın yani? O yüzden mi böyle - değişti? Zarif oldu. Konuşması güzelleşti?"

"Elbette. Ve onu evlat edinmemiz gerektiğine karar verdim, John. Onu hiç sahip olmadığımız kızımız yapacağım. Onu kendi kızımız gibi yetiştirmeliyiz ve o-"

"A evet, sevgilim! Evet! Meleğim!"

John kendini dizlerinin üzerine bıraktı ve tam Ele-anor'un eteklerini öpmeye yeltenmişti ki üzerinde pantolon olduğunda fark etti. Hay aksi! diye düşündü ve hemen giysisini balerin etekli çekici bir şifon gece elbisesine çevirdi. Yerden yüksekliği tam öpmeye uygun seviyedeydi. Evet, nerede kalmıştı? John onun ayaklarına kapanmıştı, Eleanor da zarif bir şekilde onun tekrar hayatına girmesine ve onu yatak odasına taşımasına izin veriyordu. Ama işin büyüü kaçmıştı ve hayal bir türlü kafasında canlanmıyordu.

O hayali bırakıp bir başkasına geçti. Sessiz, alçakgönüllü eş. Hiçbir şey beklemeyen, istemeyen. Kocasının sadakatsizliğinin sorgusuz kabulü o kadar dokunaklı-

di ki, John'un gözünde yaşlarla, birlikte yemek yedikleri masada oturmuş, mum ışığında uzanıp onun elini tuttuğunu gördü.

"Bir erkeğin dileyeceği en harika eşin sen. Benimle kalacağını umarsam yüzüzlük mü etmiş olurum? Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi ummak çok mu terbiyesizlik olur? Ah sevgilim, başısla beni, başısla beni. Seni sana layık bir şekilde sevmeme müsaade et."

"Başlanacak bir şey yok, John. Hatalı olan bendim. Senin ihtiyaçlarını karşılayamadım ben. Kurullarıma, yardım derneklerime ve senin için yaptığım tasarımı işine fazlaca gömülmüştüm. Sana yeterince destek olamadım."

"Ah sevgilim, öyle deme! Sen çok ilgili, tatlı ve vericisin. Bütün o yardım ettiğin insanlar - herkese gösterdiğin o iyilik. Bense o kadar bencildim ki. Çok fena bencildim."

"Birbirimize veda etsek daha iyi olur bence. Sen sevgini ve vaktini çocuğuna vermelisin. Onun sana ihtiyacı var. Barbara'nın da. Seni bırakmak zorundayım." (Evet, bu güzel, diye düşündü Eleanor. Bu hoşuma gitti, çok güzel.)

"Hayır, sevgilim!" diye ayağa fırladı John, yüzünde korku ve çaresizlik ifadesiyle. "Hayır, beni terk etme! Ben sensiz yaşayamam - anlamıyor musun?" (Aman, hayır. Bu biraz fazla Mills ve Boon tarzı oldu, diye düşündü Eleanor. Yeniden dene.)

"Hayır, sevgilim!" diye ayağa fırladı John (evet, buraya kadar iyi), yüzünde korku (tamam, bir de - bir de ne? Çaresizlik olmasın. Aşk dolu olabilir. Evet, evet, bu daha güzel -) aşk dolu bir ifadeyle. "Eleanor," dedi ciddi bir şekilde, "beni asla terk etmemelisin. Beni bırakır-

İHANET

san öleceğimi anlamıyor musun? Sensiz bir hayatı düşünemiyorum. Sensiz yaşayamam (dikkat et, tekrara düşüyorsun). Sensiz yaşamak istemiyorum. Seni seviyorum. (A evet, işte bu!) Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Eleanor yatakta dönüp iç geçirdi. Bitmek bilmeyen düşler giderek yaklaşıyordu artık. Bunlardan birinin gerçek olacağı ana yaklaştığını hissediyordu. Hazır olmaya çok yakındı. John, Eleanor ve Sophie. Bu onun geleceği idi artık, bunu açıkça görebiliyordu. Sophie evlenene kadar birlikte yaşayacak sevgi dolu bir üçlü. Barbara sepetlenebilir, devre dışı bırakılabilir veya uzaklarda bir yerde kendisine bir meşgale bulabilirdi -kısacası iskartaya çıkarılan metreslerle aynı kaderi paylaşırdı. Eleanor keyifle omuzlarını oynattı. Ne güzel bir ifadeydi. Bunu tekrar kullanabilirdi. Iskartaya çıkarılmış metres. Eski bir çift çorap gibi. Yıpranmış. Lime lime. Pis kokulu.

Birden kararlılıkla doğruldu. Bugün. Bugün yapacaktı. Hazırdı.

John huzursuz ve rahatsızdı. Susan'la - ya da tuhaf kızın kendisine hitap edilmesini istediği ismiyle, Sophie - aralarındaki tatsızlık onu sarsmıştı. Ne yapması gerekiyordu, Allah aşkına? Bütün gün ofiste köle gibi çalışıp sonra bir de evde kızın sorunlarını çözmesi beklenemezdi ondan, öyle değil mi? Zaten kızın da çözüm filan istediği yoktu. Gayet mutlu görünüyordu ve her ne kadar onunla ve Barbara'yla iletişiminin giderek azaldığını görse de, eskiden olduğu gibi oturma odasına girip çıkarak ilgi çekmeye çalışmadığı zamanlar hayat

çok daha huzurluydu. Eğer Barbara o kadar endişelen-meseydi, ki bu durumda kendini bir şey yapmak zorunda hissediyordu, durumu aynen kabullenmeye dünden razıydı. Geçen geceki minik tartışma artık klasik olmuştu: Annesi, o eve geldiğinde kızın gelip ona selam vermesini ısrarla istiyor, sonra baba kız birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri olmadığını görüyor ve nihayet aralarındaki mesafeyi daha da açan karşılıklı şikayet ve hakaret dolu konuşmalara başlıyordu. Kızın bu zorlu dönemi tek başına atlatmasına izin vermesi için Barbara'yla bir daha konuşması gerekiyordu. Biraz serbestlik hepsine iyi gelecekti.

Biraz fazla hızlı kullandığının farkında olsa da, BMW'nun motorunun onun normalden biraz daha fazla itme kuvveti talebine hemen cevap verişini hissetmenin yarattığı haz karşı koyulmazdı ve bu güç duygusunu, Su- Sophie'yle ilgili düşüncelere daldığında hissettiği güçsüzlüğü bastırmak için kullandı. Hem eve biraz daha erken varır da şansı varsa Barbara'yı tek başına yakalar ve başını göğüslerine gömüp günün tatsızlıklarını onun anlayışlı ve sıcak şefkatiyle dağıtırdı. Kurduğu hayalden heyecanlanmaya başlayınca yerinde kımıldandı ve Marylebone High Caddesi'ni geçerken gaza biraz daha yüklendi.

Mavi Sierra'nın sürücüsünün, yandan çarpan BMW'yu görmesi veya ondan kaçması mümkün değildi. Genç adam, yaklaşan çarpışmadan saniyenin binde biri kadar önce içgüdüyle refleks olarak başını çevirdi, ama beyni ayağına frene basması için sinyal göndermeye başladığında bile çok geçti ve iki arabanın çarpışma-

İHANET

sından doğan şiddetli kuvvetle direksiyon adamın göğsüne gömüldü. O şiddetle kaburgalarına girdi, kaburgalar içeri doğru büküldüler ve yirmi bir yıldır tıkr tıkr çalışan kalbi patlattılar. Arabanın önü BMW'nun yan tarafına gömülmüştü ve iki kornanın sesi tiz bir uluma şeklinde birbirine karışırken atardamardan akan kan yavaşça ama yaman bir şekilde göğsüne doluyordu. Başı direksiyonun üzerindeydi; pembe ensesindeki saçları öne doğru savrulmuş, bembeyaz gömlek yakası ortaya çıkmıştı.

John ise hareketsizdi. Sürücü kapısı yandan vücuduna girmişti ve onun başı da direksiyondaydı. Ama o nefes alıyordu. Henüz.

Eleanor banyodan çıkarken telefon çaldı. O sabah yatakta aldığı çok önemli karardan beri bütün gün her bir hamleyi büyük bir dikkatle planlamıştı ve banyo, ağır ve dikkatlice giyinip Londra'daki daireye yolculuğun girişi olacaktı. Oraya John işten dönmeden varacak ve Sophie'yi iki kat üstteki daireye davet ederek onu şaşırtacak ve onun aynı dairenin zevk ve tarz sahibi bir elden çıkmış halini görünce sergileyeceği hayret dolu ifadeyi seyredecekti.

Sonra da o büyük yüzleşme anı; yanında Sophie'yle. İki zarif kadın John'a baştan başlama, bağışlanma ve telafi etme şansı sunacaktı. Sonra da: John'un elleri onun göğüslerinde, kulağına fısıldıyor, kalçaları birbirine dayanmış. Ve aşağıda, iki kat aşağıda, kadın onu sonsuza kadar kaybettiğinin bilincinde, tek başına oturuyor.

Havluya sarınırken hoşnutsuzluk ve şüpheyle bir an duraksadı, sonra ağır ağır telefona gitti. Yatak odasının

aynasının önünden geçerken kendinin pembe yanaklı görüntüsü gözüne ilişti ve halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Uzanıp ahizeyi kaldırırken tek hissettiği iyimser bir güven, hatta kendini beğenmişlikti ve az sonra beyinde korkunç bir şekilde yankılanacak bir canlılıkla cevap verdi. İzleyen korkunç dakikalarda, önceden anlayamamış olmasına, telefonun ziline görünüşte masum çalışmasının ona netameli gerçeği hissettirmemiş olmasına, hayatının ikinci kez altüst olacağına dair en ufak bir uyarı almamış olmasına hayret etti.

Hastaneye vardığında şoktan uyuşmuş haldeydi. Kaza ve acil durum şubesine doğru yürürken hayaller kafasında cirit atıyordu, fakat polisle yaptığı kısa telefon konuşmasından edindiği yarım yamalak bilgiyle ne beklemesi gerektiğini kafasında tam olarak canlandıramıyordu. Ciddi bir şeydi; çok ciddi. Bu kısmı gayet net bir şekilde belirtilmişti. Ama hayattaydı - muhtemelen. Ah Tanrım, hayır - muhtemelen değil; bu dayanılmaz bir şey. Polis aradığında hayattaydı. Yalan söylememişlerdir. Ama Eleanor buraya gelirken, John gitmiş olabilirdi- Hayır, gidemezdi, ölemezdi. Eleanor bunu düşünmek bile istemiyordu.

Danışmanın karşısındaki sandalyelere doğru seğirtti ve derin bir nefes alıp, önündeki iri siyahi kadının kesik eliyle ilgilenmesi için birini talep etmesini beklerken sabırsızlığını yatıştırmaya çalıştı. Çekil şuradan, aptal kadın, diye haykırdı içinden. Benimkinin hayat memmat meselesi olduğunu görmüyor musun? Al o küçük yaranı da çekil git önümden.

"Eşimi görmeye geldim. John Hamilton. Polis aradı ve... Affedersiniz-" Eleanor, boğazına bir yumru sıkışıp sesini titrettiği ve devam etmesine engel olduğu için durmak zorunda kaldı.

"Pardon?"

"John Hamilton," diye devam etti, boğazına bir yumru daha takılmadan konuşabilmek için başını sallayıp vücudunu uyararak. "Kendisi bir kaza - kendisi bir kaza geçirdi. Ben eşiyim."

"Bir dakika lütfen. Bir saniye oturur musunuz, Bayan Hamilton, ben de gidip size yardım etmesi için birini getireyim."

"Tanrı aşkına - anlamıyor musunuz, aptal mısınız nesiniz? Eşim orada ölüyor olabilir ve ben-"

"Lütfen sakın olun bir saniye. Çok üzgün olduğunuz biliyorum - lütfen oturun. Size yardım edecek birini bulayım da eşinizin yanına gidebilin. Şuraya oturun ben hemen geliyorum. Merak etmeyin."

Eleanor isteksizce çelik ve kanvas sandalyenin ucuna ilişti ve kızın bedenini hafifçe öteki yana çevirerek telefonda biriyle acil bir havayla konuşmasını seyretti. Kız konuşurken başını kaldırıp Eleanor'a çevirdi, ama cümlesinin ortasında durarak kaşları çatık halde dinlemeye başladı. Bu sırada vücudunu biraz daha öte yana çevirdi, şimdi Eleanor kızın yanağının çok küçük bir kısmını profilden ahizeyle birleşmiş halde görebiliyordu.

'Aman Tanrım, hayır! Ne olur ölmesin! Tanrım, Tanrım, ne olur ölmesin!' dedi fısıltıyla, kızın sırtına gözlerini dikmiş bakarken. Gözlerini kırparsa bu belirsizlik anının sona erip bütün dünyasının korkunç bir kabusu dönüşeceğinden korkuyordu. Kız yeniden yüzünü ona dönerek konuşmaya başladı, ancak o kadar sessiz konuşuyordu ki Eleanor ne dediğini anlamıyordu. Yine de kızın çatık kaşları içine tarifsiz bir korku salıyordu. Çok ama çok kötü bir şey olmuştu.

Daha fazla dayanamayarak sandalyeden fırlayıp danışma masasına gitti. Kızı omuzlarından sarsıp zorla bilgi almamak için kendini güç tutuyordu.

"Ne oldu? Tanrı aşkına, ne oldu? Söyleyin - lütfen söyleyin. Neler oluyor?"

Kız telefonu kapattı ve ayağa kalktı, masasının etrafından dönerek geldi, Eleanor'un kolunu tutarak konuşmaya başladı.

"Benimle gelmenizi rica edebilir miyim? Dr. Sim-mons sizinle biraz konuşmak istiyor."

"Ne olur eşimi göreyim. Nerede? Eşimi görmem gerek!"

"Anlıyorum. Benimle gelin lütfen."

Onu uzun bir koridordan geçirip küçük aydınlık bir odaya götürdü. Eleanor kapının yanından geçerken, krem rengi badanasının üstüne şablonla yazılmış 'Aile Odası' yazısını göz ucuyla gördü, ama pek aklı başında olmadığı için tam seçemediği birkaç parça eşya dışında odanın boş olması onu rahatlatmıştı. Kız ona oturmasını işaret ederken ayakta dikiliyordu, sonra panikten bayılmak üzere olduğu için korkunç bir çaresizlik içinde elleriyle başını tuttu. Birkaç saniye sonra buruşuk beyaz gömleklili genç bir adam kapıda göründü, elini uzatarak ve yüzünde neşeli bir gülümsemeyle çabucak Eleanor'a doğru yürüdü. Eleanor eli ve tebessümü görmezden gelerek adamın üst kolunu kavradığı gibi gırtlaktan gelen, öfke ve korku dolu bir fısıltıyla yüzüne doğru konuştu.

"Tanrı aşkına, genç adam, beni eşimin yanına götür. Çok ciddi bir kaza-"

"Bir dakika, Bayan Hamilton," diye yanıtladı doktor, Eleanor'un elini nazikçe kolundan alıp biraz geriye çekilerek. "Bağışlayın - inanın bana, ne kadar telaşlı olduğunuzu biliyorum, çok doğal ve size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Eşiniz hayati tehlike içinde değil ve tabii ki sizi birazdan ona götüreceğim, ama..."

Duraksadı, bu arada Eleanor'un duyguları John'un hayatı ve tehlikeyi atlattığı olması nedeniyle rahatlamak ile adamın yüzündeki kaygı ve belirsizlik yüzünden rahatsız olmak arasında gidip geliyordu.

"Evet? Evet, ne oldu?"

"Birkaç saniyede çözüleceğinden emin olduğum ve sizin açıklığa kavuşturacağınızdan şüphe duymadığım küçük bir sorunum var. Böyle sorunlar arada bir başımıza gelir. Evet, konuya gireyim. Bay Hamilton'un, ehm - karısı zaten burada, yoğun bakımda, yanında. Hani bir karışıklık - şey, eminim ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet."

"Eski eşin de ziyarete gelmesi vakidir- Yine de ben olası bir mahcubiyete engel olmak istedim. Siz Bay Hamilton'm ilk eşi misiniz?"

"Ben onun karışımı."

"Evet, evet tabii. Şey, öteki - Bayan Hamilton'm da eşinizin başucunda olduğunu bilin de. Bir karışıklık olmasın dedim. Sizi şimdi onun yanına götürüyüm mi?"

Eleanor yatağa yaklaşırken onu en çok üzenin ne olduğunu bilemiyordu: John'un kafasından fıskıran ve onu yandaki masanın üzerinde duran, vırıldayıp tıklar-dayan garip makinelere bağlayan tüpler, kablolar ve metal parçalar mı, yoksa sandalyede oturmuş küçük ve eğik figür mü? Eleanor hâlâ yanında duran doktorla sakin ve kendine hakim bir şekilde konuştu.

"O nasıl? Ne oldu? Prognoz nedir?"

Sondan bir önceki kelimeyi söylerken Barbara'nın bunun anlamını bilmiyor olabileceğini düşünerek sevindiğini şaşırarak fark etti.

"Ne yazık ki Bay Hamilton çok ciddi bir trafik kazası geçirmiş."

"Başka bir arabaya çarpmış, Eleanor. Çok korkunç -çok korkunç..."

Barbara dönüp ona bakınca Eleanor, kadının şişmiş gözlerinin ve alacalı yüzünün görüntüsü karşısında bir mide bulantısı hissetti. Bakışlarını kadının sırlıklam, sümüklü bir kağıt mendil tutan, kırmızı eklemli, berelenmiş ellerine indirdi.

"Kapa çeneni," dedi usulca. "Doktorla kocamın durumu hakkında konuşmaya çalışıyorum."

"Bayan Hamilton, lütfen..." diye devam etti genç doktor. "Evet, eşiniz çok ciddi bir trafik kazası geçirdi ve ne yazık ki durumu çok iyi sayılmaz. Şimdilik onu kontrol altına alabildik ve dediğim gibi şu an için bir tehlike görünmüyor, ama - şu an için bütün yapabileceğimiz dikkatlice gözlemleyip beklemek. Ne yazık ki başında ciddi yaralar söz konusu ve böyle durumlarda-"

"Ne tür yaralar? Bana söyleyebilirsiniz - ben aptal değilim - neler olduğunu söyleyin. Ona ne olacak? Ölecek mi?"

"Lütfen Bayan Hamilton. Eşiniz şu anda ağır bir komada ve bu birkaç saattir devam ettiği için size şu anda iyimser bir değerlendirmede bulunamam. Bu aşamada gözleri kapalı, gördüğünüz gibi ve uyanık/uyanma şeklinde bir seyir izlemiyor, bu yüzden durumunu koma halinde olarak tanımlıyorum. Kafatasındaki çatlağın önemsiz olduğu söylenebilir ama çarpışmanın şiddetinden kafasının aşırı halde sarsılmış olması daha endişe verici. Beyin taraması beynin yüzeyinin ciddi şekilde zedelendiğini gösteriyor, ama şu ana kadar beynin fonksiyonlarının ne derecede, ne süreyle hasar gördü-ğüyle ilgili kesin bir şey söyleyemiyoruz."

İHANET

Doktor şimdi alçak sesle ve gizli saklı bir edayla konuşuyordu ki bu da Eleanor'u çok memnun etti. Demek ki doktor asıl Bayan Hamilton'ın kim olduğunu ve öteki kadının görmezden gelinip mevcut konuşmadan dışlanması gerektiğini anlamıştı.

"Önümüzdeki birkaç saat çok önemli. Beyinde meydana gelecek her türlü kabarmayı izlemeliyiz; bu kesinlikle çok önemli. Kafatası sert bir kutu olduğundan ge-nişleyemez ve beyinde şişlik meydana gelirse kafatasının alt tarafına inebilir. Bu durumda beynin hayati noktalarına baskı olabilir ve - böyle bir şey meydana gelirse neler olabileceğini açıklamama gerek yok-"

"Elbette gerek yok. Teşekkür ederim, anladım."

"Bütün bunları itinayla Bayan - Bayan Hamilton'a da izah ettim." Doktor, yüzünü yatağa dönmüş, başı öne eğik ve kamburunu çıkarmış Barbara'yı gösterdi.

"Anlıyorum. Bundan sonra, Doktor - pardon Doktor...?"

"Simons."

Bundan sonra Doktor Simons, kocamın durumunu sadece bana bildirirseniz memnun olurum. Bu kadın onun akrabası değil ve bilmesi gereken veya gerekmeyen her şeyi ben ona aktarırım."

Barbara başını bile kaldırmadan göğsüne doğru usulca fısıldadı: "Bana uyar, doktor. Dediği gibi yapın. Fark etmez. Bana uyar."

"Ne yazık ki şimdi ikinizden de benimle gelip görevlileri John'un durumunu izleyebilmeleri için yalnız bırakmanızı rica edeceğim. Sizi değişikliklerden haberdar edeceğim ama şimdilik herkes için en iyisi, işimize devam etmemize müsaade etmenizdir. Bir hemşireden size çay getirmesini rica edeceğim."

16. BOLUM

İki kadın aile odasında karşılıklı oturuyorlardı, aralarında da bir sehpa ve üzerinde iki fincan çay vardı. Sessizlik Barbara'nın arada bir burnunu çekmesi, sümürmesi veya vıcık vıcık mendiliyle gözlerini silerken hafifçe tıkanma sesi çıkarmasıyla bozuluyordu. Eleanor ona tiksintiyle bakıyor, karşısındaki kadın misali duygu seline kapılarak dağılmanın eşiğinde olduğunu bilerek ama Barbara'yla her türlü yakınlık kurmaktan uzak durmaya kararlı bir şekilde sakinliğini koruyordu. En ufak bir tolerans, hatta son birkaç haftadır ona karşı duymaya başladığı acıma, tıpkı henüz edindiği amaca yönelik ve iyimser tavrının ortaya çıkışı gibi birdenbire kaybolmuştu. Kazanın ve John'u öyle korkunç bir durumda görmenin yarattığı şok bilincindeki, baskın ve güçlü nefret dışındaki her türlü duyguyu geçici olarak alıp götürmüş gibiydi. Sadece Barbara'ya değil, ta baştan beri hayatını altüst etmeye kararlı her türlü bilinmez güce karşı duyduğu nefret. Hiçbir şey için hiçbir umudu kalmamıştı.

İHANET

"Eleanor. Ne yapacağız? Ne yapabiliriz?" Perişan haldeki kadın başını kaldırıp acıklı bir şekilde Ele-anor'un soğuk gözlerine baktı.

"Hiçbir şey tabii. Beklemeliyiz. Ya da, en azından, ben beklemeliyim. Senin burada olmana gerek yok. Gerekirse ben seni ararım. Şu anda John'un yanında gerçek ailesinin olması daha iyi olur bence. Sophie'ye ulaştın mı?"

"Ah zavallı Sophie. Evet ulaştım. Demek sana da Sophie dedirtiyor, öyle mi? Zavallıcık. Ne tatlı. Ama ben hâlâ onu Susan olarak görüyorum. Elimde değil. O da buraya geliyor. Çok üzüldü. Ah zavallıcık." Tekrar ağlamaya başladı ve Eleanor, eğer ona bakmaya devam ederse kadına bir tane vuracağından korkarak başını çevirdi.

"İstersen Sophie'ye ben söyleyeyim. Senin kalmana gerçekten gerek yok. Onunla ben ilgilenebilirim. Biz çok yakınınız, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum. Çok minnettarım. Çok nazıksın."

"Senin nezaketini istemiyorum. Bunu senin için yapmadım. Ben onu kurtarmaya çalışıyorum."

Barbara anlamayan, ıstıraplı bir ifadeyle ona baktı. "Kurtarmaya mı? Neden?"

"Of, boş ver."

"Lütfen kalayım, Eleanor. Çok garip bir durumda olduğumuzu biliyorum, ama burada olmamaya dayanamam. Burada kalıp ona yakın olmak istiyorum. Gayet iyi idare ettik şey - sen öğrendiğinden beri. Çok rahatladım. Yalan söylemekten, senin bihaber olmandan hiç hoşlanmıyordum. John'a hep bunu halletmemiz gerektiğini söylüyordum. Ve ikimiz gayet - gayet mantıklı yürütüyoruz, değil mi? Kalayım, olmaz mı?"

"Sana mani olamam."

"O zavallı genç adam da... Ah, çok korkunç. Öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunları polise bırakalım, olmaz mı? Ve avukatlara."

"Ama daha yirmi yaşındaymış. Çok korkunç bir şey. Yazık çocuğa. Zavalıcık-"

"Barbara, onu tanı mıydun. Her gün insanlar trafik kazalarında ölüyor. Biz John'a odaklanalım, tamam mı? Şimdi benim işim var. Şirketten birini aramam gerekiyor; onlara da haber-"

"Zahmet etme, ben hallettim. Ruth'u aradım."

"Ne?"

"Ruth'u. Evden. Yarınki işlerle ilgilenecek. Seni arayacaktı ama polise sana haber verdiğimi söyledim. Tabii çok şaşırды, bizim - bizim birbirimizi tanıdığımızı öğrenince, ama sana geçmiş olsun dileklerini iletmemi istedi."

Eleanor'un beynindeki öfke çığılığı neredeyse dışarıdan duyulacak kadar şiddetliydi, ama gözleriyle ağzını sımsıkı kapatarak nöbetin geçmesini bekledi.

Bir süre sessizce oturmaya devam ettiler. Eleanor uzanıp ona yakın olan çay bardağını aldı ama çayın üzerinde yüzen bulanık, alacalı köpüğü görünce durak-sadı. Fincanı tekrar tabağına koydu ve arkasına yaslandı. Uzun bir sessizlik daha oldu; sonra Eleanor, bir şeye odaklanmaya çalışır gibi pencereden dışarı bakarak usulca konuştu.

"Ne istiyordun? Nasıl bir kazanç umuyordun?"

"Ne demek istiyorsun? Ne kazancı?"

"Kocamı elimden alarak. Başka birinin kocasını çalarak."

İHANET

Yine sessizlik oldu, sonra Barbara başını göğsüne gömererek sessizce ağlamaya başladı. Boğuk hıçkırıklardan anlaşılması mümkün olmayan bir şey söyledi.

"Ne? Anlamıyorum. Ağlamayı kes de bana cevap ver."

"Bir şey demedim," diye mırıldandı Barbara, burnunu çekip yutkunarak. "Hiçbir şey istemiyordum. Sadece onu sevip ona bakmak istedim. Bütün istediğim buydu."

"Sana inanmıyorum. Para, güvenlik ve bir yuva istedin. Değil mi? Onu tuzağa düşürdün. Öyle değil mi?"

"Ben sadece onu istiyordum. Onun için bir yuva kurmak istiyordum. Hepsi bu."

"Hah!" dedi Eleanor, sonra kafasını pencereden çevirip karşısındaki perişan, darmadağın yaratığa baktı. "Nasıl yaptın? Hamile kaldın yani? Onu nasıl kandırdın? O sarhoştur sen de onun üstüne atladın değil mi? Yoksa sana para mı verdi? Bir gece yalnızken seni fahişe olarak mı tuttu? Öyle, değil mi?"

"Hayır, Eleanor. Sandığın gibi değil. Tanrım - bak, ne diye bunları söylüyorsun? Birbirimizi daha fazla incitmenin ne anlamı var? Ben hata yaptım. Bunu biliyorum. Tanrım, farkındayım - anlamıyor musun? Ama ona bakıp, ilgilenmem, onu sevmem suç değildi. Oysa sen - Ah, neyse boş ver. Şimdi birbirimize ihtiyacımız var. Birbirimize karşı en azından nazik olamaz mıyız?"

"Nasıl yaptığını söyle bana. Bilmem gerek. Hamile kalmana izin vermesi için onu nasıl kandırdın? O hiç çocuk istemezdi. En son istediği şeydi bu. Hayatlarımız o kadar itinayla planlanmıştı ki - mecbur kalmadıkça bundan vazgeçmesi mümkün değildi. Nasıl yaptın? Bana söyleyebilirsin. Artık fark etmez."

Barbara bitkin bir halde derin ve umutsuz bir iç geçirdi. Bu iç çekiş nahoş bir şeyin habercisiydi; Ele-

anor'un hiç hoşuna gitmeyen, kötü bir şeyin habercisiydi. Sanki gönülsüz kadını zorlayarak, daha fazla şey, daha fazla hakikat bilmeye, daha fazla sır ortaya çıkarmaya duyduğu amansız ihtiyacı gidermek yerine zorla bilinmeyen korkunç şeylerle dolu Pandora'nın kutusunun kapağını açtırıyor gibi geldi.

İkisi de aynı anda konuşmaya başladı ve Eleanor onu susturmaya çalışsa da Barbara Eleanor'un yüreğine hastalıklı bir sancı saplayan sözleri söylemeye çoktan başlamıştı.

"Çünkü kendisi istedi. Bana yalvardı onun çocuğunu doğurmam için, çok öğrenmek istiyorsan. Bunun senin kalbini kıracağına biliyordum - ikinizin çocuk sahibi olmamaya karar verdiğinizi biliyordum, ama benden bir tane istedi. Benim hep - anne olacak bir kadın olduğumu söylerdi. Sen annelik için yaratılmışsın, derdi. Artık senden bunu saklamak veya senin hakaretlerine daha fazla katlanmak zorunda değilim. Onu sen kendinden uzaklaştırdın. Ondan vazgeçtin sen. Bu benim suçum değildi - onun suçu da değildi. Hamile kalmadan önce aylarca birlikte olduk. Senin düşündüğün gibi değildi. John bir çocuk istedi - bir bebek. Ve onu benden istedi."

"Sana inanmıyorum." Bunu kaç kere söylemişti? Bu kaltağın söylediği her şeyi inkar edip duramazdı. Düşünmek zorundaydı. Kendine hakim olmayı sürdürmeliydi. Ve daha o sabah inşa etmek üzere olduğu geleceğin hâlâ mümkün olduğuna inanmak zorundaydı. John, Eleanor ve Sophie. Hep beraber. Birden Sophie'yle birlikte John'un tekerli sandalyesini itişleri gözünde canlandı. Ne garip, bu ona o kadar da kötü gelmedi. O kadar da üzücü değildi. Hatta John sakın görünüyordu. O ve Sophie ise huzurlu, kontrollü görünüyordu. Belki de işler o kadar da kötü olmayacaktı.

İHANET

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Üzgünüm, Barbara, haklıydın. Bu konuda medeni olmalıyız. Az önce söylediklerinin birine bile inanmıyorum, ama şu anda tartışmamız uygun değil. İkimiz de son derece üzgünüz ve pişman olacağımız bir şey söyleyebiliriz. Şu anda John'u düşünmemiz gerek. İstersen kal."

Aman ne kadar nazıksın, diye düşündü Barbara. Eleanor'un ona karşı davranış biçimine içten içe duyduğu öfkenin bir an yüzeye çıkmasına izin vererek. Kendini beğenmiş şaşşal. Ama, diye düşündü sonra, dediğin gibi, burası sorunlarımızı çözeceğimiz yer değil. Bunun için daha sonra çok vaktimiz olacak. Şu anda bütün enerjimi John'a yoğunlaştırmam gerekiyor.. Bu da senin hakaretlerine, züppe tavırlarına katlanmak demekse, öyle olsun. Daha sonra John'la birlikte sana güleriz.

Sophie gelene kadar Eleanor ile Barbara hastane personelince birkaç defa ziyaret edilmiş ve iki kere John'un yanına girebilmişlerdi. İlk sefer, genç doktor gelip John'un gözlerini açtığı bilgisini verdiği büyük bir heyecan duymuş, ama koşarak gittikleri yoğun bakımda henüz şuurunun yerine gelmediği bildirilince hayal kırıklığına uğramışlardı. Sonra da aile odasına dönüp Sophie'yi beklemeye devam ettiler, doktorlar ve diğer personel ise sürekli gelip giderek, ufak tefek haberler getirerek ama 'değişiklik yok' bültenleriyle, tırmanan paniği yatıştırarak onlara yardımcı oldular. Bir hemşire taze çay getirdi, sehpanın üzerinden konuşmadan birbirlerine süt ve şeker uzatmakla bir nevi ateşkes yaparak ikisi de çayını içti. Eleanor, içeri giren Sophie'yi görür görmez içten içe gurur duydu. Krem rengi

elbisesiyle ne kadar şık ve güzel olmuştu, ona eşlik eden hemşireye davranışı nasıl da nazik ve makbuldü. Dosdoğru Barbara'ya gitti ve kollarını boynuna doladı, sonra Eleanor ona selam verince şaşkınlıkla döndü.

"A, Eleanor! Buradasın. Ah çok iyi. Geldiğin için teşekkür ederim - burada olduğuna çok sevindim. Zavallı babacığım - o nasıl, anne? Ne olmuş? Onu görebilir miyim? Bana doğru düzgün bir şey söylemediler. Durumu nasıl?"

Eleanor onlara baktı ve ana kızın birbirine kenetlenişini görünce kendine acıdı. Bir 'hala' olduğunu fark ettirmemesi ve yadsınamaz bir biçimde dışlanması beklenmedikti. Eleanor çocuğun gelmesini sabırsızlıkla beklerken çok farklı bir sahne hayal ettiğini anladı bir anda.

"Hiç iyi değil, bebeğim," diyordu Barbara. "Cesur olman gerek, Susie. Baban pek iyi değil."

"Aman ya, kızı kandırma!" diye patladı Eleanor. "Açık konuş. Neler olduğunu öğrenecek kadar yetişkin o. Baban çok ciddi bir kaza geçirdi, Sophie ve neler olacağını tam olarak bilmiyorlar henüz-"

"Eleanor, izin verirsen, kızımla ben konuşmak istiyorum. İzin ver ben konuşayım, lütfen. İstersen dışarı çıkar, başka bir yerde konuşuruz, ama ona babası hakkında bilgileri kendi yöntemimle vermeme müsaade edersen memnun olurum."

Sophie mutsuz bir şekilde gözlerini bir kadından diğerine çevirdi. "Of lütfen," dedi, "söyleyin gitsin. Babam yaşıyor mu? Benden bir şey saklamıyorsunuz, değil mi? Yaşıyor, değil mi? Of lütfen?"

Ağlamaya başlayınca Barbara onu yanındaki sandalyeye çekerek başına bastı ve hemen fısıltıyla konuşmaya başladı: "Evet, bebeğim. Tabii ki yaşıyor. Baban hayatta. Ve iyileşecek. Biraz beklememiz-"

"Tanrı aşkına Barbara! Benim kocamdan bahsediyorsun! Onun seninle bir ilgisi yok! O-"

Eleanor hemen sussa da çok geç kaldığının farkındaydı. Sophie onun bu sözleri üzerine başını o kadar hızlı kaldırdı ki Eleanor düşmesinden korkarmış gibi ona doğru sıçradı ve omuzlarından yakaladı. Kız şoka girmiş gibiydi, yüzünde şaşkınlıkla karışık bir korku ifadesi vardı, ama Eleanor onun gözlerindeki korku dolu bakışları görünce artık geriye dönüş olmadığını anladı. Korkunç bilgi tohumu atılmıştı ve bu birkaç dakikada ne söylenirse söylensin, o tohum Sophie'nin beyninde, oraya ekilmiş olan bütün yalanları boğup yok edene kadar büyüyecekti.

"Ah Sophie. Üzgünüm," dedi Eleanor usulca. "Çok ama çok özür dilerim. Ben - biz - senin bilmeni istemiyorduk. Şu an için. Düşündük ki eğer-Ah Sophie, Sophie. Üzgünüm."

"Ne - ne için üzgünsün - anlamıyorum. Kocan demekle ne kastediyorsun? Nasıl senin kocan olabilir? Ne demek istiyorsun? Sen-"

"Baban daha önce evliydi, Susie," diye sakince araya girdi Barbara. "Eleanor onun ilk karısıydı. Seni üzmemek istemedik, çünkü hâlâ çok yakınlardı ve baban onu görmeye devam etmek istedi. Onun iyi olduğunu bilmek için, anlıyor musun? Baban senin bunu bilmemenin daha iyi olacağını düşündü. Biz de o her hafta sonu onu ziyarete gittiğinde halamı görmeye gittiğini söyledik sana. Hepsi bu, canım. Başka bir şey yok."

"Yani - daha önce babamın kardeşiyle mi evliydin? Babamdan önce?"

Eleanor cevap vermeye davrandı ama Barbara söze devam etti: "Hayır, Susie. Babanın kardeşi yok. Eleanor babanla evliydi."

"Ama neden bana söylemediniz? Benim arkadaşlarımın yarısı-"

"Biliyorum, canım. Şimdi aptalca geliyor, ama böyle başladı, böyle sürdü. Baban böyle istedi."

"Anlıyorum," dedi Sophie, bir yandan kafa karıştıran düğün fotoğrafının anımsayarak. "Evet, şimdi anlıyorum."

Eleanor, Barbara'nın yalan söylerkenki rahatlığına hayret etmişti. Kadının çizdiği mutlu bir ikinci evlilik tablosu, gayet normal ve makul görünen bu tablo - her şey açık seçik ortada - Eleanor'u öfkeden deliye çevirmişti ve Eleanor tam bu hoş senaryoya bir doz gerçeklik eklemek üzereyken Susie'nin ona bakmakta olduğunu hissetti. Kâz öylesine şey görünüyordu ki. Eleanor bu iç burkan ifade için uygun kelimeyi aradı: Sahipsiz. Evet, buydu. Birkaç dakika içinde hayatı hakkında iki yıkıcı hakikat öğrenen bir kız. Ve Eleanor bu şaşkın çocuğa duyduğu sevginin şu an için, bu kadar zamandır ona hükmeden, kontrol edilemez haksızlık ve kıskançlık duygusundan çok daha güçlü ve önemli olduğunu anlayıverdi. Şimdilik sesini çıkarmayacaktı. O kadının korkunç yalanının tahammülü zor haksızlığını sineye çekecek ve şimdilik Sophie'nin gözünde eski, sepetlenmiş eş olarak kalmaya itiraz etmeyecekti. Ama sadece şimdilik!

Oturduğu yerde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde bağladı ve bir kere daha zamanını beklemeye karar verdi.

Üç gün boyunca, üç kadın kendilerini rahatsız ama elverişli bir rutin içinde buldu. Sophie, Barbara'nın ai-

İHANET

le düzeni versiyonunu kabullenmiş gibiydi ve diğerlerine başka soru sormaktan ziyade, babasının durumu için endişeleniyordu. Testler, tedaviler ve rutin bakımlar arasında sırayla John'un başucunda beklediler. Hepsi de onun bu hareketsiz halinde ilk tanıma veya en azından ilk şuur emaresini gören olmayı umuyordu. Doktorlar geliyor, gidiyor, beyin fonksiyonları, sinir zedelenmesi, beyin taraması, fiziksel travma ve hepsi bir araya geldiğinde yaralı insanın üzerinde bir belirsizlik bulutu oluşturan diğer bütün faktörler hakkında nazik ve dikkatli açıklamalar yapıyorlardı.

Eleanor, hastaneyle daire arasında yaptığı yolculukların birinde aceleyle satın aldığı bir tıp ansiklopedisinden yaptığı gece okumaları sayesinde her şeyi anladığını ve yapılan açıklamalara sorularla karşılık verebildiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Ama aslında öteki ikisinden daha fazla şey anladığı yoktu ve üçünün yavaş yavaş ama kararlı bir biçimde kafasına dank eden olağanüstü gerçek şuydu ki, kimse - ne danışman, ne yoğun bakım doktorları ne hemşireler, tabii ne de Eleanor veya Barbara John'un durumunun ne olacağını biliyordu. Durumu ne kötüye ne de iyiye gidiyordu; beyninde neler olduğu ise meçhuldü.

Üçüncü gün durumunun genel odaya aktarılabilecek kadar istikrarlı olduğuna karar verildi ve üç kadın sırayla başını bekleyip, ellerine masaj yapmayı ve kulaklarına fısıldamayı sürdürdüler. John'un ona ulaşmak için yapılan her türlü girişimden kesinlikle bihaber olduğunu bilseler de hiçbiri onun başına oturduğunda bilinçaltının derinliklerine yaptığı son baskından biraz medet ummadan edemiyordu. Gözleri hâlâ açıktı ve bazen Eleanor ayakta durup yatağın üzerine eğilir, John'un doğrudan ona bakar gibi gö-

ründüğü yere en yakın noktayı bulmaya çalışırdı ama sinir bozucu bir şekilde onun bakış odağını bir türlü yakalayamazdı. Doktorun, dizkapağına bir çekiçle vurduğu, ismini seslendiği, ayak tabanını kaşındığı veya elinin üstüne bir iğne batırdığı zamanlar umutla üçü de nefeslerini tutar, bütün dikkatlerini bir ses, bir hareket, herhangi bir tepki yakalamaya verirlerdi. Bazen bunlardan biri gerçekleşir - istemsiz bir kas hareketi, bir ayak sıçraması, bir göz seğirmesi ve umutla yalvaran bir bakış doktora karşılık verir ama doktorun refleksif yanıt ve devam eden temel tepkisizlik açıklamasıyla boşa çıkardı. Her seferinde kadınların yürekleri biraz daha sıkılır, umutları biraz daha derine gömülürdü. Aralarında çok az konuşur, küçük başucu yerinde kendiliğinden ortaya çıkan azimli gözetlemenin nispeten huzurlu ritmini bozmak istemediklerinden sadece nöbet değişiminde birbirlerinin varlığını tanırırlardı.

Eleanor her yirmi dört saatte bir, ya Barbara ya Sophie hastanın başındayken birkaç saat uyumak için daireye gidiyordu. Gerçeği öğrendiğinden beri ilk defa orada uyumuştü ve oradayken 'öteki daire'nin daima boş olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Yıllar boyu birkaç metre altında yer almış olan sıcacık ikili ve üçlüyü düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Şimdilik orada yetecek kadar giysisi vardı, hem eve hem George'a göz kulak olacağını söyleyen Carla da arada bir yaptıkları telefon görüşmelerinde Surrey'de Eleanor'un Londra'dan gelmesini gerektirecek bir durum olmadığını bildiriyordu.

İHANET

Üçünün bu yeni hastane rutinine uyum sağlama hızı şaşırtıcıydı; dairelerine gidip ayakta kalmalarına yetecek kadar uyuyor, alışveriş yapıp yemek pişiriyorlardı. Sophie iki kadına karşı da ilgili ve sevecendi, zamanının bir kısmını babasının başında, bir kısmını da ya evde ya da Eleanor veya Barbara'yla nöbette geçiriyordu. Babasının eski karısının onun Londra'daki dairesini kullanması gayet mantıklı gelmişti ve her türlü etraflı tartışma kendiliğinden oluşan bir belirsizliğe hapsedilmişti. Eleanor ile Barbara'nın er geç yüzleşmek zorunda kalacaklarını bildikleri ciddi sorular oraya tıktırılıp görmezden gelinebilir, ikisinden biri beynine, John'un başında oturmak ya da sınırlı hayatının bunun dışındaki bölümünü robot gibi sürdürmek dışında bir düşünce girene kadar işlenip beslenebilirdi.

Arada bir şirketle yapılan telefon konuşmalarından anlaşıldığı üzere, Barbara'nın da demiş olduğu gibi, Ruth her zamanki becerikliliğiyle, sigorta taleplerini idare ederek, kaza soruşturmacılarıyla ilgilenerek ve hem Surrey'deki hem de Londra'daki evlerin günlük meselelerini çözerek 'her şeyi yoluna koymuştu'.

Eleanor kadınla muhatap olmayı hiç istemese de kontrolü Barbara'ya kaptırmaktan korktuğu için onunla konuşan tek kişi olmaktan ısrar etti. Martin Havers şirketin idaresinin altından kolaylıkla kalkıyordu ve Eleanor John'un ne kadar az arandığına şaşırıp kalmıştı. Mekanizmanın küçük bir parçası, diye düşünmekten alamıyordu kendini, oturup onu izlerken. Kendini her zaman çok önemli zannettin, değil mi? Bak, hayalmiş. Her şey sensiz gayet iyi idare ediliyor. Buna ne diyeceksin?

Doktorlar, tasalı kadınlardan gelen bitmek bilmez sorulara yorumsuz ve yuvarlak cevaplar vermeyi sürdürdüler, ama giderek araları açılan ziyaretlerden ve bakışlardaki vazgeçmişlikten dolayı özellikle Eleanor, onu korkutan bir umutsuzluğun hakim olmaya başladığını sezdi. Aklına korkunç bir kelime gelip gidiyordu, ama bunu, tıbbi ziyaretçi heyetinin yatağın başında yapma âdetinde olduğu gizli ve mırıl mırıl görüşmelerden birine kulak misafiri olduğunda mı duyduğunu yoksa başka bir yerde rastlayıp aklına not mu ettiğini tam kestiremiyordu. Bitkisel. Kelime buydu. Gerisi neydi? Daimi. Tabii ya, buydu. Daimi Bitkisel Hayat.

Barbara'nın ziyaretleri telaş ve faaliyet içinde geçiyordu. John'un yanında yalnız başına uyanık bir halde saatler geçirirken, oturup kara kara düşünme temayülünde olan Eleanor'un aksine Barbara konuşur, okşar, onun kaşlarını düzeltir, ona uyduruk şarkılar söyler veya Daily Express'ten haberler okurdu. Nöbet değişimi sırasında işittiği bu tek taraflı sohbetler Eleanor'u giderek daha çok sinir etmeye başlamıştı. O da bu artan rahatsızlığını bir şey yapmak için itici güç olarak kullanmaya karar verdi. Sonu gelmeyen, içler acısı bu rutinde biraz olsun bir değişiklik yapmak için her şeyi yapabilirdi. Doktorlarla yapılan doğrudan görüşmeler John'un durumunun kaçınılmaz sonucuna dair bir tahmin yürütmekten kaçındıkları için verimli olmuyordu, ama Eleanor doktorların birine 'onun için yapabileceğimiz bir şey yok' dedirtmeyi becermişti.

O lanetli ifade kullanıldığında Eleanor, Dr. Simons'ın odasında oturuyordu ve John'un vücudunun hastane yatağında kuruyup çürüyeceği fikrini aklından silmek istercesine başım salladı. Harekete geçme zamanı geldiği-

İHANET

ni biliyordu; hâlâ aklından çıkmayan ürkütücü ifadeyi meydana çıkararak bir çeşit muvacehe yaratacaktı.

"Bitkisel hayatta, değil mi?" diye sordu. "Bana söyleyebilirsiniz. Bunların hepsini okudum ben, tabii. Daimi bitkisel hayatta, öyle değil mi?"

Doktor duraksadı ve açık ellerini önündeki masaya bastırdı. Dudağını ısırıp ve içine hafifçe hava çekerek Eleanor'a baktı. "Şey, bu son derece nadir bir durum, Bayan Hamilton, eminim siz de biliyorsunuzdur. Gazetelerde okuduğunuz şeyler - yani hiçbir şey sandığımız kadar basit değildir. Bu durumlarda hiçbir zaman kesin konuşamayız, ayrıca gazete haberleri haliyle sansasyoneldir. Ama madem sordunuz, kocanızın şu anki durumu için verebileceğim en yakın ve basit tanım, ısrarlı bitkisel hayattır. Dikkat ederseniz, biz daimi yerine 'ısrarlı' demeyi tercih ediyoruz. Bu tür şeyleri daimi olarak nitelendirmemek gerekir - hiçbir aşamada. Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki." ; "Öyle olduklarında fişi çekerler, değil mi?"

"Çok pardon?"

"Bitkisel hayatta olanların. Hillsborough faciasında-ki çocuk gibi. Fişlerini mi çekerler?"

"Bakımın kesildiği hadiseler olmuştur, Bayan Hamilton, evet. Sizin deyişinizle, 'fişini çekmek' söz konusu değildir, çünkü bildiğiniz gibi eşiniz tek başına nefes almaktadır. Ama böyle bir şeyin söz konusu olmadığı konusunda sizi temin edebilirim. Bu şeyler çok zordur ve sizin de bildiğiniz gibi bizim burada yapabileceğimiz çok şey olmadığını düşünüyoruz. Ama madem siz meseleyi gündeme getirdiniz, John'un daha spesifik bakım görebileceği çok çeşitli nöroloji enstitüsü var. Fon temini vesaire konusunda ilgili mercilere başvurmak gerekebilir, ama bu konuda burada size

yardımcı olacaklardır. Sigorta durumu nedir, pek bilemiyorum tabii-"

"Evet, elbette, eşimin her türlü sigortası mevcut. O sorun değil. Gerekirse tedavi için paramız da var. Fişini çekmek derken beni yanlış anladınız ya da bakımı kesmek, artık doğrusu neyse. Hiçbir şartta böyle bir sonuca izin vermem. Bitmemiş işlerim var, anlıyor musunuz? Bakın Dr. Simons, eşimin fonksiyonlarını geri kazanması için elimden gelen her türlü şeyi yapacağım..."

"Elbette, Bayan Hamilton, çok iyi biliyorum ne kadar-"

"Hayır, anladığınızı zannetmiyorum. Kocamla iletişim kuramamam söz konusu bile olamaz. Düşüncesi bile mümkün değil. İmkânı yok. Bu şart - aklınıza gelebilecek her şeyden daha elzem; bu türlü olaylarda yaşanan her türlü normal deneyimin ötesinde - bir şekilde kocam benim söylediklerimi anlamalı. Bir yolu olmalı; eğer yaşıyorsa, nefes alıyorsa, ona laf da anlatılabilir. Ona söylemem gereken son derece önemli bir şey var; ona kaza günü söyleyecektim ve bunu ona söylemeden ölmek istemiyorum."

Doktor akli başından gitmiş hasta yakınlarıyla muhatap olmaya alışıkta, ama bu kadının konuşma tarzında onu çok rahatsız eden bir yön vardı. Yüz ifadesi anlaşılmazdı: Ölü gibi bakan gözlerin aynı zamanda nasıl bu kadar amansız bir kararlılık yansıtabileceğini akli almıyordu.

"Elbette Bayan Hamilton. İnanın bana, durumunuzu çok iyi anlıyorum. Ve hakikaten bazen böyle bir kazanın en üzücü yanı söylenmemiş şeyler ya da söylendiği için pişmanlık duyulan sözler olduğunun fark edilmesidir. Veya yaralı yakından küçük bir hediye ya da not bulunur, ne bileyim, ona bir şey verilecektir ama verilememiştir: Bunların hepsi üzücüdür gerçekten."

İHANET

Ne var ki doktor başını kaldırdığında kadının onu dinlemediğini anladı. Gözlerindeki ölü ifade yerinde duruyordu ama bakışları kendi içine dönmüş, odadan uzaklaşmıştı. Doktorun teselli sözleri, aralarına çektiği düşünce duvarından ötürü ona ulaşmıyordu ve Dr. Si-mons, Bayan Hamilton'ın aklı neredeyse, onun söyleyeceği hiçbir şeyin işe yaramayacağını anladı. Hafifçe omuz silkti, yerinde kıvıldandı ve bunu saklamak için hafifçe öksürdü. Bayan Hamilton sarsılmaz bir inatla kendini bir düşünceye vermişti ve genç doktor kendini içten içe rahatlamış hissetti çünkü bu esrarengiz biçimde duygusuz gözlerin ardında yer alan derin düşünceden kimin veya neyin nasıpleneceğini bilmesede, en azından bunun kendisiyle bir alakası olmadığını rahatlıkla farz edebilirdi.

17. BOLUM

Hastane bir tepenin yamacına kurulmuştu ve Eleanor ile Sophie A40 yolundan hastaneye doğru yaklaşırlarken hava kararırverdi, ne tuhaf ki rahatlatıcı bir şekilde. Sıkıntı vermekten ziyade koruma altına alır gibi, diye düşündü Eleanor, anayoldan bahçeye girerken: Tüylerinin güvenli sıcaklığına sığınmış civcivlerini kollayan anaç tavuk gibi. Doktorlar, ziyaretçiler ve hastalar için konulmuş sayısız tabeladaki yazılar da tuhaf bir biçimde huzur vericiydi. Eleanor, ne çok hastanenin, yolun ve kamusal yapının tabela tipinin tutarlı, alışılmış bir örneğe dayandığını, tümünün esas itibarıyla İngiliz ve iyi niyetli olmakla birlikte nazikane komutlarının usulca bir katılık içerdiğini düşündü. 'Ziyaretçi Araç Parkı', 'Yalnızca Stevens ve Railton Bölgeleri', 'Kafeterya - Park Edilmez', 'Sadece Tıp Personeli'; hepsi de ona kendini güvenli ellerde hissettiren büyükanne havasına sahip, mavi çerçeveli beyaz tabelalara, aynı düz siyah harflerle yazılmıştı.

John'un kabul ve nakli için gerekli birçok telefon görüşmesinin ardından Eleanor bu yerin havasını özüm-

İHANET

sedliğini ve bulacağı enstitünün türü hakkında iyi bir fikri olduğunu sanmıştı ama orayı ilk gördüğünde kendisinin çok daha küçük çaplı bir şey hayal ettiğini anladı. Binanın üç büyük Edward tarzı bölümü - bir merkez bina ve iki kanat - birbirine ahşap ve çelik kaplı geçitlerle bağlanmıştı ve bu pencereci koridorlardan birinin önüne park ederken, yeniyle eskinin karışımına karşı, o bildik rahatsızlık hissini duymaya başladı. Tam önündeki yapının dolaysız işlevselliği, eski kısımların gösterişli pervaz ve kenarlıklarıyla tezat oluşturuyordu.

Sophie gibi Eleanor da Railton bölgesinde karşılarına çıkabilecek şeye hazırlıklıydılar. Bütün hastaların -veya personelin deyişle müşterilerin - John'la benzer durumda olduğunu bildiği için, sıra sıra hareketsiz, kör vücudun yan yana yataklarda yattığı büyük koğuşlar veya her birinde, fiziksel mevcudiyeti olan ama üzerinde yattığı yatak kadar tepkisiz ve hareketsiz bir beyne sahip, şuursuz bir vücudun bulunduğu bir dizi küçük oda bekliyordu. Ama gördükleri şeye ikisi de hazır değildi ve asansör birinci kata gelip durduğunda Eleanor bölümün sakinlerini görür görmez duyduğu şoku ifade etmek adına bir nida koyuvermemek için kendini zor tuttu.

Başlangıçta dikkatine çarpan şey karşısındaki manzaranın sıradanlığıydı. Köşede bir televizyon ve etrafında yedi, sekiz tekerlekli sandalye ile oturanların, sandalyelerinin sırtından rahatça görünen kafaları. İki kadın onların yüzlerini görebilmek için biraz daha yaklaşırken bir hemşire aceleyle çıkageldi ve onları yan taraftaki küçük bir odaya götürdü.

"Anlamıyorum," dedi Eleanor, kapıyı kapatırken onlara gülümseyen hemşireye. Ben bu bölümün tamamen - yani buradaki herkesin eşim gibi olduğunu sanıyor-

dum: Bitkisel hayatta. Her şeyden habersiz. Bu insanlar oturup televizyon izliyorlar."

"En başta yaptığımız şeylerden biri, bütün müşterilerimizi mümkün olduğunca dik oturtmaktır. Dr Li-vens size bunları izah edecek elbette. Ama gördüğünüz gibi fiziksel duruş bizim en önemli önceliğimiz. Hastalar bize çoğunlukla şaşırtıcı ölçüde kötü beslenmiş halde, bazen yatak yaralarıyla, kas erimesi vesaire ile gelirler. Haliyle söz konusu beyin hasarı derecesine dair bir görüş bildirmeden önce bütün fiziksel sorunları çözmemiz gerek. Ve diğer odada görmüş olduğunuz müşterilerimizin şuur düzeyleri çeşitlilik göstermektedir tabii. Önümüzdeki birkaç gün içinde çoğuyla tanışacağımızdan hiç şüphem yok. Yaptıkları şey için televizyon izliyorlar demek pek doğru bir tarif olmayabilir - bazıları bunun farkında bile değil - ama onlarla ilgilenenler için ve uyarım amacıyla da, televizyon çok faydalıdır.

"Eşiniz burada, Bayan Hamilton. Yandaki odalardan birine rahatça yerleştirildi, ben hemen sizi onun yanına götüreceğim. Öncelikli işlerimizden biri ona bir tekerlekli sandalye temin etmektir. Onunla iletişim kurmak için herhangi bir girişimde bulunmadan önce onun oturmasını arzu ediyoruz: Doğrulmuş bir vücutta beyin daha faal ve tepkiseldir. Ve sürekli uyarım hakkında okuduğunuz veya duyduğunuz her şeyi unutun lütfen. Günün yirmi dört saati konuşmak, müzik dinletmek, kokular sunmak gibi şeyler artık bizim kullandığımız yöntemler değil. Tıpkı bir çocuğun dil öğrenmesi gibi, öğrenme süresi kadar verilen aralar da önemlidir. Beyin bir seferde ancak o kadar alabilmektedir. Bütün koğuştta belirli aralıklarla dinlenme zamanımız vardır; biz bunlara sessiz fasılalar diyoruz.

İHANET

"Eşiniz bu tür beyin hasarları için dünyaca uygulanan en son yöntemlerle tedavi edilecek, ama elbette hazır, sihirli bir tedavi, iyileştirme yok. İnsanlar hastaları hastaneye yatınca hemen iyileşeceğini zannediyorlar. Bunun hiç de böyle olmadığını söylemekte fayda var. Şu anda eşinizde herhangi düzeyde şuur olup olmadığını bilemeyiz. Bunu tayin etmenin nesnel bir yolu yok, maalesef - testlerle bunu söylemek mümkün değil. Mümkün olsaydı tabii her şey çok daha kolay olurdu. Sizin veya kızınızın bu aşamada bilmek istediği başka bir şey var mıydı acaba?"

Eleanor hemşireyi Sophie'yle akrabalık bağı hususunda düzeltteceken, kız konuşmaya başladı.

"Hayır, yok. Sadece - sizce acı çekiyor mu? Bir rahatsızlık hissediyor mudur? Canının yandığını ama bize söyleyemediğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Lütfen endişelenme - Sophie'ydi, değil mi? Burada, müşterilerimizin fiziksel durumları hakkında hüküm vermede ve onları mümkün olduğu kadar rahat ettirmede gayet deneyimliyiz. Babanın çok büyük bir beyin hasarından mustarip olduğuna hiç şüphe yok ve şu anda fiziksel açıdan herhangi bir şey hissediyor olması pek mümkün değil."

"Başka ziyaretçiler de olacak - ziyaret saati kuralınız var mı?"

"İstedığınız zaman gelip istediğiniz kadar kalmakta serbestsiniz. Ne kadar çok birlikte çalışırsak, John için o kadar iyi olur. İsteyen herkes gelip onu görebilir ayrıca."

"Annem gelmek isteyecektir. Bu..." Dur aksadı ve dosdoğru önüne bakmakta olan Eleanor'a baktı, "şey, benim öteki annem sayılır. Ehm - üvey annem. Biraz karışık bir durum."

"Anlıyorum," diye gülümsedi hemşire, hiç utanmış gibi görünmeyerek. "Hepinize kapımız açık."

Eleanor Sophie'ye döndü ve elini uzatıp onaylar şekilde kızın dizine hafifçe vurdu. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Birkaç gün süren test ve gözetimlerden sonra John'a bir tekerlekli sandalye tahsis edildi. Eleanor onun oturmasına bakmayı çok sinir bozucu buluyordu: Bir iki kere onu görmeye gittiğinde sandalye tam odanın girişine dönük ve John dimdik oturtulmuştu, Eleanor onun dosdoğru ona baktığını zannederek epey ürkmüştü. Hemşire gibi yapıp onunla sanki anlıyormuş gibi konuşma yolundan gitti ve çoğu zaman sanki bir kuklayla muhatap oluyormuşçasına kendini aptal gibi hissetse de, John'un bakışlarının çok bilinçli geldiği anlar da olmadı değil. Bu anlarda Eleanor birden onun aslında duyduğu her şeyi anladığı hissine kapılıyordu.

Doktorlar hâlâ John'un geleceğinin ne olacağına dair bir ipucu vermiyorlardı ama Eleanor'un iyimserliği hiçbir cevap alamadığı her gün biraz daha kayboluyordu. Barbara ile ziyaretlerini öyle ayarlıyorlardı ki, ikisi mümkün olduğunca az karşılaşsın ama öbür yandan, John'un gözleri açıkken ve 'uyanık hal' dendiğini öğrendikleri vaziyetteyken ikisinden biri mutlaka yanında oluyordu. İkisi zamanlarını birbirleriyle karşılaşmamak üzere ayarlamışlardı ve Eleanor John'un sandalyesinin yanına tek başına oturduğunda, aylardır ilk kez, onun hayatındaki yegane kadın olduğuna kendini inandırabiliyordu. Kendini bir süre öncesine göre daha huzurlu bulduğuna şaşırıyor ve kocasının boş suratına

İHANET

baktığında neden kendini daha kötü hissetmediğini an-layamıyordu. Onunla bir daha hiç konuşamama, ona bildiğini söyleyememe, onu bilgisinin genişliğiyle ve sabrının ölçüsüyle şaşırtamama düşüncesiyle paniklediği anlar oluyorduysa da diğer zamanlar meraklı bir sükûnetten başka bir şey duymuyordu.

Bir gece, John'un vücudunun canlı kalabilmesi için saldırılara maruz kalışını seyrettiği bir günün daha ardından, neden bu kadar sakin olduğunu anladı. Yatağına uzanmış o gün olan biteni düşünüyordu. Genç bir fizyoterapistin yandaki odaların birinde John'u minder-li bir sedyeye geçirip bacaklarını ağırlı görünen kasılmalarından çıkarıp düzleştirmek için dizlerinden bileklerine kadar tokatlayışını izlemişti. Sıvı gıdasının, onu doğrudan vücuduna taşıyan tüpün içinden yavaşça geçmesine yardım etmiş, saçlarını taramış, ağzından salyasını silmiş, havadan sudan konuşmuştu. Ona gazeteden haberler okumuş, sandalyesini televizyonun önüne itmiş, yatağına yatırıp üstünü örmüştü. Ve şimdi biliyordu. Sadece kendine çok hakim olduğu için değildi -aylar boyu kendisi hariç herkesin insafına kaldığını hissettikten sonra tek başına bu yeterli olurdu - bundan daha fazlası vardı.

John artık - hiçbir zaman, ne gece ne gündüz - onunla yatağına giremezdi. Artık onu... Eleanor s..mek kelimesini kullanmak istiyordu, tıpkı o günlerde herkesin söylediği gibi, ama bunu beceremedi. Onun fahişeye yaptığı şeye sevişmek demek yanlış olurdu. S..mek kaba, nahoş ve hayvani bir kelimeydi - o ikisinin yaptığı şey için daha uygundu. Ama beyni bu kelimeyi söylemeyi reddediyordu, içinden bile. Yine de öyle hissediyordu. Kelimeyi aklından geçiriyordu, John ile Barbara'nın yapamadığı şeyi. S..işemiyorlardı. Opüşemiyorlardı; birbirlerine

dokunamıyor, okşayamıyorlardı - Eleanor, John'un bunca zaman onunla değilken ne yaptığını bilmemenin ve onun Barbara'yla olduğunu, onunla bir şeyler yaptığını bilinçaltında da olsa farz etmenin üzerinde ne kötü bir gerginlik yarattığım şimdi anlıyordu.

Artık onun gece gündüz nerede olduğunu ve hakikaten çok uzun bir zaman nerede olacağını biliyordu. Gülümsedi ve yanına dönüp yorganı omzuna çekti.

"Baba. Baba - seni seviyorum. Bu fuları hatırladın mı? Bunu bana geçen yıl vermiştin. Doğum günümde. Sonra da oturma odasında yerde bıraktığım için bana bağırıştım. Böyle kıymet bilmez biri olduğum için parayı boşa harcadığına pişman olduğunu söylemiştin. Ben de aptal bir fular olduğunu, zaten istemediğimi söylemiştim. Hatırlamıyor musun? Haydi, baba, hatırlaman gerek. Beni dinle. Annem onu yerden almış beni de sana öyle kaba davrandığım için odama göndermişti. Bak, şimdi taktım onu. Gördün mü - ben kıymet biliyorum. Bu fuları seviyorum. Güzel bir şey, ben— Hayır güzel değil. Aptal bir fular. Rengi kötü, modası geçmiş ve ondan nefret ediyorum. Evet - haydi, bağırsana bana yine. Bana bağırarak istemiyor musun, baba? Babacım, lütfen bağır bana. Babacım, hayır - lütfen yapma. Şunu yapmasan-"

Ama Sophie susup başını çevirmek zorunda kaldı çünkü babasının salyası akan, açık ağzının görüntüsü ona hem öğürme hem de ağlama isteği veriyordu. Bir hemşire gelip bir elinin onun omzuna koydu, aynı anda da diğer eliyle çabucak John'un salyasını sildi.

"Haydi ama, Sophie - şimdiye kadar güçlü davran-dın. Şimdi vazgeçme, tatlım. Baban seni ağlarken görmesin. Bunu istemez, değil mi?"

İHANET

"Ne fark eder ki? Görmüyor ki zaten. Ağlıyor muyum, gülüyor muyum, farkında değil. Burada olduğumun bile farkında değil. Neden hepiniz sizi duyabiliyor-muş gibi davranıyorsunuz? Neden onu kaybettiğimizi kabul etmiyorsunuz? Neden kabul etmiyorsunuz bizi duyamadığınızı, göremediğini, hiçbir şey anlamadığını-Tanrım, buna dayanamıyorum."

Çabucak ayağa kalktı, hızla tekerlekli sandalyeden uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü. "Ben biraz dışarı çıkacağım, Ellie. Özür dilerim - ben artık..."

"Sorun değil, Sophie. Özür dilemek zorunda olmadığını biliyorsun. Bütün bunlar sana çok ağır geldi. Dışarı çık da biraz temiz hava al. Veya otomattan bir içecek al. Ama bir şey söylememe izin ver."

Sophie kapıdan dönüp ona baktı. "Ne?"

"Babanın bizi duyamadığını hepimizin bildiğini söylerken yanılıyordun. Bunu kimse bilmiyor, Sophie. Bunu unutma. Söylediğimiz her şeyi duyuyor olabilir."

Sophie zemin kattaki bekleme odasını boş bulduğuna sevindi. Otomattan bir sandviçle bir kutu kola seçti, kutunun tepesine bastırarak açtı ve hızlı bir yudum aldı. Elindekilerle köşedeki koltuk ve sehpaye doğru yürürken arkasından birinin odaya girdiğini duydu. Sandviçle kolayı sehpaye götürürken kolundaki çantanın kulpu omzundan kaydı ve ağırlığıyla elindeki içecek kutusu yere düşerek içindeki kolayı döke döke halıya doğru yuvarlandı. Sophie kendi kendine küfretti ve kutuyu yerden almak için eğilirken, dar eteğinin kalçasına sımsıkı yapıştığını pek fark edemedi. Bir kağıt havluyla halının nemini almaya çalışırken arkasında alçak sesli bir zampara ıslığı

ve aynı sessizlikte ama rahatça duyulabilen, gırtlaktan bir erkek sesinin fısıldadığını duydu - "İyiymiş!"

Sophie doğruldu ve bu kaba sözlü tacize, aynı derecede kaba bir tenkitle cevap vermeye hazır, öfkeli bir utançla arkasına donuverdi, fakat gördüğü şey karşısında ağzı açık ve küçük bir nidayla kalakaldı.

Ona laf atan, tekerlekli sandalyedeydi.

Utancındaki öfke yerini şaşkınlığa bırakınca kekelemeye başladı, sonra aradığı bir şey olduğu için döndüğü izlenimini vermek isteyerek odaya bakınma başarısız girişiminde bulundu.

"Ne?" dedi tekerlekli sandalyedeki adam. "Bir şey söyleyecektin. Ne söyleyecektin?"

"Ben - ben- bir şey demedim." Döndü ve elindeki boş, yapış yapış kutuyu sehpaye koydu.

"Sana başka bir içecek alabilir miyim?" diye devam etti adam.

"Hayır teşekkürler. İstemem."

Müthiş bir rahatsızlık içinde sandviçini yedi, her ısırıkta sandviçin sarılı olduğu naylon sessiz odada hışırdayıp duruyordu. Çok susamıştı ve gidip bir kola daha almayı düşündü ama tekerlekli sandalyeye çatıp bir kez daha alaylı sözler yemekten çekiniyordu. Su içebileceği yeri hatırlamak için epeyce kafa yordu ve tam kalkıp gitmek üzereyken, adam şimdi sesini yükseltip daha belirgin olan Kuzey Londra aksanıyla onunla yeniden konuşmaya başladı.

"Neden söyleyeceğin şeyi söylemekten vazgeçtin? Sana ıslık çaldığım için bana bağıracaktın, değil mi? Neden bağırmadın?"

Sophie kızarmaya başladığını hissetti ve ona bakmak için döndüğünde, yanağının kızarıklığını saklamak için yüzünü eline dirseğini de bacağına dayadı. İlk bakışta

fark ettiğinden daha genç görünüyordu çocuk. Tepesi uzun ama kenarları büyük, kırmızı kulaklarını açıkta bırakacak şekilde kısa, koyu renk saçları vardı. Kaşları da en az saçı kadar gür ve koyuydu, deri ceketinin altındaki mavi tişörtün gevşek yakasından kıllı göğsü ortaya çıkıyordu. Tıpkı maymun gibi, diye düşündü Sophie. Diğer yerlerinin de kıllı olup olmadığını görmek için ellerine çabuk bir bakış attı, ama hissettiği hafif küçümseme, babasının bacaklarını hatırlatan bükülmüş bileğini görünce yerini ufak çaplı bir acıma hissine bıraktı.

Bükük bileğe baktığı o saniyenin binde birine eşdeğer anda genç adam da bükük elini sağlam olanın altına soktu ve Sophie onun acıyan bakışını fark ettiğini anlayarak daha da acayip hissetti kendini.

"Hayır, bağırılmıyordum. Sadece kutuyu düşürdüğüm için üzüldüm. Yoksa sana-"

"Evet, bağıracaktın. Neden bağırmadığını da çok iyi biliyorsun. Çünkü normal değilim. Çünkü tekerlekli sandalyede olduğumu gördün."

Sophie umutsuzca söyleyecek bir şey ararken bir sessizlik oldu.

"İşte, bize normal bir insan gibi davranılmasını istediğimizde böyle oluyor işte. Hepiniz sakat insanlara sanki-"

"Şimdi bak - bir dakika." Sophie birden içinde öfkenin kabardığını hissetti ve sesinin biraz fazla yüksek çıktığının farkında olsa da aldırmadı. "Neden şimdi bana ders vermeye kalkıyorsun? Ben sadece nazik olmaya çalışıyordum. Evet, doğru, tabii ki bir şey söyleyecektim. Islık çalmakla kalmadın, birde ağzının içinden bana laf attın. Sana bağırınadım çünkü - aslında çünkü istemedim. Belki ağrın vardır, belki biraz çatlaksın veya - her neyse. Haksız mıyım? Sana, senin deyişinle

normal bir insan gibi davranmamam gayet mantıklı, çünkü değilsin. Tekerlekli sandalyedesin ya."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve Sophie, bir an genç çocuğun sandalyesinden devrildiğini veya krize girdiğini gözünde canlandırınca, sinirli sözlerinden pişmanlık duymaya başladı.

"Özür dilerim," dedi. "Kabalık ettim. Öyle söylememem gerekirdi. Ama sen de işi inanılmaz zorlaştırıyor-sun. Eşitlikten filan bahsederek yani."

"Neden özür diliyorsun? Kusura bakacağımı mı sanıyorsun gerçekten? Tekerlekli sandalyede olduğumu biliyorum. Ve sen de işi inanılmaz zorlaştırıyorsun - aslında - ıslık çalarak, her şeye rağmen."

Sophie, Eleanor'un itinayla telkin ettiği nispeten modaya uygun aksanının ve kelimelerinin taklidine aldırmadı ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilirsin işte - bizim sana sokakta ıslık çalmaya hakkımız yok filan."

"Ah, saçmalama. Böyle davranmaman nezaket gereğidir. Hepsi bu. Bana hiç ıslık çalınmasın demiyorum da." "Ah, tabii," diye cevap verdi genç adam, kaşlarını çok hafif kaldırarak.

"Bak, bu da en az o kadar kötü," dedi Sophie gülümseyerek ve aynı şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Ne kötü?"

"O bakış."

"Haydi canım - büyü biraz. Bak, hayatım, sana o bakışı atıyorsam, siktirip gidebilirsin, tamam mı?"

Sophie güldü. "Şimdi kim alınganlık yapıyor? Evet, siktirip gidebileceğimi biliyorum. Ama burada sessizce sandviçimi yiyorum ve canım gitmek istemiyor. Yani lütfen, ıslık çalmayı, ağzının içinden laf atmayı ve bakmayı kes. Tamam mı?"

İHANET

"Ama sandviçini yedin- Aman, her neyse. Buyur," dedi ve masasına döndü. Sırtı Sophie'ye dönük halde, sağlam eliyle bir plastik bardak aldı ve yudumlamaya başladı. Sophie bir süre onu izledi, şaşırtıcı bir biçimde, çocuğun ensesindeki küçük siyah buklelerin hareket edişi onda cinsel bir heyecan uyandırmıştı. Elini uzatıp o bukleleri parmağına dolamak, oynamak, başı arkaya yatıp ağzı açılana kadar çekmek istedi. Kendini onun tepesine dikilmiş, onu idare ederken gördü. Saçını kuvvetlice çekerken gözleri de ağzı kadar geniş açıldığını, sonra eğilip dudaklarına dudaklarını yapıştırıp, dilini ağzına soktuğunu hayal etti.

"Adın ne?" dedi.

"Hassiktir - kadın özgürlüğü. Sadece ismimi soruyor." Başını bir yana eğdi ve hafifçe gülümsedi ama sözlerini sürdürürken yine Sophie'nin aksanını taklit etti. "Simon. Sen de Amanda olmalısın."

"Neden bu kadar kabasın?" diye sordu Sophie. "Sana gayet medeni bir soru sordum."

"Söyleme şeklinden bahsediyorum. Öğrenmek istemen büyük incelik."

"Ah, kapa çeneni!"

"Ah, kapa çeneni Simon!" diye taklidini yaptı.

Yine bir sessizlik oldu, sonra Sophie birden gülüverdi.

"Affedersin," dedi. "Kibarlık budalası değilim. Ama ne yazık ki adım Sophie."

"A, olamaz - değildir?"

"Evet, gerçekten."

"Az önce Sophie diyecektim, Amanda yerine. Değildir - olamaz?"

"Evet, Sophie. Değildi... Aslında... Hayır-Evet, Sophie."

"Vay be. Benimki de Simon değil zaten. Robbie."

JANE ASHER

"Robbie. Robert mı yani?"

"Hayır, Robbie."

Sophie elini uzatıp sandalyeye doğru uzandı. "Çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," dedi Robbie, elini uzatıp tokalaşarak. "Bir tanesi çalışıyor neyse ki, gördüğün gibi. Ve tokalaşmaktan başka şeylerde de iyidir."

Sophie ona gülümserken Robbie'nin eli başka nelerde iyidir acaba, diye düşündü ve öğrenmeyi çok istediğini hissederek, o sabah kendini ikinci kez şaşırtmış oldu.

18. BOLUM

Biraz konuşabilir miyiz, Eleanor? Belki Barbara da bize katılsa iyi olur, sence de sakıncası yoksa." Eleanor, kağıt kesmek ve sepet yapmak gibi şeylerin insanı meşgul edip sorunlardan uzaklaştırdığını sanırdı hep ama John'un hastanede olduğu haftalarda ne kadar yanıldığını anladı. Rae tanıdığı en sıra dışı insanlardan biriydi - ufak tefek ve narin görüntüsüne karşın meşgale terapisindeki kontrolü ele alış tavırları ve sorunların üstesinden gelme çabası son derece göz korkutucuydu. Eleanor böylesi bir metanetle daha önce hiç karşı karşıya kalmamıştı.

"Söyleyeceğin şeyi Barbara'ya ben aktarabilirim," diye önerdi Eleanor. "Ona iyice anlatırım, eğer seni endişelendiren buysa. Seninle yalnız görüşmem daha kolay olur."

"Hayır, anlayıp anlamaması endişelendirmiyor beni. Çok akıllı bir kadın ve ikiniz de John'un durumuyla ilgili size söylediğimiz her şeyin manasının tam anlamıyla farkında olmadığımıza dair hiçbir şüphem yok. Bildiğin gibi burada karşımıza her türlü ailevi durum çıka-

biliyor ve artık hiçbir şey bizi şaşırtmaz veya utandırmaz, Eleanor."

"Tabii, öyledir. Benim demek istediğim-"

"Ve hakikaten siz ikiniz gayet medeni bir ilişki yürütüyorsunuz aranızda, o kadar ki hepimize 'eski eşlerle muhatap olma konusunda örnek oluyorsunuz."

"A evet." Eleanor bir an yere baktı. "Ben sorun çıkarmanın bir anlamı olmadığını düşünmüşümdür daima. Biz, ehm, hepimiz gayet iyi geçiniyoruz."

"Zaten artık bir araya gelmemizin de zamanıdır bence. Barbara'yı sen mi ararsın, yoksa akşam geldiğinde ben mi görüşeyim?"

Bir süredir Barbara'yla aynı odadaydılar ve Eleanor'un o tanıdık nefret ve korku hislerine, Rae'nin ne dediğini anlayamayacak kadar kendini kaptırmaması için çok çalışması gerekiyordu. Dışarıdan arkadaşça ve nazik görünmeyi başarıyorsa da, kadının sözlerine kendini verebilmenin tek yolu, ufak tefek ve sinir olunası vücuduyla sandalyesinin ucuna ilişmiş, ricacı bir temerküzle öne doğru eğilen Barbara'ya bakmamaktı.

"Belki hatırlarsınız," diyordu Rae, "buraya ilk geldiğinizde, kimi müşterilerimizde bilinç saptama girişimimizin bir parçası olarak kullandığımız yeni teçhizattan kısaca bahsetmiştim. Bazı göze çarpan başlıklar kaydettik ve ben bunu John'un üzerinde de kullandım. Fiziksel anlamda onunla düzenli olarak iletişim kurmayı deneyebileceğim kadar uygun."

"Daimi bitkisel hayattan çıkabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Barbara, yüzü terapistin

İHANET

sözlerinden mümkün olan her türlü anlam kırıntısını zorla çıkarma çabasıyla gerilmiş halde.

"Israrlı bitkisel hayat, demeyi tercih ediyoruz, Barbara, bildiğin gibi. Hatta bu bile çok nahoş bir terim. Israrlı bir durum ne kadar sürer? Buraya kabul ettiğimiz birçok ümitsiz bitkisel hayat vakasının durumu şaşırtıcı değişiklik göstermiştir. Şahsen ben ısrarlı bitkisel hayattaki birçok müşteriyle çalıştım ve sonunda çoğuyla karşılıklı diyalog kurabiliyorduk. Hatta gazetede onlarla ilgili haberler bulabilirsiniz," dedi Rae gülümseyip arkasındaki büyükçe bir mantar panoyu göz ucuyla göstererek.

Eleanor panodaki kupürlere baktı ve içlerinde tekerlekli sandalyede oturan bir gencin fotoğrafını gördü. Gencin sağında ve solunda bir kadınla bir adam duruyordu.

"Ama nasıl?" diye sordu Eleanor. "Nasıl diyalog kuruyorsun onlarla?"

Rae masasındaki bir çekmeceyi açtı ve kablo bağlanmış küçük bir metal levha çıkardı. "Bununla," dedi, levhayı Eleanor'a uzatarak. "Tepedeki metal parça biraz hareket ediyor gördüğün gibi - ayak pedalı gibi, ama o kadar kuvvetli basmak gerekmiyor. Bu küçük bir çağrı cihazına bağlı, eski bir dit evet, iki dit hayır yöntemini kullanıyorum. Böyle bir şeyi kullanmak için ne kadar ufak bir fiziksel çabaya gerek olduğunu bilerseniz şaşarsınız. Elini kullanmana da gerek yok - birçok hastayı günlerce gözlemleyip ufacık bir kıml dama, kontrol edebildikleri bir kas parçası bulmaya çalıştım: Ayağın kenarı belki veya baldırının altı - bilerseniz, kaç kere onların da şuurlu olduğunu, ama nasıl ifade edeceklerini bilemediklerini ortaya çıkardım."

"Sence John da-"

"Kesin konuşmak için çok erken, Barbara, ama tesadüf diyemeyeceğim kadar sık doğru cevap aldığımı söyleyebilirim. Beni anladığımı kesin olarak söylemeden önce onunla çalışmaya bir süre daha devam etmek istiyorum ama ikinize de gidişat konusunda bilgi vermenin zamanının geldiğini düşündüm. Ayrıca beni cihazı kullanırken izlemenizi rica ediyorum, böylece onu siz de tek başınıza kullanmaya başlayabilirsiniz."

Eleanor parmaklarıyla metal halkaya hafifçe bastırdı ve küçük bir tık sesiyle hareket edişini duyumsadı.

O akşam Eleanor genç bir hemşirenin John'un yatağını yapışını izledi. Meşgale terapisi odasındaki bir sahne onu endişelendirmişti, söylenen her şeyi tekrar düşünüp kafasında can sıkıcı bir şekilde yankılanan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kocasıyla yeniden iletişim kurabilme ihtimaliyle hem heyecanlı hem de tedirgin bir halde cihazı elinde evirip çevirirken ışığı yansıtan parlak metali gözünde net bir şekilde canlandırabiliyordu. Ama onu rahatsız eden bu değildi. Başka bir şey vardı.

Hatırladı. O kupürdü. Bitkisel hayata girmiş ama sonra şuurunun olduğu ve iletişim kurulabileceği keşfedilen o genç adamla ilgili gazete kupürü. Ama Eleanor'u endişelendiren hikaye de değildi. Neydi peki? Gazete kupürünün nesi onu rahatsız ediyordu? Zihninde daha iyi bir resim canlandırmak için gözlerini kapatıp başını eline dayayarak gazete kupürünü dikkatlice incelemeye aldı. Başlık şunun gibi bir şeydi: "Sonsuza Kadar Kaybettiğimizi Sandığımız Oğlumuz - 8 Yıldır Bitkisel Hayatta Olduğu Sanılan Adam Şuurlu Çıktı". Ama bu da değildi.

İHANET

"İyi misin, Eleanor?" diye sordu hemşire, battaniyeyi John'un hareketsiz vücudunun altına sıkıştırırken.

"A evet, Katie, iyiyim. Düşünüyorum sadece," dedi Eleanor tebessümle.

Sophie ne zaman babasının ziyaretine gelse alt kattaki bekleme odasına içecek almaya iniyordu. Hem Barbara hem Eleanor'dan uzakta sessiz bir ortamda başını dinleme fırsatı buluyordu orada. Eleanor'u hâlâ halası sandığı oluyordu ve bir üvey annesi olduğunu keşfetmenin şoku duygularını altüst edecek kadar tazeydi henüz. Nadiren iki kadınla aynı anda başa çıkmak zorunda kaldığında çok zorlanıyordu. Her ne kadar medeni, kibar ve tahammül cılasıyla gizleseler de ikisinin arasında bir çekişme olduğunu seziyordu ve odanın gergin havasından kaçmak için bir bahane göz ardı edemeyeceği kadar çekiciydi. Onları evliliklerine dair sorgulamaya hiç istek duymuyor, babasının durumuyla uğraşmanın kendisine yetip de arttığını düşünüyordu ve mevcut durumla alakasız olduğu için babasının geçmiş yaşamının karışıklığını kenara itmekten memnundu.

Fakat her ziyaret sonrası onu o küçük odaya çeken sadece kaçış düşüncesi değildi. Kendine tam olarak itiraf etmiş olmasa da, orada tekrar Robbie'ye rastlamayı umuyordu. Tanıştıkları günden beri onu düşünüyordu; yatakta yatarken ya da otobüsle hastaneye gelirken, aralarında geçen muhabbeti tekrar tekrar hayal ediyordu. Söylenen şeyleri tekrar irdelerken, kendi sözlerini daha zekice ve daha komik başka sözlerle değiştiriyordu; daha seksi bir kıyafete bürünüyor ve saçıyla makyajını onu çekici kılacak şekilde yapıyordu. Neden onu bu

kadar çok düşündüğünü ve bu kadar zaman onu tekrar görme ümidini kaybetmediğini anlamıyordu. Ona karşı hissettiği acıma hissini, birden ortaya çıkan duygusal çekimle karıştırıp karıştırmadığını da merak etmiyor değildi. 'İlk bakışta aşk' saçmalığı ikide bir aklına geliyordu.

Ama iki hafta ondan hiçbir haber çıkmayınca Sophie onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünerek durumu kabullenmeye başladı. Bir ara aklından o kadın hemşiresine onun kim olduğunu sormayı geçirse de Robbie'nin bunu öğrenmesi halinde çok utanacağı için riske girmede. Sorsa bile aldığı bilgilerle ne yapacağını bilmiyordu. Olay daha ziyade bir hülya gibiydi ve dile getirmek suretiyle ona bir gerçeklik kazandırmak mümkün olmayacak kadar saçma geliyordu; kelimeler o daha onları söylemeden, pamuk şeker gibi ağızından dökülüyordu herhalde.

Ama bu hayal kurmasına mani olamadı. Haftada üç, dört kere hastaneye geliyor ve haftada üç, dört kere otomattan bir kola alıp onu pencere kenarındaki aynı masaya götürüyor, oraya oturarak tekerlekli sandalyedeki çocuğu düşünüyordu. Robbie'nin çapkınca ıslık çalmasını, arkasını dönüp bakınca onu gülümser, sağlam kolunu ona uzatırken görüşünü hayal ediyordu. Kalkıp Rob-bie'ye doğru yürüdüğünü, onun elini tutup yanağına götürdüğünü canlandırıyordu gözünde. Bazen Sophie sandalyesini iterek onu dışarıya çıkarıyor veya Robbie ona hayranlıkla bakarken Sophie ona kitap okuyordu.

"Sanırım bu bir çeşit delilik," dedi Sophie yüksek sesle, bir akşam boş kola kutusunu masaya koyarken. "Bir çeşit ikame veya öyle bir şey. Akli başından gitmiş bir babaya sahip olmamı dengeliyorum. Ne güzel," diye sürdürdü, kollarını başının üzerinde yukarı doğru uza-

İHANET

tıp çisentili penceredeki yansımaya bakarken, "vakit geçiyor hiç değilse."

Kendine bakmayı sürdürerek kollarını göğsünde bağladı. Bahçe karanlık ve perdeler açıktı; sandalyesinin yanındaki standart lambanın ışığı karanlık cama yansıyan profiline bir kenarını sarı bir çizgiyle çerçe-velemişti, başını yan tarafa çevirerek ışığın üzerinde parlamasını sağladı, işaret parmağını burnuna sürttü ve iç geçirdi. "Baban zaten seninle çok konuşmazdı ki, değil mi? Senin etrafında olması çok hoşuna giderdi de sanki?"

Birden bahçede bir şey hareket edince Sophie yerinde sıçradı. Bir an pencereye doğru hızla yaklaşan parlak bir peri gördü ama aynı anda bunun sadece arkasındaki bir şeyden cama yansıyan ışık olduğunu anladı. Hızla arkasına döndüğünde, ona doğru gelen Rob-bie'nin tekerlekli sandalyesinin metalinin ışıldadığını gördü.

"A!" dedi. "Affedersin."

"Ne için?"

"Şey - ee - sıçradım ya. Yani - burada olduğunu bilmiyordum."

"Burada değildim. Şimdi geldim. Kiminle konuşuyordun? Kimse yok da?"

"Yok canım. Kendi kendime konuşuyordum. Nasılsın?"

"iyiyim. Harikayım, sağ ol."

Garip bir sessizlik oldu ve Sophie bu buluşmanın hayal ettiğinden ne kadar farklı bir noktaya geldiğini düşündü. Daha önce düşündüğünde gayet iyi işleyen o senaryoların birini aklına getirmeyi denedi ümitsizce ama o kadar hoş gelen ve kolayca söylenen sözlerin hiçbiri bu rahatsızlık verici gerçekliğe uygun değildi. Döndüğünde bir anlığına yakaladığı yüzünün görüntüsü

ona Robbie'yi ne kadar yanlış hatırlamış olduğunu düşündürdü. Burnu daha uzundu ve gözleri hayal ettiği kadar tatlı değildi ve hareketlerinde onu şaşırtan bir huzursuzluk vardı.

"Sen nasılsın?" diye sordu nihayet Robbie ve Sophie ona tekrar baktı.

"İyiyim, teşekkürler."

"Neden buradasın? Sen de-"

"Hayır, ben ziyarete geldim. Babamı."

"Öyle mi? HD ya da MS filan mı?"

"Ne? Hayır, zannetmem. Yani o dediğin şeyleri bilmiyorum."

"Huntington hastalığı. Diğeri de multiple sclerosis."

"Anladım. Evet, tabii, MS'in ne olduğunu biliyorum. Ama yok, babam - şey - Bİ."

Çocuk kaşlarını çattı. "Bİ mi? O nedir?"

"Beyin iptal."

"Anladım." Bir sessizlik daha oldu ve Robbie bir an aşağı doğru baktı. "Hiç duymadım."

"Duymamışsındır."

Sophie'nin ses tonu onun başını kaldırıp bakmasına neden oldu ve Sophie'nin ağız kulaklarında gülümsediğini görünce o da güldü. "Şaka mıydı?"

"Evet, tabii ki şakaydı. Aslında - hayır, şaka yapmadım - yani, beyni iptal ama ona öyle denmiyor sanırım. Israrlı bitkisel hayat deniyor."

"Duyamadığı ve konuşamadığı zaman?"

"Anlayamadığı, bakamadığı, hissedemediği - hiçbir şey yapamadığı zaman! Evet, dediğim gibi."

"Çok kötü ya!"

"Kesinlikle."

Robbie kucağına baktı ve Eleanor bir an onu inceleme fırsatı bulunca, birkaç dakika önce onu gördüğünde

hayal kırıklığına uğramış olduğuna inanamadı. Çok tatlı, diye düşündü. Koşup onu öpmek istiyorum.

"Nasıl böyle oldu?" diye sordu Robbie.

"Araba kazası."

"Tanrım."

"Sen nasıl - böyle oldun?"

"SP. Serebral paralizi. Doğuştan. İki haftada bir filan fizik tedaviye geliyorum. Bu kanat genellikle benim gibiler içindir - ya da MS hastaları için. Bazıları burada yaşar, bazıları da gidip gelir, benim gibi."

"Bir şeyler yapabiliyorlar mı? Seni daha iyi hale getirebiliyorlar mı?"

"Pek değil. Ama ben iyiyim. Normal bir hayat sürüyorum filan. Genel olarak."

"Bir şey içer misin?"

"Olur. Bir kola alırım."

Sophie otomattan bir kola kapıp getirdi, daha çok ona yakın bir sandalyeye oturmak ve kolayı verirken elinin kısacık dokunuşunu hissetmek için.

"Teşekkür ederim."

"Zevkti."

"A - demek zevkti, Amanda?" dedi Robbie, onun ak-sanını taklit ederek.

"Başlama yine. Hem, sana adımı söylemiştim."

"Evet, söylemiştin - Sophie."

"Kapa çeneni."

"Tamam. Affedersin."

Kutuyu bacaklarının arasında tutup bir eliyle açtı, ardından çabuk bir yudum alıp devam etti: "Peki, Sophie, dışarı çıkmak ister misin?"

"Ne?"

"Dışarı çıkmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek, ne demek istiyorsun? Sence ne demek istiyorum? Dışarı çıkmak ister misin, demek istiyorum."

"Nereye?"

Robbie omuz silkip gülümsedi. Sophie de ona gülümsedi. "Tamam." Daha sonra böyle demiş olduğuna inanamadı.

Eleanor bulaşığı yıkarken hatırladı. Tabağını lavabonun yan tarafına koymak üzereyken - John'un kazasından beri bulaşık makinesini kullanmıyordu - bir anda gazetede ki fotoğrafın altındaki başlığı, gazete sanki önündeymiş gibi açık seçik gördü. "Evet ve Hayır Cevapları -Ama Ailesinin Ona Sormaya Cesaret Edemediği Bir soru Var." Bu neden bu kadar rahatsız edici gelmişti? Ve sormaya cesaret edemedikleri soru neydi?

Eleanor ellerini kurulayıp lavaboya arkasını döndü. John'un şuurunun yerinde olması halinde nasıl bir şey olacağını ilk defa düşünmeye başladı. Ona ne derdi? Ne zamandır şuurunun olduğunu söyleyebilirler miydi? Kazanın ardından ilk birkaç hafta mümkün olan en kısa zamanda ona her şeyi söyleyeceğinden hiç şüphe duymamıştı: Onun asla öğrenemeyeceğini düşünmek azap vericiydi. Ama şimdi her şey çapraşık bir hal almaya başlamıştı. Ona söyleyecek miydi - ve söylediğinde, John'un tepkisi ne olacaktı? Barbara'yla nöbet değiştirirken, kısa süre için ikisinin birlikte odada bulunduğu zamanlar olmuştu, birkaç kere de John'un başında konuşmuşlardı - veya birbirleri hakkında Sophie'yle konuşmuşlardı. Eleanor daha yakın tarihli ziyaretleri ve John'un duyma mesafesi içinde neler konuşulmuş olduğunu hatırlamaya çalıştı.

John'la bir iletişim kurabilme imkanı olmayışının onu sevindirmesi mi yoksa korkutması mı gerektiğini bilemiyordu. Kazadan sonraki dönemin rahatlatıcı bir yanı vardı; geleceğe ilişkin büyük kararlar almak veya mevcut durum için eskisi gibi tasalanmak zorunda olmadığı tatbiki bir belirsizlik hali. Şimdiyse potansiyel uyanışı tehlike arz ediyordu, o eski huzursuzluk ve kıskançlık hissini yine içini kemirmeye başladığını hissetti. Diyelim ki John onun öğrendiğini biliyor - peki o zaman ne olacak? Bu düşünce ona hasedinin hep hayal ettiği tatminkar intikamcı boşaltımını sağlamıyordu. Belki de John orada öyle yatarken, dileklerini dile getirebildiği an neler yapacağını planlıyordu. Onu tamamen terk edip Barbara'yla mı olurdu? Şartların olayı kendiliğinden açıklığa kavuşturmuş olması onu rahatlatır mıydı? Belki yanlarında Sophie'yle, tekerlekli sandalyeyi iten kişi Barbara olacaktı; John şükran dolu gözleriyle ona bakacaktı; sevgi dolu bir minnetle güçsüz elini Barbara'nın koluna dayayacaktı. Her iki ihtimalin de - John bilmesi ya da bilmemesi - çekilmez olduğunu anlayan Eleanor'u yeis bürüdü.

"Hayır!" diye bağırdı yüksek sesle, "Buna katlanamam. Katlanamam."

Sophie elinde iki birayla barın köşesindeki masaya doğru ilerledi ve biraları masaya koyarken Robbie'nin sandalyesini kalçasıyla itti.

"İşte," dedi gülümseyerek. "Bu sefer çok uzun sürmez demiştim sana. Beni tanımaya başladılar artık. Görmezden gelemiyorlar."

"Şerefe," dedi Robbie, bir yudum içti, sonra dudaklarını şapırdatarak, eğilip bardağı geri koydu. "Ee, bu ak-

samın tartışması ne? Sophie'nin sıra dışı aile düzeni hikayesine devam mı ediyoruz, yoksa tekerlekli sandalyede olmanın zorluklarını mı irdeliyoruz?"

"Evet, bunu yapalım," diye gülümsedi Sophie. "Zorluklarından bahset bana. Bilmek istiyorum."

"Pantolon giyip çıkarmak. Çok zor."

"Hıhı. Evet, evet anlıyorum."

"Tavandaki ampülü değiştirmek. Çok zor."

Sophie birasının içine püskürttü ve bardağın içinden birazı döküldü. "Tanrım - beni bir daha güldürme. Bunu hep bir şey içerken yapıyorsun."

"Tişörtünü ıslatıp göğüs uçlarını görmeye çalışıyorum."

"Demek öyle. Bunun daha kolay yollar var."

"Sophie!" Robbie alaycı bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Küçük hanım Sophie, beni şaşırtıyorsunuz!"

"Neden ismeme taktın? Robbie de çok özel bir isim değil ama ben sana bunu ikide bir hatırlatmıyorum. Bu çok çocukça."

"Affedersin. Sen bana bakma. Bilmiyorum - sana pek uymuyor sanki."

Sophie, tıpkı demin onun yaptığı gibi hayret dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Bu gerçekten inanılmaz bir şey. Çok acayip."

"Neden?"

"İnanılmaz bir şey."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sophie benim gerçek adım değil."

"Ee?"

"Hayır, yani sadece birkaç aydır Sophie'yi kullanıyorum. Gerçek adım Susan."

"Dur bir saniye, anlamadım. Yani adını mı değiştirdin? Neden?"

İHANET

"Çok aptalca bulacaksın, ama - hani sana aslında halam olmayan halamdan bahsetmişim ya?"

"Evet."

"O istedi değiştirmemi. Bana karşı çok nazikti, yardımcıydı - işte, her konuda. Bana kıyafetler filan alıyor, gezdiriyordu. Kullanmamam gereken kelimeleri öğretti, bunun gibi şeyler. Ve bana Susan denmesini istemiyordu. Böylece ismimi Sophie olarak değiştirmemin sakıncası olur mu diye sordu."

"Hayır! Şaka yapıyorsun."

"Hayır, hiç de değil."

"Bu gerçekten çok garip. Kendini beğenmiş ihtiyarın teki gibi geldi bana. Sana kullanmaman gereken kelimeleri mi öğretti - o ne ya? Susan'ın nesi varmış hem? Dünyanın en güzel ismi sayılmaz, doğruyu söylemek gerekirse, ama sana Sophie'den daha çok uyuyor. Annen ne dedi bu işe? Sana verdiği ismi değiştirmeni nasıl karşıladı? Bozulmadı mı?"

"Bir şey demedi. Aramız pek iyi değil zaten."

"Haydi oradan, benim kızım ona verdiğim ismi sosyete ismiyle değiştirecek de bir şey demeyeceğim!"

"Sosyete ismi değil; sen de taktın yani. Asıl kendini beğenen sensin. İsmimin ne önemi var?"

"Biraz garip. Annenin o kadınla muhatap olmak zorunda kalması zaten zoruna gidiyordur, bir de sen tutup ismini değiştirmişsin."

"Evet. Doğru. Bu konuyu pek düşünmemiştim."

"Neyse, ben sana Susie diyeceğim. Seni daha çok kızdırmak için. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Susie gülerek.

"Evet Susie, söyle bakalım, bütün birayı ziyan etmeden bana göğüs uçlarını nasıl göstermeyi planlıyorsun?"

Susie, bir an başını eğip bardağına baktı, sonra başını kaldırmadan, kaşlarını kaldırıp ona gülümsedi. "Robbie, sana kendimden çok bahsettim. Babamı filan anlattım. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne?"

"Bana kızmayacaksın?"

"Soracağın şeyi bilmiyorum ki ne bileyim kızıp kızmayacağımı? Ama sanmam. Ben öyle sinirli bir insan değilimdir."

Susie etrafına şöyle bir bakındı sonra Robbie'ye doğru eğilip elini onun dizine koyarak alçak sesle sordu: "Yapabiliyor musun?"

Robbie gülümsedi ve konuşmadan önce bir an ona baktı. "Bunu soracağımı biliyordum. Evet, şimdi, buna nasıl cevap versem?"

"Söyle işte. Ya da söylememeyi tercih ediyorsan, o zaman-"

"Evet."

"Ne, evet, söylememeyi mi tercih ediyorsun?"

"Hayır - evet. Evet, yapabiliyorum. Ve bunu sana is-patlamalıyım."

Susie hafifçe titredi ve bir yudum daha almak için birasına uzandı.

"Ama hastanede bunu yapamayan bir sürü zavallı şeytan olduğunu söyleyebilirim sana," diye devam etti Robbie. "Orada tatlı ihtiyar bir şey var - epey sakat, epey çarpık. Hep böyleymiş. Ne dediğini anlamak zor ama ben ona alıştım. Ömrü böyle hastanelerde, bakımevlerinde geçmiş. Yıllardır orada - hastanede - yaşıyor. Ve hiç yapmamış. Başına gelen en heyecanlı şey hastabakıcılardan birinin ona asılmasıymış. Biraz göğüslerine takılıyormuş."

"Bu korkunç bir şey!" dedi Susie.

İHANET

"Hayır değil. Sahip olduğun bu kadarsa değil. Sonra adam gitmiş, şimdi o da yok. Ve bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilemeyecek."

"Çok üzücü. Bir şey yapamıyorlar mı?" "Ne yapabilirler ki? Bana yine tekerlekli sandalyedeki bir adamı - onun kadar kötü değilmiş - yere uzanıp yapmaya ikna ettiğini ama beceremediklerini anlattı. Biri onları bulana kadar yerde kalmışlar. Orada onun gibi çok insan var - yapamayan yani. Benim yaşımda birkaç arkadaşım var. Gerçekten çok kötüler. Oradan çıkmazlar artık. Orada yaşıyorlar ve hiç ümitleri yok. Bir tanesi hemşirelerin birinden yardım rica etmiş boşalmak için-"

"Ay, ne kötü! Bunu yapmaması gerekirdi, tabii?" "Neden yapmasın? Senin için kolay - sen istediğin zaman yapabilirsin. Boşalabilirsin yani. Ya yapamasay-dın nasıl-"

"Evet, tamam, tamam. Anladım. Çok üzücü." "İçlerinden biri bir keresinde doktorun biriyle konuşmuş. Doktor iyiymiş - anlayış göstermiş. Öteki ülkelerde ne yapıldığından konuşmuşlar. Aşk evlerinden filan. Ama doktorun yapabileceği bir şey yok. Bir fahişe getirirse, pezevenklik olur. Yasadışı. Yani arkadaşlarım büyük ihtimalle yapamadan ölecekler."

Sophie birasını masaya bıraktı ve elini uzatıp Rob-bie'nin dizine dokundu. "Biz şanslıyız," dedi ona, gözlerinin içine ciddiyetle bakarak.

"Evet," dedi Robbie, elini onun elinin üstüne koyarak. "Şanslıyız."

19. BÖLÜM

Evet ne?" Rae Eleanor John'un salyalı yüzüne ya-kından baktı. Hiçbir şey yoktu yüzde - ne gerilme, ne şaşkınlık, ne zevk, ne tanıma. Ama birkaç saniye sonra sağ başparmağının kenarının, Rae'nin sıkıca dayadığı metal halkaya çok hafif bastığı görülebiliyordu. Tek bir dit sessiz odada çınladı.

"Hayır ne?"

Yine bir sessizlik. Rae eğilip boşta duran elindeki buruşuk mendille John'un ağzını sildi. Eleanor tekrar onun yüzüne baktı, önceki gibi boş ve kımltısızdı.

İki net dit sesi geldi.

"Tekrar, John, hayır ne?"

Sessizlik. İki dit.

"Evet, ne peki?"

Sessizlik. Bir dit.

"Sen Edward mısın?" İki dit.

"John musun?" Bir dit.

Eleanor her ditta kalp atışının hızlandığını hissediyordu. Heyecanla korku karışımı bir his duyuyordu; bu büyük ilerlemenin onun için ne mana ifade ettiğinden

İHANET

tam emin değildi ama bu heyecan verici durumdan ve bunun yarattığı gerilimden büyülenmiş haldeydi.

Rae ıslak mendili tekerlekli sandalyenin yanındaki masada bulunan metal bir kaba bıraktı, eliyle John'un elini okşadı.

"Bu senin bacağı mı, John?" İki dit. "Kafan mı?" İki dit. Rae yüzünde hafif bir zafer - ya da heyecan? - te-bessümüyle Eleanor'a baktı. Sonra yine John'a döndü.

"John, bu senin elin mi?"

Bir dit.

"Çok güzel, John. Pekala, şimdi biraz dinlenelim. Bugün fazlasıyla ilerleme kaydettin. Yarın biraz daha çalışırız, alfabe tahtasını da deneyebilirim. Çok iyiydi, John. Harika."

Rae cihazı yavaşça John'un kucağından alıp doğrularak siyah küçük bir çantaya koyarken Eleanor'a tekrar gülümsedi.

"Gördün mü Eleanor? Neden bu kadar sevindiğimi anlıyor musun? John'un beni anladığına hiç şüphe yok artık. Birkaç seferdir bu tutarlı tepkileri alıyorum ve ona sorduğum her şeyi anladığını açıkça belli etti." Eğilip John'un yüzüne bakarak onunla konuşmaya başladı. "Anlıyorsun, değil mi, John? İyi gidiyoruz. Çok iyi hakikaten. John, şimdi dinlemeni istiyorum. Şimdi bir hemşire gelir ve sana çekidüzen verip yatağına yatırır. Bugün çok iyi gitti. Yarın görüşürüz."

Eleanor John'un omzunu nazikçe okşadıktan sonra odadan çıkan Rae'nin peşinden gitti.

"Onunla şimdi konuşayım mı - konuşabilir miyim? Bir şeyler sorabilir miyim? İyi olduğundan emin olmak için? Ona ne demem gerekiyor?"

"Bir dakika MT odasına gelir misin?"

Eleanor'u küçük odaya götürdü ve masaya oturması-

nı işaret edip kendisi de elindeki çantayı pencerenin yanına koydu. Onunla birkaç deneme daha yaptıktan sonra seni tek başına bırakacağım, Eleanor. Bu onun için olağanüstü bir çaba olsa gerek ve seni de katmadan önce onu cihazı kullanırken rahat olacak seviyeye getirmek istiyorum. Seninle doğrudan 'konuşabilmek' onun için çok duygusal bir deneyim olacak."

Masanın arkasına geçip oturdu ve masaya yayılmış kağıtları toplayıp düzgünce bir kenara yığıdı.

"Sence olan bitenleri ne zamandır anlayabiliyor?" diye sordu Eleanor. "Söylediğimiz her şeyi anlayabiliyor mudur? Her zaman?"

"Gerçekten emin değilim. Bir müşterimiz vardı -yanlışlıkla ısrarlı bitkisel hayat teşhisi konan hani -buraya geldiğinde sekiz yıldır o haldeydi. Sekiz yıl - ne acayip, değil mi? Ve bize söylediği şeylerden son üç dört yıldır olan bitenden haberinin olduğu anlaşılıyordu. Sadece her zaman duyup anlayabilen birinin bilebileceği şeyleri biliyordu."

"Nereden biliyorsun? Yani nasıl ortaya çıkardın bunları demek istiyorum."

"Alfabe tahtasını kullanarak. John'da da denemek üzere olduğum şeyi. Ben bir bir harfleri gösteriyorum, müşteri de istediği harfe gelince bir dit yapıyor. Eğer müşterinin gözleri görmüyorsa ki başta John'un böyle bir zoru olduğunu düşünmüştüm, o zaman harfleri söylüyorum, o da istediği harfe gelince bir dit yapıyor. Ama John'la henüz o aşamaya varmamıza çok var, Eleanor. Fazla ümitlenmemi istemem."

"Hayır, ümitlenmem tabii. Anlıyorum."

Eleanor masanın arkasındaki panoya baktı.

"Rae, sana bir şey sorabilir miyim? Şu genç adam hakkında - resimde ailesiyle görünen?"

Rae dönüp arkasındaki kupüre baktı. Bir saniye sonra Eleanor'a gülümsedi.

"David. Evet, tabii. Sor."

"Soru neydi? Sormaya cesaret edemedikleri soru?"

Rae ayağa kalktı ve arkasını dönüp kupürü panodan aldı.

"Al," dedi kupürü masanın üzerinden Eleanor'a uzatarak.
"Pek sık rastlanan bir sorun değil, maalesef."

"Çok hayat dolu," diyor, David'in başucundaki anne ve babası. "Güzel hemşirelerle ilgili espriler yapıyoruz ve cihaz deli gibi ötmeye başlıyor. Espri anlayışı hâlâ yerli yerinde. Ama ona sormaya cesaret edemediğimiz bir soru var. Daha doğrusu öğrenmek istemiyoruz. Yaşamak isteyip istemediğini. Bunu ona sormaya cesaretimiz yok."

"Aman Tanrım," dedi Eleanor. "Ne korkunç. Ne korkunç bir düşünce!"

"Evet. Bu tür şeyler kolay değil. Senin için de zor olacak, Eleanor. Ama eminim başa çıkabilirsin. Senin için fazla hassas davranmama gerek yok değil mi? Sen çok güçlüsün ve senden hiçbir şeyi saklamak istemiyorum. Bence bütün olasılıkları bilirsen, bazı - karşılaşabileceğimiz zor zamanlara daha hazırlıklı olabilirsin. Burada aylarca on dokuz yaşında bir gençle çalışan zavallı bir terapistimiz vardı. Çocuğa cihazı gayet başarılı bir şekilde kullanmayı öğretti, sonra da harf tahtasına geçti. Ne yazık ki harflerle dile getirdiği ilk şey 'Lütfen beni öldürün' oldu. İkincisi de. Üçüncüsü de. Terapist ne yapacağını şaşırmişti."

"Evet. Zavalıcık. Ne korkunç. Çocuk için de. Sıkışmış kalmış. Ama bir şey yapamazdınız, değil mi? Yani

hastalıktan mustarip kişinin buna dayanamadığından, ölmek istediğinden yüzde yüz emin olsanız bile onu beslemeyi filan durduramazsınız, değil mi?"

"Hayır, hayır, elbette böyle bir şey yapamayız. Bu yalnızca zavallı Hillsborough vakasında olabilirdi. Onda hiç şuur filan yoktu, tamamen bitkisel hayattaydı ve yıllarca o haldeydi. Ancak bu ve benzeri durumlarda böyle bir karar gündeme gelebilir. Ve şunu da söylemeliyim bu konu çok hassastır. Şu bizim sekiz yıl komada kalan müşterimizi ele alalım. Biz onunla temas kurmaya başlamadan önce, ailesinin doktorlarla beslenmesinin kesilmesi hakkında konuştuğunu kaç kere duymuş. Düşünsene. Ve kesinlikle yaşamak istiyordu - bizimle 'konuşmaya' başladığı ilk andan beri bu konuda çok emindi."

Susie büyük koltukta Robbie'nin kucağında oturuyordu. Bir eliyle saçlarını okşarken eğilip nazikçe dudağından öptü. Robbie biraz geri çekilip ona baktı. "Neyin var, güzelim? İyi değilsin, değil mi? Niye bu kadar sessizsin? Haydi, ne oldu, söyle bana."

Susie onun küçük yatak-oturma odasına baktı ve onun düzenliliğine bir kere daha hayran oldu. "Tanrım, Robbie, ne kadar düzenlisin. Nasıl beceriyorsun bunu, özellikle de tekerlekli sandalyedeyken? Müthişsin." İçini çekti ve başını onun omzuna yasladı. "Babama canım sıkılıyor. Bitkisel hayatta değilmiş, Robbie. Anlayabiliyor. Hissedebiliyor. Çok garip."

"Bu harika! Çok iyi, değil mi? Neden sevinmiyorsun?"

"Kendi halini bilmesine dayanamıyorum. Düşünsene, kımıldayamıyor - feci bir şey. Nasıl bir şey olduğunu ha-

İHANET

yal edebiliyor musun? Hiçbir şey yapamıyor — hiçbir şey. Biri ona bir şey yapana kadar öyle yatıyor. Veya kendisine bir şey sorulana kadar. Çekilecek şey değil. Sürekli böyle - şu anda ben seninle sevişirken veya seninle televizyon seyrederken veya alışverişe gittiğimizde ya da yemek yerken filan - o sadece yatıyor. Görebildiğini bile düşünmüyorlar. Robbie - Tanrım, korkunç bir şey — karanlıkta yattığını ve hiçbir şey yapamadığını düşünsene."

"Ama bunun ona nasıl geldiğini bilemezsin, Susie. Bir bakıma benim gibi. Beni tanımadan önce bana acıyordun, değil mi? Yani hatalı bir şekilde. Benim hayatımın da seninki kadar iyi veya tatminkar olabileceğini hayal edemezdin, edebilir miydin?"

"Hayır, biliyorum, ama bu farklı."

"Hayır, değil. Farklı sayılmaz. Sen her şeyi kendi bakış açından görüyorsun."

"Yani tabii ki öyle. Başka nasıl görebilirim ki? Kendi bakış açımdan görmeye mecburum."

"Ama bir başkasının bakış açısının farklı olabileceğini anlamalısın. Evet, eğer sen - yani şu anda düşündüğün ve hissettiklerinle sen - hareketsiz ve görme yetisini kaybetmiş bir bedene sıkışıp kalmış olsaydın, o zaman tabii ki bunun çekilmez olduğunu düşünürdün. Ama o bedene sıkışıp kalan eski baban değil. O artık farklı biri, değil mi? Eğer birden ömrünün kalanım tekerli sandalyede, sadece bir sağlam kolla geçirmek zorunda kalsay-dın, bunun da çekilmez olduğunu düşünürdün, değil mi? Ya da en azından şimdi öyle düşünüyorsun - acınacak halde olacağını düşünüyorsun, haksız mıyım? Ama bildiğin gibi ben öyle değilim. Benim tam bir insan olduğuma inanıyorsun, çünkü bu benim. Benim bu şekilde tam Robbie olduğuma inanıyorsun. Belki baban da şu anki haliyle eksiksizdir. Kim bilebilir?"

"Ama bu öyle değil. Sen kendini bildin bileli böyleydin. O ise daha önceki halini hatırlıyor."

"Nereden bileceksin ki? Bilemezsin. Unutma, ben yıllarca hastanelere, doktorlara gittim. Ne hallerde insanlar gördüm - senin insanın bir an bile öyle kalmak istemeyeceğini düşüneceğin hallerde. Ama istiyorlar."

"Acı çekmediğine inanırım gelmiyor. Yaşam kalitesi böyle değildi onun. Böyle yaşamaya değmez, tamamen içine kapalı. Berbat bir şey bu."

"Ama senin deyişinle, onun yaşam kalitesi hakkında biz nasıl hüküm verebiliriz? Bizim hayatlarımız neden daha kaliteli olsun ki? Bizim kendimizce önemli işlerimiz var, benim müziğim veya senin iş görüşmelerin veya alışverişin veya ağzımıza yemek tıkmamız, çamaşır yıkamamız, gazete okumamız, giyinmemiz, araba kullanmamız, faturaları ödememiz veya kitap okumamız filan, bunların bize onunkinden daha kaliteli bir hayat sağladığını nasıl söyleyebiliriz? Bunlardan hangisini yapamadığı için hayatı yaşamaya değer değil? Yoksa seks mi? Sence yaşamak için böyle bir nedeni mi olmalı? Her şeyden el etek çeken rahibelere filan ne diyeceksin? Maneviyatlarını güçlendirmek için? Belki baban hepimizden daha yoğun hissediyordur; belki yaşamı çok yoğun algılıyordu. Öyle olmadığını söyleyebilir miyiz? Bir müziği veya kitaptan ona okunan bir şeyi işitebili-yorsa, senin ona dokunuşunu duyabiliyorsa, bunun onun için bizim sürekli yaptığımız aptal şeyleri yaparak koşturup durmamızdan daha çok şey ifade etmediğini kim bilebilir? Dünyası çok küçüldü. Minnacık oldu; ama bizim içinde yaşadığımız dünyadan daha kötü olduğu anlamı çıkmaz bundan. Atomlara ne diyeceksin?"

"Ne olmuş onlara?"

"Biliyorsun, her birinin içinde bir evren var. Baban

İHANET

belki gerçekten iyidir. Düşünecek atomları azaldı. Hayatın sırrına ermeye yakındır."

Susie gülümsedi. "Çok zekisin ve ne demek istediğini anlıyorum. Ama yine de bunun berbat bir şey olduğunu düşünüyorum. Babam eskiden, hareket edebilen, işlevlerini yerine getirebilen bütün bir insandı. Şimdi ise bir kabuk. Belki acı çekiyordur, korkuyordur. Vücudu olmayan bir zihin - yaşamak değil bu."

"Sana bir şey söyleyeceğim, Susie. Her anın tadını çıkarmak gerek, değil mi? Sahip olduğun şeylerin kıymetini bilmek."

Susie konuşmak istermiş gibi nefes aldı ama sonra duraksadı ve bir saniye sonra soluğunu hafifçe bıraktı. Birden eğilip onu öpmeye başladı, bu sefer daha hızlı ve pek o kadar yumuşak olmayan bir şekilde. Sonra onun başını ellerinin arasına aldı ve ona bakarak usulca ve ciddiyetle cevap verdi. "Evet. Evet öyle. Haklısın."

Üçü bir araya geleli uzun zaman olmuştu. Eleanor, Sophie'nin ikisinden de onunla Barbara'nın evinde buluşmasını istemesinin bir amacı olduğunu tahmin ettiği için, bir hayli tedirgindi. Son zamanlarda onunla konuşmak çok zordu, kazadan önceki kadar sıcak değildi Eleanorla. Eleanor müze ziyaretlerini ve çıktıkları alışverişleri hasretle düşündü: Sophie o zamanlar tamamen ona ait gibiydi, kendisine öğretilen her şeyi hemen kapıyordu - ne kadar minnettardı. Ama kazadan sonra Eleanor'un tam olarak anlayamadığı bir şey olmuştu ve üçünün bir arada olduğu - Eleanor, Sophie ve John'dan kalanın, şehir dışında birlikte yaşaması — hayaline hâlâ sıkı sıkıya bağlı olsa da, bunu gerçekleştirmenin ar-

tık pek o kadar kolay olmayabileceğinin farkındaydı. Yanındaki sandalyeye hafifçe vurup elinden geldiği kadar neşeli ve kendinden emin görünmeye çalışarak konuştu.

"Gel Sophie, buraya otur. Yorgun görünüyorsun."

"Hayır, burada oturayım, teşekkürler Eleanor. Ha bir de - bir süredir söylemek istiyordum - tekrar eski ismimi kullanmak istiyorum, eğer sakıncası yoksa. Şu andan itibaren Susie'ye döndüm."

"Ne?" diye haykırdı Eleanor, bu beyanla müthiş bir korkuya kapılarak. "Bunu neden yapmak istiyorsun ki? Sophie sana daha uygun - yakışıyor. Hem seçkin hem -hem klas, tıpkı senin gibi."

"Eleanor, üzgünüm. Bana çok iyi davrandın ve benim için yaptığın her şeye minnettarım ama yani babamın kazasının şoku ve biraz da son zamanlarda yaşadığım bazı şeyler sayesinde biraz kendim olmaktan çıktığımı gördüm. Anne, gerçekten çok özür dilerim. Su-sie'nin kötü bir yanı yok - çok güzel bir isim. Ve 'pardon' demenin ve öğlenden akşam yemeğinden bahsetmenin de kötü bir tarafı yok."

"A, Sophie, gerçekten!" dedi Eleanor. "Bu çok çocukça."

"Hayır, dur biraz. Sen bana burnu havada olmayı öğretiyordun, Eleanor ve ben-"

"Hayır, öğretmiyordum."

"Evet, öğretiyordun. Kabul et. Ve bundan hoşlanmıyorum. Buna ses çıkarmamaya devam edemem. Bana aldığın kıyafetler de benim için fazla şıktı. Ben daha sıradan giyinmeyi seviyorum. Sakın minnet duymadığımı sanma, ama bana sanki beni farklı birine dönüştürmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

"Saçmaladığının farkındasındır, Sophie."

"Susie, Eleanor, adım Susie. Lütfen."

İHANET

"Saçma sapan konuşuyorsun ama ben seni dinlemeyeceğim. Şu anda burnu havada davranan sensin, kızım. Düzgün konuşmanın neresi yanlış? Açıklık, güzellik ve kesinlik konuşma ayrıcalığına sahip olduğumuz İngiliz dilinin kimi nitelikleridir ve sana dilimizi doğru ve güzel konuşmayı öğretiyorsam, bu utanılacak bir şey değildir. Kıyafetler hakkında söylediklerinde de çok anlamsız; onlar tam sana göre, üstelik tam da güzel görünmeye başlamıştın. Bunu mahvetme Soph- Susan. Sırf bu korkunç trajedi yüzünden uğradığın şaşkınlıkla öğrendiğimiz her şeyi bir kenara atma. Sana bakacağım - sana hak ettiğin her şeyi vereceğim. Ve baban daha iyi olunca hepimiz bir arada olacağız ve-"

"Hayır!" dedi Susie sert bir şekilde. Bana bakmanı istemiyorum. Anlamıyor musun? Benim harika bir annemle babam var ama sen aramıza giriyorsun. Babam seni terk etti çünkü sen modası geçmiş, kendini beğenmiş ve soğuksun, ayrıca-"

"Susie!" diye araya girdi Barbara. "Sus! Eleanor'la bu şekilde konuşma. Böyle şeyler söylememelisin. Buna hakkın yok. Baban, Eleanor ve benim aramdaki bu şeyler çok özel ve şahsi. Senin için çok zor olmasına üzülüyorum ama bu tür şeylerin senin aklının eremeyeceği kadar karmaşık olduğunu anlamaman gerek. Çok üzgünsün, hepimiz için zor. Ama bunun acısını Eleanor'dan çıkaramazsın."

"Beni savunmana gerek yok, teşekkür ederim, Barbara," dedi Eleanor. "Gördüğün gibi, Susan, çok yanıltıyorsun. John benden hiç ayrılmadı. Hâlâ benim kocam, hem manen hem kanunen. Babanla annen - bugünlerde buna ne deniyor? - aynı evde yaşamışlar yıllarca, ama evli değildiler, şu anda da değiller ve hiçbir zaman da olmayacaklar. O benimle evli."

Bir sessizlik oldu. Eleanor, Susan'ın anne babasının bir zina ilişkisi sürdürdüğünü, kendisinin ise bir pi-gayri meşru bir çocuk olduğunu öğrendiğinde yıkılmasını, dehşete düşmesini ve sarsılmasını bekliyordu. Ama kız ona bir iki saniye sessizce baktıktan sonra hafiften içini çekerek konuşmaya başladı.

"Üçünüzün yaptıklarının veya yapacaklarının bundan sonra beni şaşırtacağını hiç sanmıyorum. Umurumda değil. Benim için fark etmez. Ben artık kendi hayatımın sorumluluğunu alıyorum. Size söylemem gereken başka bir şey var. Artık biriyle yaşayacağım. Birinin yanına taşınacağım."

Bir anlık sessizliğin ardından Barbara Susie'ye gülümsedi.

"Robbie'yle mi canım? Birlikte mi yaşayacaksınız?" "Evet, anne. Robbie'yle. Ve buna gerçekten seviniyorum. Kaldığı yer buradan uzak sayılmaz, anne, biliyorsun, değil mi? Seni de çok seviyor. Yani seni sık sık ziyarete geliriz. Yalnız kalmazsın, söz veriyorum. Sonra babam da biraz iyileşince-"

"HAYIR!" diye bağırdı Eleanor. "Dur bakalım. Benim söz söylemeye hakkım yok mu? Kimmiş bu çocuk ve neden bana bundan bahsetmediniz?"

"Onu tanıyorsun, Eleanor. Hastanede seninle tanıştırdığım adam. İki hafta olmuştur. Birlikte bir şeyler içmeye gitmiştik. Hatırladın mı?"

"Hayır, Susan, hatırladığımı söyleyemem. Sen beni kimseyle-"

Birden sustu. Bir sağa bir sola bakarak birkaç kez gözlerini kırptı. "Sen beni sadece bir hastayla tanıştırmıştın. Tekerlekli sandalyedeki adamla."

Susie hiçbir şey demedi, sadece hafifçe gülümseyerek ve başını yana eğerek Eleanor'a baktı.

İHANET

Gergin bir sessizlik doğdu. Nihayet Eleanor derin bir nefes aldı ve kucağındaki hayali çerçöpü eliyle silkeledi.

"İnanamıyorum, Susan," dedi, eteğinin üzerini temizlemeye devam eden eline bakmayı sürdürerek, "demek aşağıda şöyle bir gördüğüm tekerlekli sandalye kullanan genç adamla birlikte yaşayacaksın. Tabii, çok çekici bir gençtir, ama böyle bir şeyin sorumluluk ve sorunlarını üstlenmek isteyecek kadar sersem olduğuna inanamıyorum. Tekerlekli sandalyedeki insanlara karşı bir husumetim yok, beni tanırısın. Ama nasıl bir işe kalkıştığından haberin yok, Susan. Hem de hiç. Ayrıca o hiçbir bakımdan sana göre değil, bunu senin de görebildiğinden eminim."

"Neden, 'basit' olduğu için mi?"

"Aman, Susan, saçmalama. Onunla ilgisi yok. Sana uygun biri değil, o kadar. Benim senin için çok farklı planlarım var. Hayatımı böyle çarçur edemezsin, Susan. Edemezsin."

"Eleanor, üzgün olduğumu söyledim ve çok ciddiyim. Senin her şeyi farklı hayal ettiğini biliyorum. Hepimiz öyle yaptık, sanırım. Ama artık her şey değişti - sen de görüyorsun? Robbie hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiçbir şey."

"Gelip benimle yaşayacaksın, Susan, bunu biliyorsun. Bu konuyu konuştuk. Ben sana çok daha iyi bir hayat sunabilirim - sana hak ettiğin hayatı verebilirim. İkimiz birlikte çok güzel vakit geçireceğiz - hep çok güzel vakit geçiriyoruz zaten, öyle değil mi? Seni gerçekten mutlu edebileceğine inandığım gençlerle tanışmalı-sın. Hem babanın da sana ihtiyacı olacak; senin desteğine ve sevgine. Onu daha fazla üzecek bir şey yapmak istemezsin, değil mi? Bizimle olup ona bakarken bana yardım etmeni istiyorum. Ve Barbara'nın da senin için

en iyi olanı isteyeceğinden şüphem yok. Anlayış gösterecektir."

"Eleanor, *vazgeç*, lütfen. Bana verecek olduğun hayatı istemiyorum ben. Hiç istemedim - sesimi çıkarmadığımda bile. Sadece biraz güzel zaman geçirdik, o kadar."

Eleanor yine kucığına baktı. Kızın ses tonu ona itirazlarının işe yaramayacağını hissettirmişti ve bir an sustu. Nihayet tekrar konuştuğunda ağzından çıkan kelimeler boğuk ve muğlaklı.

"Efendim?" dedi Susie.

Ama Eleanor cevap vermedi, bir iki saniye sonra Susie sandalyesinden öne doğru eğildi ve kadının suratına baktı. Gördüğü şey üzerine ıstıraplı bir utanç ve istirhamla hemen doğruldu.

"Ah Tanrım, Eleanor. Ağlama. Ağlama lütfen - bu çok feci."

"Affedersin," dedi Eleanor usulca, ağlamamak için kendini kasmaktan sesi garip bir şekilde boğuklaşarak. "Ben sadece dedim ki - sen artık benim sahip olduğum tek şeysin. Babanla tek başıma başa çıkamam. İyileştiğinde nasıl olacağımı kim bilebilir? Senin yardımın gerek, Susan. Seninle birlikte- Lütfen beni bırakma, Susan. Lütfen beni bırakma."

"Seni bırakmıyorum, Eleanor. Ama böyle şantaj yapmana da izin vermeyeceğim. Bu benim hayatım ve güçlü olmayı bana sen öğrettin, değil mi? Hem zaten, Eleanor, babamın sana döneceği ne malum? Eğer iyileşirse - kimse bilmiyor ya - annemle yaşamayı tercih etmeyeceği ne malum? Sürekli olarak. Belki uzun zamandır bunu istiyordu."

Eleanor pençe pençe kızarmış yüzünü yavaşça kaldırıp tam bir dehşet içinde Susan'a baktı. Kız, Eleanor'u

İHANET

içten içe rahatsız eden korkuyu dile getirmişti ve bunun yüksek sesle söylenmesi, çok kötü anlamlara gelebilecek, tahammülü zor gerçekliğini perçinlemişti.

20. BÖLÜM

Onu eve götürebilecek miyim? Yani bu şekilde ilerleme kaydetmeye devam ederse; fiziksel istikrarını korursa filan? Ona evde bakmamam için bir neden var mı?"

Eleanor ciddiyetle Egan Hemşire'nin yüzüne baktı ve endişeyle onun cevabını bekledi.

"Bu büyük bir sorumluluk," diye cevap verdi hemşire. "Bu işin sadece fiziksel yanı bile çok büyük bir iş."

"Ama anlamıyorsunuz. Ben ona sürekli bakabilirim. Biz - şey, bizim halimiz vaktimiz yerinde. Ve John'un yaptırdığı sigorta her şeyi kapsıyor. Ona özel bakım için yeterince para geçecek elime. O konuda bir sıkıntımız olmaz."

"Anlıyorum. O zaman bu mümkün. Bu şartlarda sevdiklerine evlerinde bakan çok ailemiz oldu. Bazı insanlar yakınlarına evlerinde bakmayı tercih ediyorlar. Eh, tabii, birçok açıdan böylesi hastalar açısından da daha rahat - daha huzurlu. Bunun mümkün olmaması için özel bir sebep yok, Eleanor. Ama üstleneceğin işin ciddiyetini dikkatli düşün."

"Olur."

İHANET

Eleanor, yine Barbara ve Susan'la bir arada görüşecek olmanın rahatsızlığını hissediyorsa da bu sefer en azından ev ortamındaydılar. Küçük oturma odasındaki masanın yanında bulunan yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu ve karşısındaki koltuklara oturmuş olan ikisine baktı. Susan'ın o eve ilk geliyordu ve Eleanor kızın hâlâ saklamayı başaramadığı şaşkın inanmazlık ifadesine bakıp bundan haz duyuyordu.

"Demek burası senin," dedi Susie, etrafına bakarak. "Çok garip - aynı plan ama arkaya doğru. Ve çok farklı görünüyor. Ve yıllar boyu sen burada- Ay çok garip. Acayip."

"Evet," dedi Eleanor sertçe, "ama tek fark sizinkinin tam tersi olması değil bence, Susan, değil mi? Zevkli olması. Bu da var. Sen de bunu anlamaya başlamıştın ama tekrar o-Pardon. Çok pardon. Yine başlamak istemiyorum. Niyetim seninle tartışmak değil. İkinizle de tartışmak istemiyorum. John'un iyiliği için işbirliği içinde olmamız gerek. Onun için en iyisini yapmalıyız. Ona yardım etmeliyiz. İkinize karşı da sitemkar olmayacağım."

"Barbara - elbette John'un sana yıllardır verdiği parayı almaya devam edeceksin. Ne ilginç değil mi, bunca yıl bu işleri kolayca halletmiş; benim haberim bile olmadı. Ne kadar aptalmışım da haberim yokmuş, ama şimdi gayet iyi anladım. Biraz daha fazla ilgi göstersey-dim, biraz daha çok sorup soruştursaydım, bunca zaman her şeyden habersiz kalmazdım. Düşünsenize, muhasebeci bile her şeyi biliyordu. Hepiniz her şeyi ne kadar akıllıca ayarlamışsınız. Boş ver ama. Susan, sen para işlerini erkeklere bırakma sakın, benim yaptığım gibi. Her kuruştan haberin olsun - burnunun dibinde ne garip işler döndüğünü bilemezsin yoksa."

Anne kız tedirgin bir şekilde birbirlerine baktılar. "Babam annemin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını isterdi, biliyorsun," dedi Susie. "Bize iyilik yapıyormuş gibi davranmana gerek yok. Yasal yollardan da hakkımız olanı."

"Dur, Susan. Bu kadar savunmacı olma. John'un vasiyetinin hepimize yeteceğini söylüyorlar. Ama umarım iş o raddeye gelmez. Ben sadece sizin küçük gelirinizi kesme niyetim olmadığını söylüyorum. Her şey aynı şekilde devam edebilir. Hepimizin arkadaş olmamızı istiyorum. John için birlikte çalışmamızı, dediğim gibi."

"Evet, Susie, işleri zorlaştırma. Eleanor elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Bence biz de öyle yapmalıyız."

"Teşekkürler, Barbara. Şimdi, ikinizle de konuşmak istediğim çok önemli - ve hassas - bir konu var. Bildiğiniz gibi, John artık bize evet ve hayır diye cevap verebiliyor. Rae'yi izledim ve sanırım ben de tek başıma bunu yapabilirim. Rae onun kelimeleri, sesli okunsalar bile ziliyle hecelemekte büyük zorluk çektiğini, bu yüzden bir süre daha yalnızca evet-hayır şeklinde iletişime devam etmemizin daha iyi olacağını söylüyor. Bu bize büyük bir sorumluluk yüklüyor. Biz derken —" yüzünde garip bir tebessümle dosdoğru Barbara'ya bakarak devam etti - "onu sevenleri kastediyorum. İkinize sormak istediğim çok zor bir şey var."

"Ben buna dayanamıyorum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Zavallı babacığım - kim bilir ne kadar rahatsız, yalnız ya da korkmuş hissediyordur kendini. Sence acı çekiyor mudur? Başına ne geldiğini biliyor mudur?"

"Susan, biraz da bunu konuşmak istiyorum. Bir süre önce baban gibi olan bir çocukcağz hakkında bir gazete

İHANET

haberi gördüm. Çocuğun ailesi, onunla iletişimi tıpkı Rae'nin kullandığı gibi bir aletle kuruyor ve onunla her konuda konuşabiliyorlarmış. Ama bir soru varmış ki -bir soru varmış ki, onu sormaya cesaret edemiyorlarmış."

Diğerleri sessizce ona baktılar.

Sonra Barbara konuştu. "Neymiş, Eleanor? Neymiş o?"

"Ona yaşamak isteyip istemediğini soramıyorlarmış."

Bir sessizlik daha oldu, bu sefer daha uzun. Susie başını göğsüne eğip gözlerini kapadı. Birbirlerine bakmadan bir müddet sessizliklerini korduktan sonra Barbara bir eliyle alnını ovup başını salladı.

"Ne, Barbara?" diye sordu Eleanor. "Bir şey mi dedin?"

"Düşünüyordum. Bence biz de sormamalıyız bunu. Eğer söyleyeceğin şey buysa, Eleanor. Bunu öğrenmek istediğimi sanmıyorum. O devam etmek istemezse bile yapabileceğimiz bir şey yok ki, değil mi? Yani onu—"

"Var, tabii," dedi Eleanor sertçe. "Yapılacak çok şey var. Bir hayvanın acı içinde yaşamasına izin vermezsin, değil mi? Bir sürü yolu var. Böyle şeyler hep yapılıyor."

"Yani ne diyorsun, Eleanor?" diye sordu Susie.

"O aileden daha cesur olmalıyız diyorum. Ona sormalıyız diyorum. Bir kere. Sonra da ne yapılabileceğini düşünmeliyiz. Eğer yaşamak istiyorsa, buna dayanabiliyor-sa, devam ederiz; ona karşı olumlu ve yardımcı bir tavır sergilemeliyiz. Ama istemiyorsa - şey, o zaman ben ne yapacağımı biliyorum. Susie'yle aynı hisleri paylaşıyorum."

Kız ona baktı. "Dur biraz - ben hiç öyle bir şey söylemedim. Yani, onun acı çekmesine ve korkmasına dayanamadığını doğru. Onun ıstırap içinde olmasını istemiyorum, ama - Tanrım, bilmiyorum. Bu çok korkunç! Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyorum."

"Benim bir önerim var," dedi Eleanor. "Ne de olsa karısıyım. Başka ne tür zorluklarla karşılaşsam karşılayayım," diye ekledi çabucak, Barbara'nın araya girmek üzere olduğunu görerek, "ve John'un karısı olarak, bence ona bizzat ben sormalıyım. Bence ona açıkça ve dosdoğru sormam en iyisi, devam etmek isteyip istemediğini—"

"Aman Tanrım!" dedi Barbara ve elini ağzına kapatarak hafif bir hıçkırık salıverdi.

"-ve ne karar verirse uymalıyız. Hayır, bir dakika," dedi sertçe, Susie konuşmaya yeltenince. "Bir dakika beni dinleyin, eğer yaşamaya devam etmek, gelecekte onu bekleyen ne varsa bunu en iyi şekilde değerlendirmek isterse, ona aynı soruyu bir daha sormamıza gerek yok. O zaman devam edebileceğini anlarız, dayanamadığını hissettiği kötü zamanlar olsa da başa çıkabileceğini biliriz. Anlıyor musunuz? Bence bunu ona borçluyuz. Yoksa bize bunun nasıl bir şey olduğunu anlatabilme şansı yok. Eğer bana yaşamak istemediğini söylerse, bu durumda tabii ona biraz zaman veririz - yani o zaman ona bu soruyu birçok kez sormamız gerek, haftalarca, aylarca, ta ki emin olana kadar. O zaman düşünürüm - bir şeyler. Ama aksi takdirde, bunu bir kez sorarım ve bir daha da bahsini açmam. Ve bunu kimseyle tartışmayız. Eğer dayanamıyorsa, gerçekten dayanamıyorsa, bir çare bulmam gerek. Bir şeyler ayarlamak lazım."

Barbara Susie'ye baktı. "Susie," dedi, perişan halde, "sen ne diyorsun? Ne yapalım? Ben karar veremiyorum. Ben - Tanrım, ben onu çok özlüyorum. Özür dilerim, Eleanor, bunu senin yanında söylemem gerektiğini biliyorum ama birlikte o kadar çok şey gördük geçirdik ki artık rol yapmaya gerek yok, değil mi? Onu çok ama çok özlüyorum. O benim - tabii senin dışında, Susie — yaşama sebebim."

"Evet," dedi Eleanor, Barbara'nın sözlerinden sonra yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi saklayamayarak, "en azından ikiniz birbirinize destek olursunuz, değil mi? En azından sen bu çocuğa sahipsin, Barbara. Bende o da yok, unutma."

"Eleanor haklı, sanırım," dedi Susie. "Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor ama Eleanor'un ki çok cesur bir tavır."

"Teşekkür ederim, Susan."

"Ve bence, madem buna katlanabiliyor, bırakalım dediği gibi yapsın. Babama sorsun, istiyor mu - istemiyor mu - yani babama kendi sorsun. Malum soruyu."

"Teşekkür ederim, Rae. İyiyim. Tek başıma yapabilirim."

Rae ayağa kalktı, Eleanor'un kolunu hafifçe sıktı ve küçük yan odanın kapısına doğru yürüdü. "Kapıyı kapatıyorum," dedi. "Yalnız kalabilin diye. Ben buralarda olacağım, Eleanor - eğer bana ihtiyacın olursa seslen ya da oradaki zili çal. Çekinmeden çağırabilirsin."

"Olur," dedi Eleanor gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Kadının dışarı çıkıp kapıyı kapatmasını izledikten sonra geri dönüp John'a baktı. John tekerlekli sandalyede dik pozisyonda oturuyordu, başı yanlardan desteklenmişti. Yüzünün kasları gevşekti, derisi aşağı ve yanlara sarkıyordu. Gözleri cansızdı: Gözbebeklerinin bulanık donukluğu Eleanor'a ölü balığı hatırlatıyordu. Ağzı hafif aralıktı ve hiç eksik olmayan ip halindeki salyası dudağından aşağı süzülüyor, Eleanor ona bakarken giderek kahnlaşıyordu. Bir kağıt mendil alıp silmeye yeltenirken duraksadı. John'un, bandajla doğru şekilde

sabitlenmiş, parmağına dayalı metal aletin durduğu kucağına baktı. Sonra tekrar onun yüzüne kaldırdı.

"Hayır, John, sanırım onu orada bırakacağım. Senin tiksindirici salyanı niye şileyim?"

Onun yüzüne bakmayı sürdürdü ama cevap namına hiçbir titreşim olmadı.

"Tamam, John, küçük bir test yapalım, devam etmeden önce. Eğer beceremiyorsan zamanımı harcamayayım, değil mi? Bakalım beynin ne kadar çalışıyor, tamam mı?"

Hafifçe öne eğilerek, ağır ve tane tane konuştu. "Zilin burada, John. Kucağında. Her zamanki gibi. Şimdi, söyle bana, ne dediğimi anlıyor musun?"

Çok kısa bir duraksamanın ardından tek bir dit odanın sessizliğinde yankılandı.

"Güzel. Harika. Peki, adın Henry mi?"

İki dit.

"Richard?"

İki dit.

"John?"

Bir dit.

"Çok güzel. Peki, sen yalancı, vefasız serserinin biri misin, John'cuğum?"

Sessizlik. Eleanor güldü. "Hayır, buna cevap beklemiyorum zaten, aşkım. Ama endişelenme, buna senin yerine ben cevap vereceğim. Evet. Evet, John, bu sorunun cevabı. Şimdi biraz bana sabır göster. Sana belki sabırsızlıkla beklediğin soruyu sormadan önce bir iki şey söylemem gerek." Yine güldü, kısaca ve bir parmağını burnunun altına sürdü. "Hay Allah, güldüğüm için başışla, John, ama bu komik bir durum, değil mi? Halimize bak, tamamen benim hakimiyetim altındasın. Değişiklik oldu, öyle değil mi? Yoksa sandığından daha

İHANET

uzun zamandır mı benim kontrolümdesin? Hım?"

Bir dakika arkasına yaslanıp ona baktıktan sonra sandalyesini ona yaklaştırıp tekrar konuşmaya başlarken gülümsemesi kayboldu. "Biliyorum, John. Her şeyini biliyorum senin. Metresini. Piç kızını. Alçakça yalan ve bahanelerini. Bunu benden saklayabileceğine inandın demek?"

Ağzını John'un kulağına biraz daha yaklaştırdı. "Bak şimdi haline. Yine salyan akıyor, John. Burnun berbat halde. Nasıl geliyor bu durum sana? İğrenç görünüyorsun. Tıpkı - tıpkı hayatına benziyorsun. İğrenç. Mide bulandırıcı.

"Çocuk istediğimi biliyordun, John, bilmiyor muydun? Neden bana bir çocuk vermedin, John? Neden bana hep istemediğini söyledin? Bu halimizle mutlu olduğumuz? Sen kimsin beni bundan mahrum edersin? Sen kimsin ki bu hakkı elimden alırsın?"

"Neden o zavallı, bayağı kadına benden esirgediğin şeyi verdin? O kadın bir sıfır, John, sıfır. Nasıl yapabildin bunu? Nasıl dokunabildin ona - o ucuz kılıklı, çirkin saçlı, iğrenç vücuda? ONU NASIL BECERDİN, SERSERİ?"

"Her şeyi mahvettin. Her şeyi."

Şimdi geçmiş ayların biriken nefretini, geçmiş yılların bütün üzüntü ve mutsuzluklarını tıslayarak, tükürüklerini saçarak John'un kulağının içine döküyordu.

"Sonra o bana geldi, John. Kızın bana geldi - benim olacaktı. Her şeyi yoluna koyacaktım. Senin gelmene de izin verecektim, anladın mı? Seni affedecektim. Birlikte yaşayabilirdik, başarabilirdik. Senin ucuz fahişeni unutup yeniden başlayabilirdik. Bir aile olarak. Onun mürüvvetini görecektik, torun sahibi olacaktık.

"Ama buna bile izin veremedin, değil mi? Sürtüğüne

kavuşabilme telaşıyla gidip o genç adama çarpmak zo-rundaydın, aşın hız yaparak, değil mi, John, her zamanki gibi? Sadece kendini düşünerek?

"Ya, bak şimdi ne hallere düştün. Ne güzel, değil mi? Ve onu da elimden aldın, John. Bencilliğin yüzünden o da gitti elimden. Her şeyi mahvetmek zorundasın ya. Ucuz şehvetin ve düşüncesizliğiyle her şeyi bozman şarttı. Ben her şeyi yoluna koyuyordum halbuki. Seni bile affedecektim. Bende o yürek var, John. Senin yarattığın karmaşadan bir şeyler çıkarabilirdik. Ama onu bile bozdun.

"Şimdi yine o kadına döndü. Ve sakat biriyle yaşamaya başladı. Sayende, John.

"Ama seni terk etmeyeceğim. Benimle birlikte eve geleceksin. Sana ben bakacağım, John. Ve o kadını bir daha asla göremeyeceksin. Ne de o nankör kızını. Sen benim sahip olduğum tek şeysin artık."

Tükenmiş halde geri çekilerek ona baktı. Salya gömleğin yakasına ulaşmış, mavi kumaşa değdiği yerde iki yola ayrılmıştı. "Zavallıcık," dedi usulca. "Karıcığın sana kötü mü davranıyor?" Tekrar doğruldu ve buruşuk kağıt mendili yeniden kaldırıp John'un ağzıyla boynunu nazikçe sildi. "Oldu. Ben sana bakacağım, Johnny. Eleanor sana bakacak, üzülme.

"Evet, belki sana sormamı istediğin bir şey vardır, canım. Bunu sana tane tane ve açıkça soracağım, John, sonra - ne olacak biliyor musun? - bir daha hiç sormayabilirim. O yüzden çok dikkatli cevap versen iyi olur. İyi düşün, hayatım, çünkü bu çok önemli. Beni dinliyor musun, John? Eğer beni dinliyorsan bir dit yap."

Cevap olarak derhal bir dit geldi.

"Güzel. O halde, John, sana soracağım şey çok basit. Çok basit. İyi dinle ve dikkatli cevap ver."

İHANET

Derin bir nefes aldıktan sonra nazikçe ama net bir şekilde, kelimeleri tane tane, açıkça söyleyerek konuştu, böylece kısa cümle yavaş yavaş sessiz odada zuhur etti.

"John: Dinle - yaşamak istiyor musun?"

Çok kısa bir sessizliğin ardından cevap, tıpkı sorusunun soruluşu gibi, elektronik berraklığı ve netliğiyle yankılandı.

Dit. Dit.

Eleanor bir müddet John'un yüzüne, ne bir duygu ne de bir anlayış belirtisi taşıyan yüzüne baktı. Ona gülümsedi: Dudaklarının kenarlarının çok hafif yukarı kıvrılmasıyla ortaya çıkan tebessüm soğuk gözlerinden ise hiç yansımıyordu. Ayağa kalkıp sandalyesini geri itti, sonra eğilip tebessümünü biraz daha genişleterek, onun kulağına konuştu.

"Zor."

Ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Sonsöz

Eleanor bahçedeki çakıllı yolda tekerlekli sandalyeyi itiyordu. Tekerlekler çakıllara gömülüyor, güçlkle ilerliyordu. Eleanor sabırsızlıkla söyleniyordu gayretinin arasında.

"Dönüşü ben yapayım," dedi Andrew, uzanıp kulpları tutmaya çalışarak.

"Hayır!" Eleanor onun ellerini itip yürümeye devam etti, cevabının fevriliğiyle ağabeyini şaşırtarak. "Kusura bakma, Andrew," dedi sonra. "Sana sert çıkmak iste-medim. Ama her şeyi tek başıma yapmak istiyorum. Ya ben ya da hemşire. Böyle daha güvenli oluyor sanki. Tekerleğin biri bir şeye takılsa veya çarpsa, John dengesini yitirip düşebilir."

Eğilip, tekerlekli sandalyede salyasını akıtarak oturan adamla sevgi dolu yumuşak bir sesle konuştu. "Değil mi, John?"

"Bence sen harika birisin, Eleanor," dedi, biraz geriden gelmekte olan Catherine. "Ben olsaydım yapamazdım. Andrew böyle olsaydı, ben onu bir bakımevine yollardım, alakamı da keserdim!" Güldü ve Andrew'a baktı. O da ona gülümsedi ama biraz solgunca.

İHANET

"Benim hoşuma gidiyor," dedi Eleanor.

"Çok da nazıksın. O - o kadına karşı. Anlarsın," diye ekledi Catherine, sanki diğer kulaklara uygun olmayan bir şey söylüyormuş gibi sesini biraz alçaltarak.

"Çok bağışlayıcısın," diye mırıldandı Andrew, yere bakıp ellerini arkasında birleştirerek.

"Böyle şeyler bizim için sınavdır," dedi Eleanor gülümseyerek. "Biraz da benim suçum şüphesiz. Hepimizin sizinki gibi mutlu bir evliliği olamıyor, Catherine."

"Hayır, biz çok şanslıyız," diye cevapladı Catherine. Andrew'un yanına gelip elini koluna geçirdi, onun bu durumda ellerini çözüp acemice yanlarına salmasına neden olarak.

"Her şey çok iyi halloldu," dedi Eleanor. "Devon'daki ev boştu, yani. Yalnız bir kadına uygun genişlikte. Tam da yalnız kadına uygun bir yer."

"Evet, evet. Kesinlikle. Yeni bir hayata başlayabilir," dedi Andrew. "Peki, John nasıl? Bir gelişme var mı? Başka bir ses filan?"

"Ne yazık ki yok. Bazen biraz uluyor. Bazen ona ulaşmak istediğimde ağlıyor. Bu bir çeşit refleks mi yoksa John daha mı bilinçleniyor, onu bilemiyorlar. Durumunu daha iyi idrak edip geçmişte olanları ve eskiden nasıl olduğunu hatırlıyor da olabilir."

"Yazık," dedi Andrew. "Zavallı John."

"Evet," dedi Eleanor, eğilip battaniyeyi John'un göğsüne biraz daha sıkıştırarak. "Ama ben yanındayım. Onu bırakmam. Benim burada olduğumu biliyor, bundan eminim."

Ve onlara gülümsedi tekerlekli sandalyeyi çakıllı uzun yolda eve doğru itmeye devam ederek.